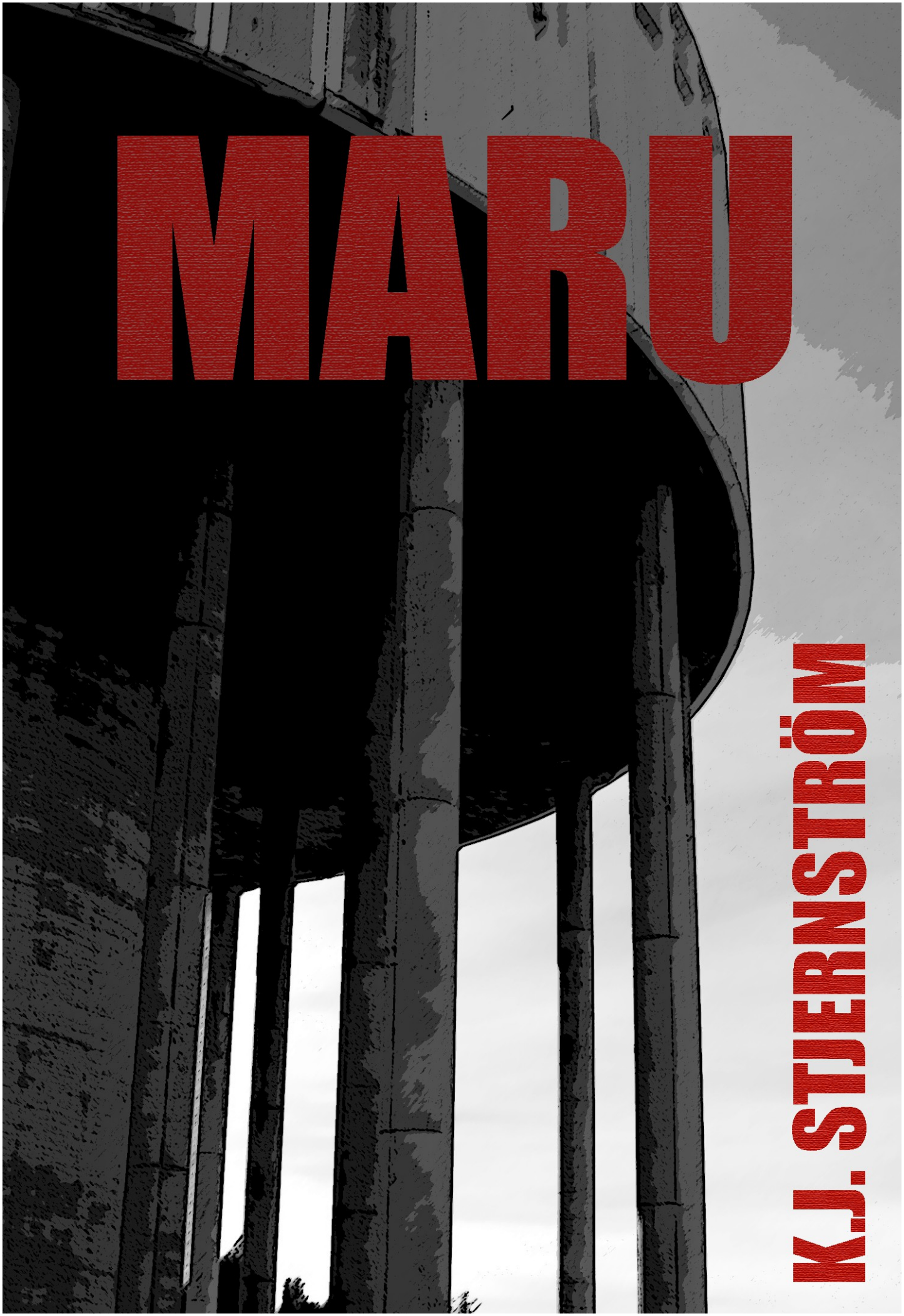

MARU
K.J. STJERNSTRÖM

MARU

K.J. Stjernström

Text och bild © K.J. Stjernström 2017

maru.kjstjernstrom.se

I

VATTENTORNET

Maru hade tappat en tand till under natten. Han märkte det inte först, kinden hade bedövats av trycket från den, men när han gäspade kändes det hur något skavde mellan kinden och käken. Försiktigt kände han med tungan på de övriga och försökte räkna dem. Tjugofem eller tjugosex, det blev olika resultat var gång han räknade. Ingen av dem verkade sitta löst i alla fall. En klen tröst, han hade inte märkt något konstigt med den han nu hade i sin hand. Han vände och vred på den som om han hoppades hitta en omöjlig guldlagning, men någon sådan hade inte magiskt dykt upp.

Hotellets luft var rå och kvalmig. Det kallades Hotellet, men en sovsal var närmare sanningen även om det också målade upp en allt för skön bild av de missfärgade träskivor som satts samman till en fönsterlös låda i lägrets utkant. Glipor i väggarna släppte in strimmor av ljus där damm och smuts dansade runt i luften. I två rader längs långväggarna låg nattgästerna, de flesta verkade fortfarande sova. Några snarkade och en gnydde ängsligt i sömnen. Det var trångt och luktade av instängd luft och smutsiga människor, men det var ett tak över huvudet. Och viktigare – det låg innanför palissaden.

Så ljudlöst han kunde knöt han upp ryggsäckens band han haft runt sig under natten, kontrollerade att inget stulits och smög ut i den kalla morgonluften. Kisade i den lågt stående solens ljus och drog ihop sin krage runt halsen. Hans blick mötte den hos en okänd kollega som satt och slevade i sig det sista av sin frukost. De nickade i tyst samförstånd, båda medvetna om vikten av en tidig morgon. Maru kunde inte låta bli att slänga avundsjuka blickar på den andre sökarens utrustning. En kikare prydde bröstet på hans vindjacka och de många fickorna såg välfyllda ut. Från ryggsäcken stack en kofot upp – en riktig, inte bara ett järnrör med tillplattad ände som Maru hade. Bredvid kofoten syntes den nötta kolven av ett avsågat hagelgevär. Det här var en spelare i en helt annan division.

Maru gick bort till Horsa som satt och putsade en smutsig och sliten armbandsklocka, säkert något han fått som betalning för en natt på hans hotell. Han såg upp när Maru närmade sig grytan och grymtade bifallande åt hans frågande blick. Maru försåg sig av klumpsoppan som förlorat alla sina klimpar redan kvällen innan. Men det kalla spadet var en bättre frukost än ingen alls. Framförallt var gårdagens rester gratis för den som betalt för mat och logi, och skött sig under natten. Maru hade för länge sedan tappat räkningen över hur många nätter han spenderat hos Horsa. Men att vara stamgäst gav inga fördelar. Den som inte kunde betala fick söka sig någon annanstans.

Hans kollega hade ätit färdigt och var på väg ut ur lägret. Maru tog snabbt hans övergivna plats för att kroppsvärmen han delat med sig av till stenen inte skulle gå förlorad. Han skyndade att sleva i sig den blaskiga soppan för att inte tappa det lilla försprång han hade över de som kostade på sig en sovmorgon. Kanske hade någon av dem lyckats dagen innan. Kanske var det någon av hans rumskamrater som hade hittat lådan med persikokonserver han hade hört rykten om igår kväll. I så fall sov han säkert potatisbrännvinets tunga sömn. Den som är rik har råd att sova.

Styrkt av den kalla soppan kontrollerade han igen att han hade allt med sig innan han begav sig mot lägrets utgång. Med sänkt huvud gick han förbi vakterna för att undvika problem, men de verkade inte notera honom. Säkerheten ut ur lägret var något helt annat än in. Den som gick ut skulle förmodligen återvända innan skymningen, och om du ville in så fick du betala. Direkt utanför grinden vek han av åt höger, öster ut. Han följde sin vanliga stig över kalhygget som omgav lägret och vände sig om flera gånger för att se om någon följde efter honom. Lägret låg som en krans runt det höga vattentornet som i ensamt majestät sträckte sig över den låga bebyggelsen innanför palissaden. Mörka skepnader uppe på tornet avtecknade sig mot himlen. Ingen kunde röra sig över hygget utan att tornet visste om det.

När han kom in bland träden vågade han byta riktning utan att avslöja för hela världen åt vilket håll han var på väg. Vissa arbetade i grupp men Maru var en ensamspelare. Inga behov av samråd för alla beslut, ingen att dela med. Visst var du svag för dig själv, men ensam var det lättare att gömma sig eller fly från fara. Han föredrog skogen framför vägarna, där var det inte så många andra som rörde sig. För den som hade en vagn var vägen det enda stället att ta sig fram, så risken för överfall var desto större. Maru föredrog sin ryggsäck och det han kunde bära i händerna. Han fick kanske inte med sig lika mycket som andra, men rörligheten hade betalat sig åtskilliga gånger. På hans mentala karta fanns en gammal industri några timmar

bort som inte var helt tömd senast han var där. Kanske var det hans tur att komma tillbaka som en rik man?

När Maru kommit tillräckligt långt bort från lägret klev han av stigen. Gömd bakom ett träd stod han orörlig och lyssnade. Inga röster, inga fotsteg. Bara vindens sus och enstaka ljud från fåglar. Ingen väsande andning från sjuka djur eller människor. Han hatade de här tillfällena. Dold av ett buskage drog han ned byxorna, hukade och släppte ifrån sig. Det kändes att hans mage inte var nöjd med det lilla den fick. Så snabbt som möjligt avslutade han bestyret och rengjorde sig med det naturen hade att erbjuda. Han sparkade lite löv och kvistar över spåren från hans avstickare innan han fortsatte på stigen.

Maru stannade i skogsbrynet vid vägen och tog god tid på sig att spana efter hot. Inga människor som han kunde se i alla fall. Han höll sig dold en stund till för att försäkra sig om att kusten var klar innan han försiktigt lämnade skogens trygghet. Den hårda asfalten kändes ovan under hans slitna sulor. Vägen kantades här och var av renplockade bilvrak som han sicksackande försökte undvika. De hade ibland innevånare och han ville inte råka väcka någon.

På avstånd såg han en blodpöl bredvid en av bilarna. Han frös i steget och lyssnade intensivt efter tecken på att dess skapare fortfarande befann sig i närheten. När allt han hörde var tystnad avancerade han försiktigt mot bilen. Bredvid fläcken låg fyra slitna niomillimeters patronhylsor.

'Du hade i alla fall något att försvara dig med,' muttrade Maru för sig själv medan han samlade ihop hylsorna. De var välanvända, men gick nog att ladda om några gånger till. Om vinnarna inte brytt sig om hylsorna kanske det fanns mer de låtit ligga. Maru gick runt bilen och hittade som väntat kroppen i diket. Det var en oskriven regel att man inte lät kroppar ligga hur som helst. En människas väg till en renäten benhög ville ingen se. Kroppen var en man i Marus ålder. Den var avklädd och illa tilltygad av djur och insekter. Han hoppades i alla falla att det inte var människor som gjort de skadorna. Någon hade i alla fall hunnit före honom och befriat den döde från hans tillhörigheter. Lika bra det, Maru hade inte sett fram emot att plundra ett lik. Längre bort längs vägen hittade han en ensam patronhylsa från ett gevär under en av bilarna. Här pryddes asfalten inte av några nya fläckar.

Solen hade passerat zenit när hans mål kom i sikte. Marus mage klagade på bristen av innehåll men den fick finna sig i situationen. Försiktigt tog han en mun vatten från sin flaska för att blidka kroppen. Han vek in på avtagsvägen mot industriområdet, men stannade snabbt vid synen av två vakter som blockerade hans väg. Den ene var beväpnad med en pilbåge, den andre hade ett jaktgevär i händerna. Båda var väl bepansrade med skydd för ansiktet som hindrade identifiering. Men Maru kände väl igen deras färger. Rött och gult på brun bakgrund – Lois. Den störste sökarbaronen i området. Inne bland byggnaderna bakom vakterna kunde Maru se flera människor i rörelse. Det ryktades att de var över hundra stycken som jobbade för Lois. De gånger Maru haft långa perioder med dåliga byten hade han lekt med tanken att ansluta sig till en sökarbaron, men lyckan hade alltid vänt till det bättre innan han hunnit omvandla tanken till handling. Att vara en del av en sådant stall gav en säker men låg inkomst och en trygg men ofri tillvaro. Det var många munnar som skulle mättas och du var tvungen att stiga högt i hierarkin för att få något att säga till om. Ingen blev rik hos en sökarbaron, i alla fall ingen som Maru.

'Vart tror du att du är på väg?' frågade vakten med pilbågen, och justerade pilen som låg färdig på strängen.

Maru förvånades först av att det var en kvinnas röst, men när han tittade närmare såg han att det fanns kvinnliga former under kroppsskydden. Den andre vakten sa inget men la sin hand på enhandsyxan som hängde från bältet. Maru höll urskuldande upp sina tomma händer för att visa sina fredliga avsikter och försökte klämma fram ett leende.

'Förlåt, gick visst fel. Jag har inget otalt med Lois, vill inte ha det heller.'

Den kvinnliga vakten gav ifrån sig ett muttrande ljud som Maru inte kunde urskilja, men han hoppades att det innebar att han kunde gå. Han backade några steg innan han vände sig om och kunde låta ansiktet visa vad han kände. I ögonvrån kastade han avundsjuka blickar mot området som nu tycktes svärma av Lois sökare. De skulle plocka stället helt rent. Maru strök det från sin lista över områden med potential, det fanns ingen anledning att återvända hit. Det började bli långa vandringar för att ha en chans till byte med något värde om han ville hinna tillbaka till Vattentornet innan det var helt mörkt. Maru gick igenom vad han hört kvällen innan att handelsmännen var ute efter. Vapen, medicin och mat var alltid gångbart, men det stötte du inte på så ofta nu för tiden. Kläder kunde ge förvånansvärt bra förtjänst, men då gällde det att hitta rätt köpare. En pratare hade nämnt att någon var ute efter byggmetall, men Maru hade inte resurser för ett sånt jobb, så han hade inte betalt för att få mer

information. Det kanske var det Lois var ute efter? Maru fortsatte planlöst längs vägen utan något bra mål för ögonen. Han fick nog vara glad om han slapp komma hem tomhänt.

Det rytmiska ljudet av en grupp människor som skrek ramsor i marschtakt hördes längre fram och väckte honom ur hans grubblande dagdröm. Maru såg ingen på vägen, men ljudet var tydligt på väg mot honom. Det gick inte att höra vad det var som ropades, men det var något bekant över rytmen. Han egna fötter föll in i takten medan han trevade i minnet för att komma ihåg. Mitt i steget nådde tanken fram – KFD! Han slängde sig ned i diket och kröp genom gräset mot träden som växte intill vägen. En blick längs vägen kostade han på sig innan växtligheten helt hindrade honom. Några människor kom från en sidoväg och hade svängt i riktning mot honom. Han kröp in bland träden och gömde sig under en stor gran. De täta grenarna tillsammans med det höga gräset dolde honom, men han kunde fortfarande se vägen genom gliporna. Han förbannade sitt val av gömställe, men vågade inte försöka ta sig längre in i skogen nu. Risken att de skulle hitta honom om han rörde sig var för stor. Hade de inte redan sett honom kanske de inte skulle upptäcka honom när de passerade. Om de inte hade hundar. Han ryste till, ville inte ens tänka i de banorna. Den enda chansen var att ligga still och inte dra till sig deras uppmärksamhet. Han vågade knappt andas, hjärtslagen reflekterades mot marken och ekade tillbaka in i hans bröstkorg i otakt med rösterna som kom allt närmare.

'*Kill! Fuck! Die! All you get from life! Kill! Fuck! Die!*'

Maru hade aldrig kommit så här nära KFD tidigare, men han kände till dem. De var löst sammanhållna gäng med själlösa monster som drev igenom landet och tog eller förstörde allt och alla de kom åt. Om du inte dödades direkt våldtog och plågade de dig tills inget liv fanns kvar. Det enda sättet att klara sig var att bli en av dem. Maru hade hört skräckhistorier om hur överlevande efter deras anfall erbjudits att bli medlemmar. De som tackat ja hade tvingats våldta och döda andra överlevande, sedan hade de misshandlats så hårt att de förlorat medvetandet. Om de återhämtade sig så fick de ”KFD” inristat i pannan för att visa att det var allt livet hade att erbjuda, att de nu var bundna till gänget för resten av livet. Vilket ofta inte var så länge.

En man klädd i kroppsskydd av metall och läder och med en machete vilande på axeln passerade på vägen. Maru borde tittat bort för att synas mindre, men vågade inte släppa vägen med blicken. Han räknade till fem stycken KFD och tre slavkvinnor nedtyngda av packning. Det var bara en liten grupp, men kunde ändå göra stor skada på ett oskyddat samhälle. De

verkade inte ha upptäckt honom, de väsnades lika mycket som förut och fortsatte längs vägen.

Maru låg kvar under granen med sinnena på helspänn och tryckte ned flyktkänslorna som bubblande inom honom. Han skulle inte göra misstaget att resa sig för tidigt i tron att kusten var klar bara för att springa rakt i armarna på eftertruppen. Inte igen. Egentligen hade han inte tid att vänta, dyrbart solljus slösades till ingen nytta. Annat då än att hålla honom vid liv påminde han sig själv. Han hade ju inte haft något mål med sin vandring sen det visat sig att Lois grupp hade ockuperat indutrin. Tanken studsade till. Lois. Vägen Maru kommit på, den väg KFD följde, hur långt bort var Lois manskap? Tio minuter? När som helst borde de stöta på varandra. Som de väsnades skulle Lois vakter ha tid att förbereda sig. Men de skulle inte lämna sitt område, så om KFD retirerade skulle Lois inte följa efter. Då kunde monstren vara på väg tillbaka mot honom igen.

Marus tankar bröts av ett fjärran skott som ekade genom luften. Ett gevär, förmodligen vaktposten Maru såg tidigare. Ett skott till, och ytterligare ett tätt inpå. Ett kort smatter av automateld och sedan tystnad. De skarpa smällarna hade tystat alla skogens ljud, det enda som hördes var vindens spel i trädkronorna. Maru undrade vad som hänt. Alla kunde vara döda. En våghalsigare sökare hade följt efter i hopp om att båda grupperna skulle ha ihjäl varandra, och sedan tjänade multum på utrustningen. Men det gällde att alla var döda, eller att du var redo att slutföra jobbet. Även om Maru haft mage för det hade han aldrig vågat visa sig på stridsplatsen. Den som står med blod till knäna ser alla okända som fiender. Våghalsiga kunde vinna mycket, men de blev sällan långlivade. Överlevde gjorde den försiktige. Förutsatt att den hittar något att leva av.

Skrapande steg hördes längs vägen, ljudet av någon som sprungit sig utmattad men ändå tvingade sig framåt. En av bärarna han förut sett passera kämpade sig fram längs vägen. Packningen hade hon slängt från sig, men hon såg fortfarande ut att vara nedtyngd av den. Stegen var stapplande, men ändå fortsatte hon. Just när hon försvann ur Marus synfält kom ljudet av hennes förföljare inom hörhåll. Det var samma röster som han hört när de gått åt andra hållet. Maru blev rädd att kvinnan skulle söka skydd bland träden och leda förföljarna till honom. Men hon bara fortsatte på vägen som i trans, som att hon inte märkte hur de närmade sig. Det var bara två stycken KDF kvar. Maru hoppades att resten hade gått åt i striden. En av dem höll handen tryckt över ett sår på högeraxeln, men båda verkade vara på gott humör. De skrattade och ropade glåpord efter kvinnan. Maru kunde höra när de till slut hann ikapp henne, tacksam att han slapp se. Om han bara haft ett vapen hade han kunnat göra

något, men nu låg han bara kvar. Han blundade och tryckte händerna mot öronen för att stänga världen ute, men hur han än försökte kunde han inte hindra ljudet från att ta sig in och illustrera vad som hände.

Det kändes som att det gått en evighet innan de var färdiga och han äntligen hörde deras röster avlägsna sig. Han väntade en lång stund och sedan väntade han lite till för att vara säker på att de var borta. Han torkade tårarna han inte känt att han gråtit och kröp långsamt fram ut sitt gömställe. Ingen levande varelse syns till. En bit bort på vägen låg den sargade kroppen av kvinnan. Han gick långsamt fram till henne för att se om det var något han kunde göra för henne, men hennes livlösa ögon tillsammans med allt blod gjorde klart att det var allt för sent. Hon hade inga fickor att vittja, så han gjorde det enda han kunde och släpade bort hennes kropp från vägen och la en fallen gren över henne. Hans läppar formade ordet förlåt, men hans röst gav inte ifrån sig något ljud. Han kände sig tom inuti. Det fanns ingen energi för sökande idag. Med tunga steg begav han sig in i skogen för att ta sig tillbaka till Vattentornet.

När han kommit en bit in i skogen sköljde vågor av frustration genom kroppen. Frustration över hur dagen förspillts till ingen nytta, över hans feghet, hans hjälplöshet och oförmåga att agera. Utan att tänka slog han av torra grenar på träden han passerade och var tvungen att sätta sig ned för att lugna nerverna och sluta föra så mycket oväsen. Hans mage gjorde sig åter påmind, trots det han nyss fått uppleva. Tiden hade runnit iväg, men han måste äta för att orka tillbaka till lägret i tid. En rå potatis var det han hade kvar från igår. Med tummen skrapade han bort det mesta av jorden innan han bet små bitar som han noggrant tuggade och sög saften ur innan de svaldes. Den mjöligt syrliga smaken spred sig i munnen och fick saliven att rinna till. Men allt för snabbt tog potatisen slut och lämnade honom med en besk smak längst bak i munnen. Det var inte mycket, men bättre än ingenting. Han mindes dagar då han inte haft något alls att stoppa i sig. Potatisens eftersmak sköljdes ner med små klunkar ur vattenflaskan.

Om han bara kunnat jaga, så enkelt det hade varit. Aldrig behöva gå hungrig, alltid ha något att sälja. Men för att jaga krävdes kunskap, tålamod och utrustning, och han hade inte något av det. Han hade försökt imitera de snaror han hittat i skogen, men utan framgång. Hans fällor blev alltid klumpiga och fula, det var lätt att förstå varför inga bytesdjur kunde luras att gå i dem. Många var de gånger han slängt avundsjuka blickar på jägarna när de återkommit till lägret med fåglar och smådjur i klasar, ibland med ett helt rådjur över axlarna. Det verkade så enkelt. Men det fanns förstås dagar då även de kom tillbaka tomhänta.

Han följde de vindlande stigarna genom skogen för att slippa komma i närheten av stridsplatsen, ville inte ses som en utmärglad asätare som strök kring större rovdjurs byten i hopp om att få en smula. Även om det var just det han var. Han höll ögonen öppna efter tecken på faror eller möjliga förtjänster, men ingenstans såg han färska spår efter människor. Det var det vanliga, få rörde sig i skogen när den varken hade bär eller svamp att erbjuda. Han passerade ett vattendrag, men tyckte det luktade unket och vattnet hade en bitter bismak. Det syntes inte vad som förpestat det, var inte värt risken att chansa. Han tog lite vatten ur sin flaska för att skölja ur munnen. Det bar emot att spotta ut de dyra dropparna.

Ögonen vande sig vid skymningen, han märkte inte hur den smög sig på honom förrän det började prassla allt mer omkring honom av alla nattdjur som långsamt vaknade ur sin slummer. Han ökade på stegen, ville inte fångas i skogen efter mörkrets inbrott. Kloka undvek skogen för att slippa springa på någon av dess innevånare.

I de mörka skuggorna fick trädens grenar ett allt mer skräckinjagande utseende. Välkända stigar ledde honom fram, utan dem skulle han aldrig kunna navigera i det svaga ljuset.

Det blev allt svårare att bedöma vad som fanns på stigen, synen spelade ideligen spratt. Han trampade fel gång på gång och hoppades innerligt att det inte fanns några fällor för ett byte i hans storlek gillrade längs stigen. Bakom sig hörde han på avstånd vildhundars skällande som fick hans hjärta att öka takten, men han tvingade sig att hålla nere tempot för att inte blint rusa fram genom skogen. Mellan träden skymtade han ljuset från en öppen plats. Det måste var hygget kring Vattentornet. Skogens ljud tycktes sluta sig kring honom och han kostade på sig att springa den sista biten mot friheten från trädens fängelse. Det värmande skenet från eldarna som lyste upp tornet välkomnade honom ut från grönskan och fick pulsen att sjunka till normala nivåer. Han saktade ned sina steg upp för backen mot grinden och försökte utstråla lugn och världsvana. Dagens brist på byte gjorde sig påmind och försvårade hans försök att se professionell ut. Vakterna såg på honom med ointresse och Amric i luckan verkade måttligt förtjust att slita sig från sina räkenskapsböcker.

'Vad har du?' frågade han med uttråkad röst.

Maru lade fram patronhylsorna som var dagens enda tillskott, och saktade ned sina rörelser i en fantiserad förhoppning att just sådana hylsor skulle vara ovanligt värdefulla, att de skulle räcka till inträdet så han skulle slippa ta av sina besparingar.

Amric slängde en föraktfull blick på dem.

'Skojar du?'

'Nej, nej,' svarade Maru snabbt, 'det var bara det jag hade nära. Här ska du se.'

Ur innerfickan plockade han andaktsfullt fram en tygbit som var lindad runt en sliten Alvedonkarta. Två tabletter var kvar, båda med hela inkapslingar. Den ena var krossad till ett fint pulver men den andra såg bra ut. Vintern hade varit lång och tärt på resurserna, tabletterna var det enda han hade kvar i sitt förråd. Det bar emot att använda dem, men det var till ett sådant här tillfälle han hade sparat dem.

'Vad har vi för skräp här då?' frågade Amric.

'Försök inte, vi vet båda att det är Alvedon.'

Om det var något Maru tackade sin mamma för så var det att hon lärt honom läsa. Utan det hade han nog inte överlevt på egen hand. Den som inte kunde läsa på förpackningar och förstå vad det var höll alltid Svarte Petter vid köpslående.

'Ja, ja,' grymtade Amric och granskade tabletternas inkapsling. 'Den ena är schyst, men den andra är ju helt krossad.'

'Den funkar lika bra ändå,' försökte Maru.

'Inte lika bra,' fastslog Amric bestämt. 'Tablettkartan räcker, du kan behålla hylsorna.'

'Skojar du, en tablett är mer än nog för inträde!'

'Det här är inte mycket mer än en tablett. Och dagtid kanske jag skulle hållit med dig, men priset stiger när natten kommer.'

Som på beställning hördes ett avlägset ylande. Maru försökte spela dum, att han inte förstod att priset steg på kvällen, men kände att hans ansikte avslöjade honom. Amric log när han kände att hans poäng gick fram.

'Men jag ska vara schyst, du får en potatis i växel.' Amric log mot vakterna som gav till ett trött skratt till svar.

'En?! Tio känns mer rimligt.'

'Tio? Dröm på. Du får två, men då är det jag som går back.'

'Säkert! Du har aldrig gått back på en affär i hela ditt liv.' Maru hoppades att hans aggressiva smicker skulle få Amric att mjukna.

'En, två potatisar,' sa Amric och radade upp två små smutsiga knölar framför sig på bordet.

'Kallar du de där ärtorna för potatisar? Det går minst tre sådana på en normal potatis!'

Amrics ögon smalnade, och han lade till ytterligare en potatis.

'Tre, det är mitt sista bud.'

'Säger du fyra så har du en affär.' Maru kände att han inte skulle kunna pressa Amric så mycket längre, och han ville vara säker på att få med sig något.

'Taget, men då behåller jag hylsorna.' Amric plockade fram en fjärde potatis, rafsade ihop de tre andra och tryckte dem i Marus hand. Maru var på väg att vända sig mot grinden, men något kändes fel.

'Hallå, vi sa fyra potatisar, det här är en sten!'

'*Hey*, det är inte mitt fel om du inte kan se skillnad på en sten och en potatis.'

'Men det är ju just det jag kan!'

'Du fick se varorna, du godkände affären. Finns inget jag kan göra.' Amric slog ut med händerna som för att visa hur lite han kunde påverka.

'Det fick jag inte alls, du la till den fjärde i efterhand. Fyra potatisar ska jag ha, jag fick bara tre!'

'Sluta slingra dig, ge grabben hans potatis så vi kommer vidare någon gång.'

Maru hoppade till av kvinnorösten bakom honom som avbrutit deras samtal. Han hade inte märkt när hon kommit, och nu stod hon alldeles bakom honom. En gammal kvinna med långt grått hår uppsatt i en stram hästsvans, men hon såg farligt stark ut trots sin ålder. Under hennes långa mörka rock skymtade en kevlarväst och annan proffsig utrustning. Det dunkla ljuset till trots hade hon på sig solglasögon som reflekterade elden och fick henne att se, om möjligt, ännu hårdare ut. Han hade sett henne förut, hon var en av legoknektarna som hyrde ut sina tjänster till de i lägret som hade råd. Marus instinkter ville få honom att stiga åt sidan och lämna plats för henne, men Amric verkade få samma vibbar och slängde muttrande över en fjärde potatis till Maru, som nickade ett tyst tack till kvinnan och gick in i lägret. Han valde att behålla potatisstenen. Inte för att han skulle våga försöka lura någon med den, men Amrics möjligheter att blåsa nästa person hade i alla fall minskats lite. Fyra små potatisar, det var inte mycket. Men det var i alla fall någonting. I långsamma sippar tömde han i sig det sista ur vattenflaskan. Vatten måste han ha, det var en potatis. Tre potatisar kunde ge tak över huvudet eller mat, men inte både och. Han försökte gissa nattens väder på den mörka himmelen. Det såg inte ut att bli oväder, men mycket kunde hända under en natt. Magen lade sig kurrande i det inre samtalet och hela kroppen verkade stå bakom den. Mat fick det bli. Alltid gick det att hitta något skrymsle att sova i.

Ett femtiotal människor rörde sig mellan de olika stånden där försäljare skrek ut sina erbjudanden. Doften av nygjord tvål och tandkräm stack ut bland röken från de många

eldarna. Lyxprodukter, Maru skulle inte ens köpt dem om han haft råd. Stånden hade samma varor som alltid, det lilla nya som dök upp gick ofta åt snabbt. Maru kände igen ett par skor som hängde i Mikas stånd. Han hade sålt dem till henne för en skruvmejsel och en burk makrill för några månader sen. Nu kostade de det tiodubbla. Skorna hade varit för små för honom, men det var bra skor så för rätt köpare var priset inte orimligt. Att hitta rätt köpare, det var avgörande. Maru väcktes ur sina tankar av en röst som glidit upp tätt bredvid honom.

'Något för att koppla av, sätta fart eller komma bort?'

'Nej Fisken, jag vill inte ha droger idag heller. Och du håller dig borta från mina fickor!'

Fisken var en kortväxt, finlemmad man med långt stripigt hår, som ständigt gav ett fuktigt intryck. Han flackade med sina utstående ögon och höll upp tomma händer för att visa sin oskuld.

'Okej, okej, ingen fara, inga problem!'

Fiskens darrande händer visade hur förtjust han var i sina egna varor och att han inte verkade ha något bra att erbjuda idag. Inte för att Maru skulle köpt av Fisken ens om han hade haft råd. Maru förstod inte de som drogade sig i det öppna utan någon som vakade över dem. Hade de tur blev de bara rånade.

'Ta det lugnt. Du skulle ändå inte hitta något i mina fickor.'

'Jaså, jaså, död dag där ute?'

'Tvärt om, allt för livlig. Sprang både på Lois folk och ett gäng KFD.'

Fiskens ögon vidgades. Maru förundrades att de kunde bli större utan att falla ur sina hålor.

'KFD?'

'Mm.' Maru njöt av att kunna imponera. 'Lyckligtvis stötte de på varandra, och jag kunde hålla mig utanför.'

'Så bra, så bra, det var ju tur för dig, tur i alla fall.' Fisken hoppade från ena foten till den andra, som om han stod och dansade, men utan att verka medveten om det. Maru undrade vad han petat i sig idag.

'Har det hänt något nytt här i lägret?'

'Inget nytt, inga nya. Här är allt nytt gammalt, haha! Gänget som stack igår kom iväg, vägvisaren kom tillbaka utan dem. Snart är det väl bara du och jag kvar här, haha! Nej, måste rusa. Affärer att göra – sinnen att förstöra, haha.'

Fisken fortsatte skrattande för sig själv medan han kryssade genom folkmassan i jakt på fickor att tömma – med eller utan ägarnas medgivande. Maru kontrollerade att han hade kvar

sina potatisar.

Dofterna från det grillade köttet som snurrade på sina spett i några av matbodarna sökte sig in i hans näsborrar, och han drog girigt i sig dem. Det var ett självplågeri, han visste att han inte hade råd, men med slutna ögon kunde han drömma sig bort några sekunder. Munnen vattnades och magen slog volter av förväntan. Men när han öppnade ögonen stod han fortfarande där med sina fyra potatisar. Nedstämd gick han bort till vattenförsäljaren och fyllde på sin vattenflaska. En potatis räckte nästan till hela flaskan.

En skarp smäll fick honom att hoppa till, och hela lägret tystnade. När han vände sig om såg han Age, en av lägrets snålaste diversehandlare, med en tvåpipig hagelbössa riktad mot en man som låg stilla med ansiktet ned i marken.

'Han stal från mig! En av mina finaste knivar!'

'Flytta på er!' Två vakter med dragna vapen trängde sig fram genom den intresserade folkhopen som ville se skådespelet.

'Han stal från mig!' upprepade Age till vakterna och hängde sin bössa på axeln. En av vakterna gick fram till kroppen och petade på den med foten. När inget hände välte han över den på rygg och satte sig på huk bredvid. Det var ingen Maru kände igen. Kanske någon nykomling Fisken missat, som inte visste hur det gick till i lägret.

'Död,' sa vakten kort.

'Vad stal han?' frågade den andre vakten.

'En kniv. Riktigt fin. Svart, med svart slida. Taggad rygg.' Age slickade sig om munnen och verkade överväga att lägga till något som mannen kunde ha stulit, men hans nerver verkade inte hålla för det. Han vände sig mot sin son som stod i ståndet.

'Saknas något mer?'

Age junior tog god tid på sig, men till slut svarade han att det inte gjorde det.

Vakten vid kroppen vittjade den och hittade mycket riktigt en kniv som stämde in på beskrivningen.

'Där är den, där är min kniv! Det var ju det jag sa!' utbrast Age med glädjen hos en förälder som återfått ett förlorat barn. 'Den bästa kniven som kan köpas, vass som tusan och behöver nästan aldrig slipas! Första klassens vara, som allt hos Age!' Det gällde att passa på att göra reklam när folk lyssnade.

Vakten vid kroppen räckte kniven till sin kollega och nickade diskret.

'Kan någon gå i god för vad som hände?' frågade vakten som nu höll i kniven.

'Ja, jag kan. Jag såg allt,' sa Najd som hade ståndet bredvid Ages. 'Det gick till precis som han sa, inget bråk dem emellan. Bara en jävla tjuv.' Han spottade mot kroppen för att visa sin avsky, men stelnade till när loskan med en hårsmån missade den knäböjande vaktens känga.

'Finns det någon som tar ansvar för den här mannen och hans handlingar?' Fortsatte den andre vakten utan att ta notis om spottet.

Ingen sa något. Om mannen hade haft vänner så var det ingen av dem som vågade eller ville erkänna det nu.

'Här har du stöldgodset tillbaka.' sa vakten och lämnade över kniven till Age.

'Och mina kostnader då?'

Vakten tog loss en hagelpatron från sitt bälte och slängde över den till Age.

'Å Hertigens vägnar tackar jag dig för din rättrådighet, och för att du gjort lägret till en tryggare plats för oss alla. Som tack tar vi hand om kroppen utan extra kostnader för dig.'

Vaktens leende gjorde klart att det inte fanns något mer att tillägga. Han vände sig till sin kollega och tillsammans bar de bort kroppen till vaktområdet. Age kontrollerade patronen innan han laddade den i bössan, muttrade att det var bättre förr medan han gick tillbaka till sin butik. Skådespelet var över och människorna började åter röra på sig och sorlet återupptogs.

Maru satte sig ned i en avskild vrå och gick igenom sin slitna ryggsäck för att se om han hade någon utrustning som han kunde vara villig att skiljas ifrån. Bändjärn, skruvmejsel, kniv, matburk, sked, vattenflaska – alla slitna och för honom värda tiofaldigt vad någon skulle vara villig att betala. Och han behövde dem om han ville göra några förtjänster i framtiden. Egentligen behövde han en ny ryggsäck. Den här hade alltid varit för liten, och bändjärnet höll på att äta sig ut genom den nötta bottnen. En gång hade ryggsäcken varit blå, men nu var den smutsigt brungrå. Som allt annat. Det var i alla fall en fördel, den smälte in i omgivningen.

Två av potatisarna gav en liten skål soppa. Han åt med andakt och tänkte först spara den sista potatisen, men hungern tog överhanden och han gnagde i sig den innan matburken slickades ren. Det var det. Han gick några varv i lägret, stämningen hade blivit allt mer uppspelt när brännvinet började verka hos de som hade råd. En grupp människor rörde sig längs huvudgatan, anförda av Hertigens son Ramal som höll sin stora hund Manglaren i ett stramt koppel. Människorna i deras väg föll åt sidan för att sedan sluta upp bakom när de passerat. Alla ville se vad som skulle hända ikväll. Manglaren sökte sig fram till en av matbodarna och gav skall. Leto som hade boden gav Ramal ett stelt leende, medan de andra

matförsäljare andades ut – de hade sluppit undan den här gången. Ramal plockade nonchalant åt sig ett spett med tre grillade kaniner och slängde dem en och en i vida bågar åt sin best. Betalning var det inte tal om. Manglaren slet med dödandets glädje kropparna i stycken och slukade dem med slarvig glupskhet. Maru, och många med honom, såg längtansfullt på kaninbitarna som flög från bestens mun. Maru var för stolt för att böja sig ned och äta resterna från ett djurs skrovmål, men det fanns de som inte hade sådana spärrar. En kvinna sträckte sig efter resterna av ett kaninben som landar framför hennes fötter, och direkt gjorde Manglaren ett utfall mot henne. Hon föll baklänges med besten hängande över sig i det spända kopplet. Ramal och hans vänner skrattade, och hela lägret föll in och skrattade med dem. Även kvinnan med hunden över sig skrattade tillgjort med ögonen fulla av skräck. Det här var varken första eller sista gången. Ibland släppte Ramal kopplet. Idag gjorde han det inte. När gruppen skrattat klart och fortsatt sin triumfvandring genom lägret dök flera av åskådarna till marken och försåg sig av kanindelarna. Kvinnan satt kvar och snyftade tyst för sig själv.

Maru drog sig tillbaka till grinden och gömde sig bakom en av bodarna. Där var det inte mycket rörelse såhär dags, och närvaron av vakterna gjorde att folk höll sig lugna. Han knöt fast ryggsäcken runt midjan, drog jackan tätt omkring sig och var beredd med bändjärnet i händerna. Morgondagen kanske blev bättre.

Maru visste inte vad som väckt honom. Kanske ett ljud, eller en rörelse. Han höll sig stilla och lät ögonen vandra för att upptäcka den eventuella faran. Diskret försökte han skaka liv i kroppen. Kylan hade gjort lederna styva och de rörelser han lyckades åstadkomma skapade vågor av smärta. Där var ett ljud. Ett svagt skvalande följt av en tillfredsställd utandning och en brakskit. Bara någon som tvingats upp av naturbehoven. Maru andades ut och vågade lägga ifrån sig bräckjärnet för att massera stelheten ur sin sömndruckna kropp. Ljudet avtog och ut från skuggorna stapplade en man tillbaka till sitt nattkvarter. Mannen öppnade bryskt dörren till en av barackerna och möttes av gormande rop om att stänga dörren och hålla käften. Det dröjde inte länge förrän två andra kom ut, ilsket muttrande, påminda om sina egna blåsor. Solen var på väg att gå upp och Maru kände hur chansen att lyckas somna om minskade för varje minut. Dagen kunde lika gärna börja nu.

Bakom husknuten klämde han ur sin egen morgonurin. Mörkt gul, på gränsen till orange. Konsistensen påminde närmast om snor, de sista dropparna hängde envist kvar vid mynningen. Utan något att äta fick han nöja sig med en liten mun vatten ur flaskan för att

skölja bort sömnens smak.

Det var fortfarande nattvakten som stod vid stora porten, kanske var det tidigare än han trott? De följde honom uttråkat med blicken när han passerade mellan dem. Maru blev alltid lite nervös bland vakter även när han inte gjort något. Utanför palissaden hade en handfull grupper slagit läger. Nära men ändå tydligt avskilt från varandra. Antingen hade de inte råd eller lust att betala sig in i lägret, eller så hade de blivit utslängda under kvällen. Flera av dem sov, andra följde Maru med utforskande och avundsjuka blickar. En man med kortsnaggat hår och slitna, smutsiga kläder tog sig på fötter, joggade fram för att genskjuta Maru och började gå vid hans sida.

'Tjena! Jag heter Rag. Bor du här omkring, eller är du nykomling som vi?'

Maru kände instinktivt att han inte ville prata med mannen, han var för trött för att orka bråka.

'Bor här, ja det gör jag, här...' mumlade han osammanhängande i hopp om att få vara ifred.

'Jättebra, super! Du förstår, det är så att jag och mina två kamrater där borta kom hit sent igår, och vi skulle behöva hjälp av någon som kan trakten. Vad säger du, vi har stora vinster inom räckhåll, mer än vi kan bära, och skulle verkligen behöva din hjälp.'

'Tyvärr, har inte tid.' Maru skyndade på stegen för att indikera sin ovilja.

'Tänk nu på vad det är du tackar nej till, det är säker förtjänst vi pratar om.'

'Tack för erbjudandet, men jag har som sagt inte tid. Ni hittar säkert någon annan.'

Maru andades ut när Mannen stannade och lät honom gå vidare ensam.

'Ta inte för lång tid på dig att ångra dig!' ropade Rag efter honom. 'Vi sticker så fort vi har hittat någon!'

Maru skyndade sig att komma in i bland skogens skyddande träd för att slippa vara fokus för allas blickar.

Hans ben förde honom västerut, i riktning mot Kungahögen. Förbi de långa staketen och bortom de utbrända husen. Där fanns inget att hämta utom smuts – sotfläckar som tog veckor att bli av med.

Här stod träden tätt och skogen var full av taggiga buskar. Några av dem var giftiga, och det fanns knappt ens några djurstigar. Han hade inte tid att forcera skogen, vägen var hans enda val om han ville hinna någonstans och tillbaka innan skymningen. Det bar emot att gå så öppet, men så här tidigt var det få som var vakna. Med lite tur skulle han inte träffa på någon.

Solen hade klättrat flera gånger sin egen bredd innan han kom fram till det första huset som fortfarande stod upp. Det hade varit en bensinstation, men nu var det bara ett tomt skal med krossade fönster. Han hade passerat där flera gånger förut, allt av värde var för länge sedan bortplockat. Men människor kom och gick, mycket kunde ha hänt sen han var där senast. Ett buskage fick duga som skydd medan han iakttog byggnaden. Det fanns många namn från den gamla världen han inte förstod. Vissa var lätta att förstå, som vattentorn – ett torn med vatten i. Men bensinstation var märkligt. Bensin var en vätska som brann bra och bilar behövt för att köra, men nu gick det typ inte att få tag på längre. Station var ställen där du åkte tåg och buss från förr i tiden. Bensinstation, var det en plats bensin åkte från? Han hade aldrig fått ihop det och inte vågat fråga någon heller.

När inga tecken på faror visade sig avancerade han försiktigt. Som tidigare var bensinstationen tom och öde. Ingen hade varit här på ett bra tag. Försiktigt tog han sig runt på baksidan av byggnaden och satte sig i det hörn som såg minst nerkissat ut. Han behövde en plan. Magen lade sig i med sitt kurrande, som för att påpeka vikten av att det skulle finnas föda i slutet, eller ännu hellre i början av den ännu okläckta planen. För att få tankarna att klarna drack han lite vatten, lutade huvudet mot väggen och försökte minnas vad som fanns bortom bensinstationen. Öppna fält. Några hus här och där, alla renplockade för länge sedan. Men nya innevånare kunde som sagt ha flyttat in, och något kunde ha hänt dem. Det var värt att kolla upp. Men ett planlöst irrande tog för mycket tid, tid han inte hade. Tankar på landskap och stigar blandades med bilder av mat, av Vattentornet och Hertigens son. Han ryckte till när hakan slog i bröstet. Han fick inte sova, in här, inte nu. När han slutit ögonen mindes han inte, men nu kliade och sved de när han tvingade upp dem. Det var så skönt att blunda och låta tyngdlagen få sin vilja fram, att det inte tog många nickningar innan sömnen virat sina band runt honom.

Med ens var han klarvaken. Han skulle ju inte somna! Solen började närma sig zenit. Eller hade den redan passerat sin topp och var på väg ned? Han vart osäker på väderstrecken, men oavsett hur mycket tid han förlorat var det för mycket. Snabbt kom han på fötter för att inte råka nicka till igen. En gevärskula slet upp ett hål i väggen bredvid honom, och följdes tätt av smällen som drivit den framåt. Maru slängde sig instinktivt till marken och gjorde sig så liten han kunde, samtidigt som han försökte avgöra varifrån skottet kommit. Efter en kort stunds väntan kom ett ytterligare skott som skapade ett hål en bit från det första, följt av ett tredje

som rev upp det andra hålet till en knytnäves storlek. Maru spejade febrilt för att hitta skytten, men kunde inte se någon. Det var något konstigt med hålen, men innan han kunde komma på vad det var hörde han skrattande röster från andra sidan väggen och ett utforskande finger stacks ut genom det stora hålet. Det var ingen som sköt på honom, de sköt prick på andra sidan väggen. Och de lyckades bra som det lät. Den som bemästrat en skjutbana avancerade ofta till nästa. Kanske rörliga mål? Bara vetskapen om att de hade ammunition att slösa var nog för att Maru skulle vilja vara någon annanstans. Så tyst han kunde samlade han ihop sina saker och smög iväg från byggnaden i vad han hoppades var en vinkel där han inte skulle upptäckas av prickskyttarna.

Det höga gräset bakom bensinmacken dolde honom, men gjorde färden tung och långsam. Vid två ytterligare tillfällen brann serier av skott av, och varje gång slängde han sig till marken övertygad om att vara träffad. Men i båda fallen var han orörd av kulorna och kunde fortsätta framåt när skottens ekon ebbat ur. Han kröp och hukade sig fram mellan kullar och stenar tills han kände sig säker på att vara utom synhåll. När han till slut vågade sticka upp huvudet såg han inte längre macken bakom sig. Hur länge han smugit i onödan visste han inte. Om det varit i onödan skulle han aldrig få veta. På höger hand hade han Kungahögen, men bortsett från berget var han vilse. Det var knappt att han visste i vilken riktning Vattentornet låg. Han behövde komma upp en bit för att orientera sig. Men höjder var förrädiska, man både såg och syntes.

I tystnad väntade han för att höra om nya skott avfyrades, så han kunde avgöra var macken var, men prickskyttet hade tydligen avslutats. Mot sina instinkter började han ta sig upp för Kungahögen för att få överblick, men ångrade sig snabbt. Klättringen var mer påfrestande än han väntat. Temperaturen innanför jackan blev bara högre och högre, som om toppen på berget stod i ljusan låga. På kvällen och natten var jackan snudd på tunn, men under dagens varmaste timmar var den på tok för tjock. Han krängde av sig den och möttes direkt av den svala bris som kretsade kring berget. Nu var han istället tvungen att bära den otympliga jackan i händerna. Han tog en klunk vatten och såg sig om, men ingenstans syntes några landmärken han hände igen. Allt såg så annorlunda ut här uppifrån, han kunde inte minnas om han varit uppe på den här sidan av berget tidigare. Han band jackan runt midjan och gick i sidled runt berget, både för att få lite vila från klättrandet och kanske kunna se något från ett annat håll. Det krävdes bara ett tjugotal steg innan Vattentornets omisskännliga kropp framträdde, och det mycket närmare än han hade trott. Uppe på berget kändes det nästan som

att tornet vara inom räckhåll. Drömmande sträckte han ut armen mot det. Han kunde hålla hela tornet i sin hand. Varsamt omfamnade han det med fingrarna och slöt sedan näven för att krossa tornet och alla dess invånare. Men när han öppnade handen stod det fortfarande där. Han fortsatte rundvandringen, och när han kommit ungefär halvvägs dök även bensinstationen upp. Gömd bakom en sten lade han sig för att speja. Byggnaden låg stilla och harmlös, inga rörelser kunde ses. Antingen hade prickskyttarna slagit läger, eller så var de på väg igen. Oavsett var det för farligt att närma sig.

Han spanade ut över landskapet nedanför ifall något byte kunde ses, skummade igenom träd efter träd, men ingenstans fanns hus han inte kände igen. Blicken vandrade längs vägarna, bort förbi bensinstationen. Där var det något som fångade hans blick. En kropp? Även på det här avståndet var det inget tvivel om att det var en människokropp som låg vid vägkanten. På mage, eller möjligtvis på rygg, med armarna utsträckta åt sidorna. Mörka byxor och en ljus jacka. Helt stilla låg den. Det kunde vara en fälla. Eller så var det ett offer för prickskyttarna. Om de hade råd att slösa värdefull ammunition för nöjes skull så kunde de mycket väl skjuta någon och sen låta kroppen ligga ovittjad. Om han ändå haft kvar sin kikare hade han kanske kunnat se om kroppen levde eller inte. Det mörka som låg bredvid kroppen, kunde det vara en väska eller klädbylte? Det var omöjligt att avgöra, kunde lika gärna vara en sten eller en grästuva. Men även utan packningen var kläderna på kroppen kanske värda något. Det kunde vara en fälla, men det kunde också vara precis det han behövde för att komma på fötter igen.

Magen knorrade – om det var en väska kunde det finnas mat i den. Känslorna bråkade inom honom. Han bestämde sig för att räkna till tusen och inte släppa kroppen med blicken. Om den inte rört på sig, eller något annat hänt under den tiden så skulle han ta chansen. Till en början räknade han i maklig sekundtakt, så som hans mamma lärt honom, men stressen av att inget hände ökade på hastigheten. Tänk om någon annan hann före? Från sin upphöjda position försökte han hitta en väg som gav tillräckligt avstånd från bensinmacken, men som ändå inte var en allt för stor omväg. De räknade sekunderna blev allt snabbare, och han rusade förbi de siste femtio utan att ens nämna dem vid namn. Kroppen låg kvar, och inget annat hade rört sig i närheten.

Ned för berget gick färden mycket snabbare än uppför, ibland så fort så han tvingades bromsa sina steg för att inte tappa fotfästet och falla handlöst ned för sluttningen. Med jämna mellanrum stannade han upp för att korrigera sin färd och minnas sin utstakade väg. Väl nere var det svårare att ta sig fram än det sett ut uppifrån. Naturen var full av hinder som tvingade

honom att avvika från sin kurs, och flera gånger behövde han chansa för att komma framåt. Stressen ökade hela tiden, att han skulle komma för sent, att han inte skulle hinna fram, att han sett fel.

När vägen slutligen visade sig var han inte där han förväntat sig. Frågan var om han kommit ut före eller efter kroppen. Omgivningen såg helt annorlunda ut här nere än den gjort från ovan och gav inga ledtrådar i åt vilket håll han skulle gå. Bortåt eller tillbaka? Värdefull tid tickade iväg till ingen nytta. Den som velar vinner inte, så mest för att ta ett beslut valde han vägen som ledde bort från Vattentornet. I värsta fall skulle han ta den tillbaka senare och kanske hitta kroppen då. Vägen slingrade sig fram och gjorde det svårt att se vad som fanns lägre fram. Ena sidan skymdes av den täta skogen med insprängda stenpartier, medan den andra hade öppna fält med låg växtlighet nedanför en brant slänt på flera meter. Småspringande tog han sig fram, han kände att det var nära nu. Bakom kurvan framträdde mark han kände igen. Det här var platsen! Där låg kroppen, precis som han mindes det. Han stannade upp för att återhämta andan och försöka överblicka situationen. Ingenstans såg han något som tydde på fara, men han drog sitt bräckjärn för att inte vara obeväpnad om något hände. Långsamt avancerade han mot kroppen. Så här på nära håll såg han att kläderna var smutsiga och slitna. Men helt värdelösa var de nog inte. Han sträckte fram bräckjärnet för att peta på kroppen. Det var något bekant över den, men han kunde inte komma på vad. Med bara några centimeter kvar rullade kroppen plötsligt runt, slet bräckjärnet ur hans händer och kom snabbt på fötter. Rag log triumferande och bollade med sin nyvunna trofé.

'Du får vara försiktig, du kan peta ut någons öga med den här.'

'Alltså, jag har inget.' Maru tog defensivt ett steg bakåt, och hamnade rakt i armarna på en av Rags kumpaner som smugit sig upp bakom honom. Greppet var hårt som ett skruvstäd, Maru förstod inte hur den storvuxne mannen kunnat smyga sig på honom. Den andre kumpanen kom upp bakom Rag med ett snett leende på läpparna. Rag kastade till honom bräckjärnet och började hårdhänt gå igenom Marus fickor.

'Var inte så negativ,' flinade Rag, 'alla har någonting. Det gäller bara att leta tillräckligt noga.'

Maru kämpade inte emot, han visste att fickorna var tomma. I tanken förbannade han sig själv för att inte ha lyssnat på sina instinkter. De skulle slå ihjäl honom vare sig de hittade något eller inte.

Rag blev allt bryskare i sitt rotande. Med en frustrerad grymtning ryckte han Maru ur sin kumpans grepp, slängde ned honom på alla fyra och slet åt sig den skamfilade ryggsäcken. Han vände upp och ned på den, tömde ut innehållet på marken och satte sig på huk och petade i den lilla högen som var Marus samlade egendom. Det var tydligt att han inte var nöjd. Maru var nära att säga ”Vad var det jag sa?” men bet sig i kinden för att håll tyst.

'Okej,' sa Rag och drog med handen över sitt korta hår, 'av med kläderna.'

Marus blick flackade mellan rånarna. Med fumliga händer fick han av sig jackan. De skulle slå ihjäl honom och ville inte söla ned kläderna. Fingrarna darrade så pass att han knappt fick upp skosnörena. En klump började bildas i halsen när han knäppte upp byxorna och innan han fått av sig dem hade ögonen fyllts av tårar. Han skulle dö nu. Han ville inte, han ville verkligen inte, men han kunde inte se någon väg ut. Hela hans kropp skakade. När han vrängt av sig tröjorna brast alla dammar för honom. Tårar blandades med snor på sin väg ned för ansiktet. Hans smutsiga kalsonger blev fuktigt tunga och varm vätska rann nedför hans lår.

'Va faen, pissa inte på mina nya brallor!' Rag sparkade honom i sidan så han handlöst rullade ned för den branta slänten vid sidan av vägen. Han landade i diket och skrämde upp en svärm insekter från en sargad kropp som redan låg där. Sparken och fallet hade tömt lungorna på luft. Revbenen värkte när han försökte fylla dem igen. Det måste vara fem-sex meter upp till vägen, bara tur att han inte bröt ihjäl sig. Ovanför sig hörde han bråkande röster, men huvudet kändes allt för grötigt för att han skulle kunna urskilja vem som sa vad.

'...va fan skulle det där va bra för...'

'...tänker inte klättra ned dit i alla fall...'

'...om han börjar skrika och ha sig...'

'...hämta en stor sten eller nått, som du kan kasta...'

Det här var så mycket chans Maru skulle få. Med alla sina krafter samlade kravlade han upp på andra sidan diket och sprang hukande genom det midjehöga gräset, bort från vägen.

'Va fan, kolla på vesslan!'

'Spring din jävel, spring!'

Han sprang. Sprang utan att se sig om, utan att ta notis av de sår som buskar och sly piskades upp på hans kropp. Vassa stenar och kvistar skar in i hans fötter och buskar rev i hans nakna hud. Han registrerade inte smärtan utan höll blicken fokuserad på skogen som låg på andra sidan fältet. Skogen där han kunde känna sig trygg, där han kunde komma bort från de som ville honom illa. Några mindre stenar kom susande förbi honom, halvhjärtade kast för

att driva bort honom. Rånarnas skratt dog bort bakom honom. Om han sprang fort nog, om han tog sig tillräckligt långt bort så kanske han kunde vakna ur mardrömmen. Han snubblade och föll, skrapade upp knän och händer, reste sig och fortsatte, fortsatte mot den hägrande skogen.

Vinden bet kyligt i hans nakna kropp. Han stapplade fram, naken, smutsig och blodig. Han kände sig som en vilde, som en förlorad. Ingenstans att ta vägen, inget mål för ögonen. Han ville stanna och vila, men här fanns inget för honom, han måste fortsätta. Om några timmar skulle mörkret komma.

Okänd skog var det enda han sett i vad som kändes som en evighet. Inget skilde det ena trädet från det andra. Stigar hade flutit ihop och isär, ibland helt försvunnit. Till slut kom han fram till en smal, slingrig väg. Han var trött. Trött på träd, trött på att irra planlöst. Vägar ledde någonstans så han följde den. Det var knappt att den kunde kallas väg längre, naturen hade börjat ta tillbaka marken med gräs, buskar, sly och träd. Hans krafter hade nästan sinat. Impulserna att bara lägga sig ned och sova blev allt starkare, men han visste att om han gjorde det skulle han inte resa sig igen.

Det var nästan skymning och skogen började allt mer komma till liv omkring honom. Slutligen glesnade växtligheten till en öppen glänta som kröntes av resterna efter ett hus. Marus hjärta sjönk. Taket och en av väggarna hade rasat in. De delar som fortfarande stod upp såg ut att kunna falla när som helst. Gamla rester av möbler låg spridda i det höga gräset framför huset – det hade för länge sedan plundrats på allt av värde. Maru gick ett varv runt huset i hopp om att hitta någon annan byggnad eller en väg därifrån, men det fanns ingen. Snart var mörkret här, han hade inte tid att hitta något bättre gömställe innan det var för sent. Från det håll han kommit hörde han på avstånd vildhundars skall. Följde de hans spår? Ett skadat villebråd som han kunde inte vara svårt att följa. De skulle snart vara över honom. En meterlång trädgren var det enda han kunnat hitta att försvara sig med. Mot en hund hade det kunnat göra skillnad, men mot en flock spelade det ingen större roll.

För att få skydd kröp han in i den minst förfallna delen av husruinen. Halva köket stod kvar, den murade skorstenen höll fortfarande taket uppe. Köket var plundrat på allt som var värt att ta. Några luckor hände kvar på sina gångjärn, men alla skåpen gapade lika tomma. I hålet där

spisen en gång stått fanns spår av att någon eller något för länge sedan använt det som toalett. Det här var inget gömställe, inget skydd mot det som fanns där ute. Genom det utslagna fönstret tyckte han sig se skogens skuggor komma krypande mot huset. Vildhundarnas skall var närmare nu. Var det inte något som rörde sig i skogsbrynet? För att gömma sig från natten kröp han in ett högt skåp som fortfarande hade sin dörr kvar. Det var trångt, trots att hyllorna saknades. Han tvingades dra upp knäna under hakan för att få plats och kände hur det knäppte i sårskorporna på benen. Med dörren stängd såg han försiktiga ljusstrimmor som kröp in genom fem runda hål i skåpets överdel. Ljudet av hundarna som kom allt närmare letade sig också in den vägen. Det som förut hållit dörren stängd var sedan länge borta och den gled långsamt upp och släppte in omvärlden. Han kände febrilt längs skåpdörrens kanter, men ingenstans kunde han hitta någon möjlighet att regla dörren inifrån. Det enda den släta dörren erbjöd honom att hålla i var en fyrkantig träkloss som handtaget på andra sidan var skruvat i. Tänk om handtaget suttit på insidan istället! Men vem skulle göra ett köksskåp med handtag på insidan?

Ljudet av klor mot trä och dämpade gläfsningar vittnade om att vildhundarna inte hade haft några problem att följa hans spår. Antingen försökte de ta sig in i husruinen, eller så var de redan inne. Hans krampaktiga grepp om den vassa träklossen skar in i hans frusna händer. För sitt inre kunde han se hur hundarna smidigt tog sig in i ruinen och till slut blev stående i en halvcirkel framför skåpet. Det var helt tyst utanför, i alla fall var det inget som kunde överrösta Marus snabba hjärtslag och flåsande andetag. En svag förhoppning om att de givit sig av började spira, men grusades snabbt när skrapande klor började bearbeta dörren. De försökte gräva fram honom som den skrämda kanin han var. Men dörren höll. Frågan var hur länge han skull orka hålla i den. Händerna hade redan börjat domna bort. Försiktigt släppte han ena handen och försökte skaka liv i den. Skrapningarna blev allt intensivare tills de abrupt slutade. Hade de givit upp? Om det ändå hade gått att se vad som hände på andra sidan dörren utan att öppna den. En tung smäll fick hela skåpet att skaka. Maru tappade balansen och var på väg att följa med skåpdörren ut. Glipan hann bli en knapp handsbredd innan han återfick balansen och drog igen den framför de skällande bestarnas gapande käftar. Attackerna ökade i allt starkare vågor nu när de fått korn på sitt byte. För att få bättre stöd drog Maru upp benen och sköt ifrån för att kila fast sig mellan skåpets väggar. Träet sviktade med ett diskret knakande och plötsligt försvann stödet bakom honom och han tumlade ner i mörker.

Sprängande vågor av smärta och förvirring gick genom huvudet. Han visste inte vad som var upp eller ner och famlade efter stöd. Till slut stannade rummet. Han låg med huvudet nedåt i en trappa, stegen grävde sig in i ryggen som om de försökte dela hans kropp i prydliga skivor. Det var kolsvart omkring honom. Han fruktade först att han blivit blind, men långsamt kom sinnena tillbaka och han började se nyanser i svärtan. Högerfoten satt fast – var den blottad för hundarna? Fäktande och grymtande försökte han komma loss. Det lät som att hans ljud och rörelser sporrade dem till allt aggressivare attacker mot dörren, men nådde honom inte än i alla fall. Kämpande lyckades han komma upp i sittande ställning och befriade sin fot från en tung lucka. Den föll igen och han lutade sig mot den med hela sin tyngd. Luckan var tjockare än skåpdörren, men både han och hundarna tjänade på att den gick inåt. Med axeln mot luckan lät han händerna söka längs kanterna efter någonting att låsa den med. På tredje varvet lyckades han hitta en liten skjutregel som motvilligt gled på plats. Ljudet utifrån avtog markant med den stängd, och när han visste vad han letade efter hittade han ytterligare två reglar. När de var låsta vågade han äntligen släppa luckan och kunde vända sitt fokus på var han var. Och om han var ensam.

Maru försökte intala sig själv att han gjort rätt val, att vad som än fanns här i mörkret inte kunde vara värre än hundarna. Men för varje sekund blev han mindre övertygad. Lutad mot väggen kröp han ihop på det översta trappsteget och försökte lyssna efter ljud. Tystnaden var lika kompakt som mörkret. Utan synintryck började hjärnan fabulera ljudlösa skuggor som rörde sig i det svarta, svepande förbi honom närmare och närmare i en spiral runt hans huvud. Upptryckt i hörnet slog han ut med armarna mot attackerna, men träffade bara luft. Han kunde försöka fly. Om hundarna inte var igenom skåpdörren, om han sparkade upp den och sprang så kunde han... springa. Men var skulle han få kraft att springa från? Och även om han sprang så fort han kunde skulle ändå hundarna vara snabbare. Skuggorna ändrade hela tiden sina former och rörelsemönster.

'Lägg av för fan!' skrek han ut och slog armarna om huvudet. Ögonen försökte tåras, men blev knappt fuktiga. 'Förlåt,' viskade han och kröp ihop i en liten boll. 'Förlåt, förlåt, förlåt.'

Dunsar och skrapningar kändes genom luckan, hundarna hade tagit sig in i skåpet. Om han öppnade kunde de skrämma bort skuggorna!

Nej! Han skakade på huvudet för att bli av med tankarna. Skallen värkte vid rörelsen.

Skuggorna var bara fantasifoster, om det fanns något här nere så hade han märkt det nu. Hundarna fanns på riktigt. Han kunde inte gå bakåt, framåt var enda vägen.

'Hallå?' ropade han in i mörkret. Ljudet lät skarpt utan eko. Rummet kunde inte vara så stort. Tyst väntade han på någon reaktion, men inget skedde.

'Hallå!' försökte han igen, denna gång starkare. Inget svar. Om något fanns där borde det ha reagerat nu. Om det inte var lika skrämt som han. Eller en orm eller spindel. Han försökte skaka av sig obehagskänslan och tänka på något annat än kräldjur.

'Jag vill inget illa. Bara gömma mig för hundarna. Okej?'

Luften luktade instängd men inte illa. Det hade nog inte varit någon här på länge. Han kände med handen längs väggen. Kall och hård. Betong? Fingrarna sökte sig fram och hittade en sladd som ledde till en strömbrytare. Utan att tänka på det höll han andan och vred på den, men bortsett från klicket hände ingenting. Han vred igen och igen, men med samma resultat. Så lätt skulle det inte gå. Försiktigt kände han med handen längs trappsteget han satt på. En armslängd bort slutade steget i ingenting. Han drog snabbt tillbaka handen, millimeter från fantasimonstrets käftar som högg mot honom från mörkret. Åter igen fick skuggorna liv och tvingade honom att andas djupt och långsamt för att återfå kontrollen. Fötterna kände sig för ned för trappan och när han stålsatt sig mot vilka kryp som kunde finnas där nere hasade han sig ned sittande, ett steg i taget. Efter fjorton steg slog hans fötter i den mötande väggen. Han var nere. Trevande kände han hur väggarna möttes. Han höll skyddande en hand över huvudet när han långsamt reste sig, men inte ens när han sträckte ut sig i sin fulla längd nådde han taket. Med en hand i väggen och försiktiga steg rörde han sig bort från trappan. Mörkret verkade oändligt. Om han inte haft väggen att hålla sig i hade han fått svindel och fallit omkull. Stegen var små men tog honom framåt. Plötsligt slog vänsterfoten i något hårt. Snabbt drog han den tillbaka ifall det hårda skulle visa sig ha tänder, men inget mer hände. Försiktigt kände han framför sig med handen där det hårda varit. Armen rörde sig i svepande rörelser, men stötte inte på något. Det kändes väldigt blottat att sträcka ut armen framför sig. Han ville hålla den andra armen som skydd för kroppen, men vågade inte släppa väggen. Om han gjorde det kändes det som att han aldrig skulle hitta den igen. Foten fick på nytt treva sig framåt, men det hårda var inte där längre. Hade det flyttat på sig? Eller hade han backat mer än han trott? Det var omöjligt att avgöra avstånd i mörkret. Vad kunde vara så hårt och röra på sig? Inget djur i alla fall. Om det inte var en klo på en drake! Men såna fanns inte intalade han sig själv. Och om det fanns så skulle han inte stöta på dem såhär, och om han gjorde det skulle

han varit död nu. Med handen som skydd för kroppen fortsatte han framåt. Det tog bara ett par av hans myrsteg innan underarmen slog i något kallt och hårt framför honom. Mot sina instinkter tvingade han sig att hålla kvar armen. Föremålet rörde sig inte. Armen fick glida mot vad det nu var till handen tog över och kunde känna närmare. Det var en metallskena som stod rakt upp. Han följde den med handen ned till golvet och upp igen. Det måste vara den han slog i med foten. Hjärnan rusade för att komma på vad det kunde vara. Handen stötte på en skiva som gick ut från skenan mot väggen. Han följde den dit och möttes av ännu en skena. Det var en hylla! Högerhanden följde väggen och mötte den vänstra. Tillsammans hittade de snabbt fler hyllplan. Han skrattade till när han tänkte på hur dum han måste ha sett ut i sitt trevande. De flesta obevakade hyllor Maru stött på var tomma och trasiga. Men det fanns de som fortfarande hade innehåll. Långsamt och med spänd förväntan kände han på hyllplanet framför sig. Han ville hålla sitt hopp vid liv så länge som möjligt. Ingenting. Ingenting. Förhoppningen började dala när handen till slut landade på något.

Magen ryckte till när han kände igen den välbekanta formen av en konservburk. Den var oöppnad! Fingrarna letade sig vidare och hittade en, två, fem, tio, fler konservburkar än han kunde hålla koll på. Vad var det här för skattkammare? Om han bara haft en konservöppnare. Och ljus. På hyllan nedanför hittade han plastpåsar med innehåll som knastrade när han klämde på dem. Någon måste bo här. Någon som inte var hemma. Maru hoppades han skulle hinna äta innan Någon kom hem. På det tredje hyllplanet stötte han på ett objekt i samma storlek som en konservburk, men med det karakteristiska stearinytan av ett blockljus. Hjärtat gjorde en segervolt och spred en varm känsla i kroppen. Där det fanns ljus fanns det ofta tändverktyg. Han höll krampaktigt i ljuset, som om han var rädd att tappa bort det, samtidigt som hans fria hand trevade på hyllan. Det tog inte lång tid innan han hittade en liten papplåda som efter en snabb skakning kunde identifieras som en tändsticksask. Andaktsfullt ställde han ned ljuset, tog fram en tändsticka och strök eld på den. Den klara lågan spred ett så bländande sken omkring sig att han var tvungen att skyla ögonen. Med en lätt darrning på handen förde han lågan till ljusets veke som tacksamt tog emot den. Med ljuset i hand kunde han äntligen se rummet. Han hade mycket riktigt en metallhylla framför sig och den fortsatte längs rummets ena långsida. En likadan hylla täckte den motsatta väggen och mellan dem stod två hyllrader rygg mot rygg och skapade två gångar. Samtliga hyllor var fyllda med prydliga högar av konserver, torrvaror, vattendunkar, böcker och verktyg. Maru försökte räkna ut värdet på allt, men slutade snabbt – det var för överväldigande.

Allt var täckt av damm, det såg inte ut som att någon varit här på länge. Rummet var kanske fyra meter brett och tio meter långt. Tak och väggar av vitmålad betong. Golvet var gråmålat, färgen förstärkt av dammet. I ena kortändan fanns trappan, i den andra en säng och ett arbetsbord med en stol. En av allt. Ett skyddsrum för en person. En person som anat vad som skulle ske och som byggde om sin källare för att överleva. Det måste tagit månader, år för att samla allt och dölja ingången. Och även i den gamla världen, innan fallet, då det var lätt att få tag på saker måste det kostat en förmögenhet. Men av någon anledning hade skaparen inte fått chansen att skörda frukterna av sitt arbete. Maru kände ett stygn av medlidande, samtidigt som han var otroligt tacksam för det.

Vid trappan fanns en plats för matlagning. En köksventil tronade över ett bord med gasolkök och kastruller. Maru öppnade spjället och kände en frisk luftström. Med luften kom ljudet av de uppretade hundarna som ännu inte gett upp sin jakt. Om de tog sig igenom luckan var allt förlorat. Försiktigt klättrade han upp för trappen och undersökte luckan i stearinljusets sken. Den såg lika robust ut som den känts, men han behövde ändå något att skydda sig med. Han tände fler ljus och skummade snabbt igenom hyllornas innehåll. En yxa och en kniv var de första fynden. Vilken skulle han ta? Yxan hade bättre räckvidd, men krävde två händer och ganska mycket utrymme för att vara effektiv. Kniven kunde användas på många sätt, men krävde närkontakt. Om du inte kastade den. Men ett kastat vapen var ett vapen du inte längre hade. Trots det begränsade utrymmet valde han yxan. Storleken gav trygghet. Rep, skiftnycklar och en kofot lät han ligga. Det var nära att hans ögon sorterade bort de oljiga tygstyckena, men något i hans minne fick honom att gå tillbaka och försiktigt lätta på en dammtäckt flik. Hjärtat gjorde en volt när svart metall skymtades under tyget. Försiktigt öppnade han paketet och fann sig stirrande på en pistol. Det här var lite för mycket att förstå. Han ställde ifrån sig ljuset och yxan, och stödde sig på hyllkanten. Han hade aldrig haft en pistol tidigare. Med lätt darrande händer tog han upp vapnet och gjorde de rörelser han avundsjukt sett andra göra. Magasin ut. Mantelrörelse. Han upprepade mantelrörelsen igen och igen för att vara säker på att den var oladdad. Avtryckaren gled mjukt in. *Klick*. Han siktade med den på olika saker i rummet och ordade tysta *pang.* Känslan att hålla pistolen var enorm. Nu var han inte längre bara den jagade, nu var han också en jägare. På hyllan nedanför hittade han lådor med passande ammunition som han fyllde magasinet med, så många han kunde få i, innan han satte tillbaka det i pistolen och på nytt gjorde mantelrörelse. Med ens blev allt på riktigt. Det var knappt han vågade hålla i pistolen. Hela tiden kändes det som om

han pekade den åt ett farligt håll. Han la tillbaks den på hyllan. Nu kunde hundarna komma. Eller skulle han gå ut och ta hand om dem? Han skrattade till åt tanken. Bara för att du hade ett vapen betydde inte att du kunde använda det. Och en pistol var allt annat än diskret, smällen skulle höras vida omkring. Bättre då att vänta, med lite tur kanske de gav upp. Och i värsta fall kunde han försvara sig.

Vattendunkens lock var tätad med vax som fastnade i flagor på fingrarna när han öppnade den. Innehållet luktade och smakade okej, så han drack sig otörstig. Härligt att dricka och dricka utan att behöva ransonera för morgondagen. Med törsten släckt svepte han in sig i täcket från sängen, tog med sig en konservöppnare och undersökte vad det var för burkar han stött på. Päronhalvor. Munnen vattnades ögonblickligen. Konservöppnaren fick snabbt upp burken, och med darrande fingrar tog han upp en päronhalva och pressade in den i munnen. Saften rann nedför hakan när han tuggade och kände hur smakerna dansade runt i munnen. Det var det mest fantastiska han ätit. Han bromsade sig tvärt och granskade burken. Den såg bra ut, ingen rost eller bucklor. Innehållet luktade gott och såg okej ut, och smaken var det inget fel på. Det var nog ingen fara att äta det. Han svalde snabbt och tryckte in en ny halva.

Lådor med chokladkakor på hyllan ovanför fångade has uppmärksamhet. Han slet snabbt omslaget av en kaka och lät den följa päronet. Smaken var ljuvlig och fyllde honom med bilder från barndomen. Då var det bara när något skulle firas som hans mamma tagit fram deras chokladkaka och givit honom en ruta. Det hade varit så gott, han hade alltid velat ha mer. Men det skulle sparas till nästa högtid. Varje gång den togs fram var han glad att det fanns kvar, men när han väl fått sin bit var all förståelse för sparsamhet som bortblåst. Om han hade hittat moderns gömställe hade han satt i sig hela kakan på en gång. Men det var först på hennes dödsbädd hon berättade om den lösa brädan som dolde familjens alla skatter. Chokladkakan var det första han tröstat sig med sen hon slutat andas. Och när den var slut så var den slut och sen fanns inget mer. Här fanns fler chokladkakor än han kunde räkna till.

Han försökte sansa sig och få i sig något mer matigt. På måfå öppnade han en burk med ärtsoppa. Innehållet såg inte lika aptitligt ut som päronhalvorna, men det mättade nog bättre. Först tänkte han värma soppan, men kände sig allt för trött för att sätta igång spritköket. En eldsvåda var det sista han behövde. Tanken fick honom att kolla så inget ljus stod dåligt. Soppan, som inte var mycket till soppa utan snarare en klumpig gröt, smakade mycket bättre än den såg ut. Han satte sig på stolen och slevade i sig den med pek- och långfingret som

sked. Efter halva burken lutade han sig tillbaka i stolen med en tillfredsställd suck och kände hur allt blod strömmade till magen.

Han vaknade med ett ryck och hade ingen aning om var han var. Ljusen hade gröpts ur märkbart men sken lyckligtvis fortfarande. Han var tvungen att resa sig och gå runt i rummet för att samla tankarna. Långsamt nystades gårdagen upp. Han kunde inte begripa vilken tur han haft. Allt tydde på att källaren var övergiven, och om någon försökt ta sig in hade han nog hört det. Försiktigt smög han upp för trappan och kontrollerade reglarna. Ljuden som förut letat sig in genom ventilationen hade tystat. Betydde det att hundarna försvunnit? Han la örat mot luckan, men svaga ljud från skogen var allt han kunde uppfatta.

Pistolen, hade han bara drömt den, eller fanns den på riktigt? Tveksamma steg förde honom tillbaka, men där låg den, svart och glänsande som han mindes den. Beväpnad återvände han till luckan, och knackade försiktigt på den. När inget på andra sidan reagerade öppnade han försiktigt och följde pistolen ut. Där var tyst och lugnt. Det luktade fränt av hundurin. Antingen hade de markerat platsen innan det givit sig av, eller så var det bara ett tecken på deras ilska över att inte komma åt honom. Månen och stjärnorna var de enda ljuskällorna. Den kalla nattvinden nöp i hans skinn och fick honom att dra täcket tätare kring sig. Här ute fanns inget. Han drog igen skåpdörren, kröp tillbaka ned i sitt ombonade källarhål, stängde och reglade luckan. Han släckte alla ljus utom ett som han ställde bredvid sängen tillsammans med en tändsticksask och pistolen. En ny våg av trötthet sköljde över honom. Han la sig på sängen och lindade täcket omkring sig. Hur länge sedan var det han sov i en riktigt säng?

Sömnen blev orolig, sängens mjukhet och värme infekterade drömmarna och han vaknade svettigt blöt. Magen var i uppror, han hann knappt böja sig över sängkanten innan det han tidigare stoppade i sig kom upp igen. Han kände sig utmattad och törstigare än han någonsin varit tidigare. Men han var tvungen att ligga kvar i sängen och samla krafter innan han ens kunde tänka på att ta sig ända till vattendunkarna. Den förvirrade sömnen var åter över honom med osammanhängande drömmar. När han vaknade igen lyckades han stappla ur sängen och ta sig fram till vattnet. Han drack sig nöjd, tog sig tillbaka till sängen, halkade lite i sin spya och virade in sig i täcket igen. Den här gången erbjöd sömnen bara ett välkommet mörker.

Blockljuset hade mer än halverats när han vaknade. Han visste inte vad det betydde i tid, men

det var fler timmar än han sovit de senaste dagarna sammanslaget. Spyan hade nästan torkat in, men klibbade mot foten han råkade sätta i den. Magen gjorde krumbukter vid åsynen, hungern skulle inte stillas av päronhalvor och choklad i alla fall. Den påbörjade ärtsoppsburkens innehåll var allt för likt kräkset för att vara ett alternativ. Det kändes både syndigt slösaktigt och lyxigt att kunna strunta i att äta upp bara för att han inte kände för det. Han hittade ett glas som han fyllde med vatten från den öppnade dunken och drack långsamt från medan han gick mellan hyllorna och inspekterade sina tillgångar. Många av matvarorna var märkta med år och datum de var bäst före. Det hade kanske betytt mer om Maru vetat vilket år det var nu. Han var ganska säker på att alla årtalen låg i det förflutna, men det spelade ingen roll. Det såg inte ut att vara något fel på maten och den behövde inte vara bäst – bara bra nog.

Genomskinliga plastsäckar, märkta med Mjöl, Ris och Pasta drog till sig hans uppmärksamhet. Pasta lät gott. Han hade aldrig ätit det vad han kunde minnas, det hade alltid varit för dyrt. Han öppnade en av säckarna och tog fram en mindre påse. Små gula spiraler. Undrar hur såna gjordes? Påsen vägde fem kilo, men det stod inte hur mycket en portion var, bara att det skulle koka i åtta minuter. Han fyllde en tallrik för att få en känsla för mängden. Det var enkelt att få igång spritköket när han väl hittat bränslet, han hade haft ett nästan likadant för några år sedan. Först tänkte han räkna för att hålla koll på tiden, men distraherades av spegeln som hängde bredvid bordet. Den där tunna varelsen med stripigt hår och glest skägg, var det där verkligen han? Långsamt närmade hans sig det reflekterande glaset, och såg på de insjunkna ögonen som tittade tillbaka. Han hade inte sett sin spegelbild ordentligt på flera år. Vattenpölar och glasrutor hade gett en behagligt otydlig bild, men nu var han fullt synbar. Han kände inte igen sig. Fingrarna följde ansiktets linjer. Kände i munnen där tomrum bröt tandraderna. Han försökte le. Om han träffat sig själv skulle han gått åt ett annat håll. Kastrullen kokade över och ryckte honom ur spegelns hypnos.

Pastan hade mjuknat och svällt i det bubblande vattnet som nu letade sig över kanten. Det kunde mycket väl ha gått åtta minuter, pastan gick i alla fall att äta. Frågan var bara hur du åt den. Vattnet smakade inte så mycket, så han fiskade upp pastaskruvarna med en gaffel och tuggade dem eftertänksamt innan han svalde. Lustig smak. Kändes inte som att det var så mycket mat, men mättnadskänslan kom över honom långt innan det tagit slut. Han fiskade upp de kvarvarande skruvarna och la dem i tallriken till senare. Högen tycktes konstigt nog lika stor som den han mätt upp. Han kunde inte förmå sig att hälla ut det varma vattnet. Skulle

han spara det till nästa gång han ville koka något? Men tills dess skulle vattnet hunnit svalna. Blicken föll åter på ansiktet i spegeln. Han såg verkligen förskräcklig ut.

Det gick fort att hitta tvål och en trasa, och med det varma vattnet började han skrubba sig ren. Det vita löddret färgades snabbt brungrått av den ingrodda smutsen. Vissa ställen gick han över tre, fyra gånger, men flera av de mörka linjerna vägrade rubba sig. Vattnet i kastrullen tog slut två gånger innan han kände sig färdig. En klar förbättring, men nu såg håret och skägget ännu värre ut i jämförelse. Med sax och kniv klippte och skar han ned det efter bästa förmåga. Spegelbilden gav fortfarande ett tärt intryck, men han såg inte ut som en vilde längre. Så här ren hade han nog inte varit sen hans mamma dog. Det var nästan tur att han inte hade kvar sina gamla kläder, nu skulle han inte ha velat ha dem på sig. Källaren hade mycket att erbjuda, men när det gällde kläder var utbudet skralt. Allt han behövde fanns, det var inte det, men de var uppenbarligen avsedda för en något kortare och mycket tjockare kropp. Färgerna var proffsigt mörkgrå, bruna och gröna. Tyget var ovanligt strävt och stelt mot huden. Kängorna var det som passade bäst, när han klippte tånaglarna satt de perfekt. Alla plaggen hade den instängda doften inpräntat i sig, en doft han började förknippa med rikedom.

Mätt, ren och klädd torkade han upp spyan och fortsatte med resten av golvet för att befria det från dammet. Så vad hände nu? Källaren hade mer rikedomar än han kunnat föreställa sig. Hade han rätt i att den var övergiven eller var det bara önsketänkande? Allt tydde på att ingen varit där på länge. Det hade synts tydligt i dammet var han hade rört sig och det skulle saknats mer saker om någon hade det som förråd eller bas. Men ändå gnagde osäkerheten. Tänk om någon kom? Att någon skulle råka hitta den som han gjorde kändes otroligt, men det kanske fanns de som visste var de skulle leta. Den som byggde skyddsrummet kanske gjorde en karta som i detta nu ramlade ur en gammal bok i Ages handelsbod. Halva lägret kunde vara på väg hit. Maru tog ett djupt andetag och försökte bli av med de stressande tankarna. Någon karta fanns inte. Nästan helt säker kunde han vara på det. Nästan. Det var nog ingen dum idé att öva lite med pistolen.

Han öppnade luckan och såg sig om. Utanför såg det ut att vara eftermiddag. Molnigt men fint väder, inga tecken på levande varelser i närheten. Med yxan som stöd ställde han upp luckan för att vädra lite medan han var ute. Han radade upp de öppnade konservburkarna och ställde sig på tjugo stegs avstånd. Det kändes fortfarande fel att slänga mat, men han visste inte hur

länge en öppnad konserv höll sig och tänkte inte riskera att blir sjuk när han hade så mycket annat att äta. Burkarna kändes väldigt små så långt borta. Och var det verkligen klokt att skjuta så nära källaren? Du visste aldrig vem som kunde höra, och det var ju onödigt att direkt bjuda in ovälkomna gäster. När han visste vad han skulle titta efter syntes luckan tydligt även när den var stängd, men han intalade sig att för en oinvigd var den så gott som osynlig. Han testade att lägga en trädgren för skåpdörren, men det såg bara tillgjort ut och drog blickarna till sig. Bättre att bara lämna den på gläntⁿ. Han samlade ihop burkarna och gick en bit in i skogen. Flera gånger vände han sig om för att vara säker på att hitta tillbaka.

På betryggande avstånd, men inte för långt borta, ställde han på nytt upp måltavlorna. Tio steg fick räcka till en början. Han siktade och kände hur omvärlden försvann, bara han och målet existerade. Men tänk om det var något fel på pistolen? Tänk om den exploderade i handen på honom? Han gjorde mantelrörelse till hälften och försökte titta bakifrån i pipan. Det syntes inga konstigheter, men han visste heller inte hur det skulle se ut när allt var okej. För säkerhets skull tog han pistolen i vänster hand och höll den så långt från kroppen han kunde. Hur högt skulle det smälla? För att skydda hörseln la han högerarmen om huvudet, så han kunde hålla för båda öronen samtidigt med överarmen och handen. Han blundade och vände bort ansiktet. Långsamt klämde han in avtryckaren. Först hände inget. Sen heller ingenting. Ammunitionen var kanske gammal? Eller hade han gjort något fel, var säkringen i? Många tankar hann rusa genom hans huvud innan skottet brann av. Smällen blev inte alls så stor som han föreställt sig, men den tystade skogens ljud omkring honom. Om någon eller något fanns i närheten hade de hört skottet. Han stod tyst och lyssnade, men vindens sus var det enda som kunde höras. När skogens ljud återvänt såg han på måltavlorna igen.

Burkarna stod kvar. Det var inte så konstigt, pistolen hade pekat långt upp i trädkronorna när den väl avfyrats. Styrkt av att allt gått bra vågade han fatta vapnet med båda händerna, sikta och trycka av ett skott mot en av målen. Även efter denna attack stod burkarna kvar. Han försökte igen och igen, men med samma resultat. Det var inget fel på skotten, han såg och hörde hur kulorna träffade marken kring burkarna. Han halverade avståndet till fem steg. Chock blandad med segerrus spreds genom kroppen när ett hål äntligen slets upp i ärtsoppsburken så den stänkte mat omkring sig under sin luftfärd. Två skott senare hade även päronburken perforerats. Fem steg var inte mycket, så nära hade han ingen lust att komma någon han ville skjuta. Men konservburkar är små intalade han sig själv när han ställde tillbaks dem, mycket mindre än en människas huvud till exempel. Var inte hjärtat typ som en

konservburk i storlek? Inte förväntade han sig att kunna pricka en människa rakt i hjärtat på något längre avstånd? En konservburk på fem stegs avstånd borde motsvara ett huvud på tio steg eller en hel kropp på tjugo. Med ens kände han sig bättre, samtidigt som det helt overkliga resonemanget gav honom svindel. Här stod han och funderade på vilka avstånd han skulle kunna träffa en annan människa i huvudet. Han som aldrig dödat någon, knappt ens skadat. Skulle han kunna skjuta en annan människa om det krävdes?

Först när han ställt upp burkarna och gjort sig redo att skjuta igen upptäckte han att magasinet var tomt. Hur många skott hade han skjutit? Med ens kände han sig utsatt. Tänk om det kom någon som hört skotten, och så stod han där med en oladdad pistol och fickan full av patroner. Kanske låg de i buskarna och bara väntade på att höra hur magasinet togs ur innan de kastade sig över honom. Han slängde sig i skydd bakom ett träd och med fumliga fingrar fick han ur magasinet och försökte få i patroner. Han tappade de första tre, den fjärde försökte han sätta i bakvänt. Pulsen dunkade i tinningarna. Vad var det där? Ljudet av någon som smög genom skogen? Den femte patronen flög ur magasinet när han fått i den halvvägs. Något tycktes röra sig utanför hans synfält, men han vågade inte titta upp. Äntligen fick han en patron i magasinet. Skulle han stoppa det i pistolen och vara skjutklar, men med bara ett skott, eller skulle han fortsätta ladda? Han satte efter lite tvekan i magasinet och njöt av ljudet när patronen gled på plats. Han låg kvar och försökte kontrollera sin andning samtidigt som han såg sig om. Ingen syntes, men det betydde inte att de inte var där. Tvärt om.

Vad skulle han hit att göra? Han skulle ha stannat i källaren. Tänk om det var ägaren som kommit tillbaka? Dammet på hyllorna var kanske bara en maskering för att invagga inkräktare i falsk säkerhet och göra dem till lätta byten. Han lyssnade intensivt, men inget annat än skogens ljud hördes. De kanske hade sett honom och låg och siktade mot hans gömställe och bara väntade på att han skulle sticka upp huvudet? Om han haft ett extra magasin kunde han ha fyllt det nu. Vänta nu, med den enda kulan i loppet så var ju magasinet tomt! Försiktigt för att inte göra några ljud tog han ut magasinet. Långsamt fyllde han på det, hela tiden med sinnena på helspänn. Han fortsatte tills det inte gick i några fler patroner. Försiktigt sköt han in magasinet igen. Nu var han så redo han kunde bli. Men han ville inte sticka fram huvudet bara för att få det bortskjutet. De tog tid på sig, vore dumt att göra något förhastat. Om de inte skjutit honom än så såg de honom inte, i alla fall inte bra nog. I så fall måste de vara på andra sidan trädet, så bra skydd hade han inte. Om han rörde sig bort från trädet kanske de inte kunde se honom? Han behövde hitta ett bättre gömställe. Tio meter i rätt riktning fanns en

sten som såg bra ut. Om inte de andra hade skickat runt en smygare för att attackera honom därifrån. Ingen tid att förlora. Halvt krälande på mage, halvt krypande spurtande han mot stenen. Riset rasslade mot kläderna så högljutt att det måste hörts i hela skogen. Han kunde inte bestämma sig för vilken sida han skulle sikta på, så han dök huvudstupa över stenen. Det var bara tur att det var tomt bakom den, smärtsamt klumpigt landade han i den mjuka mossan. Han rullade över på rygg och riktade pistolen mot stenens överdel ifall någon följde honom. Så låg han kvar och kände pulsen i handflatorna mot den hårda metallen. När inget skedde kröp han upp bakom stenen och kikade försiktigt fram. Ingen syntes till. Snabbt drog han ned huvudet igen. Om de inte sett honom var han i ett ypperligt läge att överraska dem, annars var det bara en fråga om tid innan de utmanövrerat honom. Han måste fortsätta röra sig. Att krypa planlöst genom skogen var inte bra, men han visste inte åt vilket håll källaren låg. Bakom honom fanns en samling unga granar. Granar var bra, täta och fina, lätta att försvinna i. Med avstamp från stenen tog han fart och sprintade de få metrarna till träden och kastade sig in bland dem. Barrfyllda grenar rev och piskade honom att knipa igen ögonen och med armarna över huvudet navigera blint genom trädens gatlopp.

När han snubblande kom ur trädens omfamning hade han en övervuxen väg framför sig. Det måste vara den som han kommit på. Med älgande kliv tog han sig över vägen och in i skogen på andra sidan, där han slängde sig ned bakom ett buskage. Så mycket för att vara jägare, han var lika jagad som förut. Skillnaden var att han hade ett värdefullt vapen han knappt kunde använda. Med pistolen framför sig bevakade han vägen.

Minut lades till minut och blev till en timme, kanske två. Det varken syntes eller hördes spår av hans förföljare. Hade han inbillat sig allt ändå? Det började skymma. För att inte fångas i natten började han röra sig parallellt med vägen mot källaren, hela tiden med ögonen på vägen och letande efter gömställen. Vid den öppna planen framför husruinen fanns ingenstans att gömma sig. Han gick en vid cirkel runt huset och stannade flera gånger för att spana. Långsamt närmade han sig, hela tiden redo för flykt. Utan att göra ljud klättrade han in i ruinen. Inga spår efter inkräktare. Han borde haft något signalsystem som visade om någon varit där.

Skåpdörren var som han lämnat den. Hade någon följt efter honom? Hukande såg han sig om, men kunde inte se någon. Han öppnade skåpdörren och lyssnade efter ljud nerifrån, men inget hördes. Försiktigt gläntade han på luckan. Det var mörkt där nere, och ljuset och tändstickorna låg kvar på översta trappsteget där han lämnat dem. När inget hände kröp han

ned och stängde efter sig. I mörkret drog han eld på en sticka och tände ljuset. Det var ingen i källaren, och det såg inte ut att ha varit någon annan än han där. Han reglade luckan ordentligt och sökte igenom alla vrår för att vara på den säkra sidan.

Han hittade ingen inkräktare, men under sängen låg en stor trälåda. Försiktigt gläntade han på den och trodde inte sina ögon. En hagelbössa, ett jaktgevär med kikarsikte och en automatkarbin. De var tunga och mäktiga att hålla i, pistolen kändes som en mesig liten leksak i jämförelse. Han laddade alla gevären och satte sig att vänta ifall någon följt efter honom. För att fördriva tiden åt han en chokladkaka. När ingen kommit på två timmar gick han och lade sig i sängen med vapnen uppradade på golvet nedanför sig och försökte slappna av.

När han vaknade dagen efter kunde han inte riktigt tro sin tur. Bara vapnen var värda en förmögenhet. Han återvände till sin skjutbana men bortsett från att något ätit av ärtsopperesterna fanns inga spår efter andra. Han hade nog inbillat sig alltihop. Ett efter ett provsköt han de olika gevären, men för säkerhets skull såg han alltid till att ha minst ett fulladdat vid sin sida. Automatkarbinen var svår att hantera. Tung och otymplig, och den drog iväg upp i himmelen så fort han började skjuta. Då trivdes han bättre med jaktgeväret. Det var mycket enklare att sikta med kikarsikte, och hagelbössan behövde han knappt sikta med alls, det var nästan omöjligt att missa med den.

Medan dagarna gick blev han mer och mer orädd, hur mycket oväsen han än förde så var det aldrig någon som dök upp. Någon nattvarelse hade kanske besökt hus ruinen, men i så fall hade han inte märkt det. En bit från husruinen grävde han ned ett litet förråd med mat, verktyg och ammunition. Ifall något hände var det dumt att ha alla ägg i samma korg.

Efter en vecka hade han provat nästan allt i matväg som källaren hade att erbjuda, i alla fall det han kunde tillaga. Det fanns flera kokböcker med avancerande recept, men hans begränsade kök och råvaror gjorde att han inte hade så många alternativ. Han räknade källaren som sin nu, även om någon annan kom så var den hans.

Det mesta av maten var det inget fel på, och att kunna äta sig mätt till spygränsen flera gånger om dagen var fantastiskt. Men maten var enkel, han saknade de dofter som suktat honom så många kvällar vid Vattentornet. Grillat kött, öl och kryddor han inte ens visste namnet på. Nu var han rikare än han kunnat föreställa sig, men ändå fick han inte njuta av allt

det han drömt om. Till sin förvåning saknade han också sällskap. Han hade aldrig känt sig bekväm bland människor, men nu när han inte ens sett någon annan på en vecka kändes ensamheten fel. Han hade allt i överflöd, men vad var det till för glädje när han varken hade någon att dela det med eller skryta för. Han kunde lika gärna vara den enda människan i världen. Både den fattigaste och den rikaste, den gladaste och den olyckligaste.

Han hade försökt söka tröst i böckerna, men det var så många ord, hans mammas hade inte haft så små bokstäver. Han bläddrade i några stycken. Jorden runt på åttio dagar, Bibeln, Moby Dick. Inga bilder hade de heller. Han behövde riktigt sällskap. Kvällen innan hans tolfte natt bestämde han sig för att återvända till Vattentornet, där kunde han leva som han förtjänade. När det han tog med sig var slut kunde han ju återvända till källaren och fylla på.

Ryggsäcken vägde tungt på hans axlar trots den avlastande metallramen. Han hade försökt packa lätt, bara det han behövde och värdefulla bytesvaror, men blev tvungen att gå tillbaka två gånger och packa om väskan för att lätta bördan. Lika många gånger hade han återvänt för att försäkra sig om att luckan var ordentligt stängd. Han följde den övervuxna grusvägen i hopp om att hitta landmärken han kände igen. Först hade han den tvåpipiga hagelbössan i händerna och jaktgeväret på ryggen, men blev snart trött i armarna och hängde istället ett gevär på varje axel. Solen silades genom trädens kronor och skapade ett idylliskt ljus. Skogen verkade aldrig vilja ta slut, men vägen grenade i alla fall inte upp sig, det skulle bli lätt att hitta tillbaka till källaren igen.

Ett ljud till höger inne i skogen fick honom att stanna mitt i steget. Han stod still i några långa sekunder medan han försökte identifiera ljudet och bestämma sig för om han skulle dra pistolen eller något av geväret. På nytt prasslade det i undervegetationen, han svingade fram hagelbössan och backade långsamt in i skogen på den motsatta sidan. När han kommit in bland träden förbannade han sitt val av vapen. Den långa pipan och axelstödet gjorde det svårt att röra sig bland grenarna. Och han hade bara två skott innan han måste ladda om. Han skulle ha valt pistolen. Delvis gömd bakom ett träd spanade han efter tecken på rörelse. Sekunderna släpade sig sakta fram utan att något hände. Han försökte intala sig själv att tiden för att räddhågset krypa ihop i skogen var över – han var en man nu.

'Jag vet att du är där! Jag är beväpnad, men vill inte ha några problem. Vi fortsätter åt varsitt håll som om inget hänt, okej?'

Skogen ekade tyst i brist på svar.

'Okej?'

Maru började surna till. De kunde väl åtminstone svara. Att han själv inte hade sagt ett knyst i det läget viftade han bort. Utan att sänka pipan böjde han sig klumpigt ned och plockade upp en pinne som han slängde mot fiendesidan. I samma stund som den landade rasslade det till i buskarna och en bit bort rusade en hare över vägen och försvann in i skogen. Allt gick så fort att Maru inte hunnit reagera. Någon jägare var han då inte. Han skämdes att en hare skruvat upp honom så, men väntade ändå en stund innan han fortsatte, och behöll geväret i händerna.

Till slut kom han fram till skogsbrynet. Framför honom låg ett övervuxet fält och på andra sidan skymtade han de karakteristiska bilvraken som indikerade asfalterad väg, innan skogen åter tog vid igen. Han spanade genom jaktgevärets sikte, men ingenstans kunde han se människor. Med försiktiga steg begav han sig ut i det höga gräset. Ett tiotal meter ut vände han sig om och för att se varifrån han kommit så han skulle kunna hitta tillbaka. Det var inte konstigt att inte fler hittat till källaren, det syntes knapp att det gick en väg in i skogen. Han tog in alla landmärken, gav dem namn och upprepade dem tyst för sig själv. Dubbelträdet. Stora stenen. Sluttningen. För att inte dra uppmärksamhet till sig om någon råkade se honom fortsatte han snabbt till vägen, korsade den och satte sig i backen på andra sidan för att låta kännetecknen sjunka in. Benen och ryggen tackade för vilan, och magen såg fram emot chokladen och konserven med korv som väntade. Han kände inte igen sig, men hade en aning om var han borde vara.

Längs vägen kom ett ekipage i maklig takt bärande Lois färger. Maru kostade på sig att försöka se avslappnad ut, men hade pistolen och hagelbössan skjutklara bredvid sig på marken. En liten häst och tre storvuxna karlar drog en kärra framför sig. Efter den kom ett tiotal arbetare. Runt hela sällskapet gick åtta beväpnade vakter. Kärran hade inte mycket last, de var nog på väg till ett jobb. Var de inte klara vid industrin än? De rörde sig i tystnad, ett gnisslande hjul var det enda återkommande ljudet. Dragarna fokuserade på vägen, men alla de andra ögnade Maru. Vakterna redo om han försökte något och arbetarna med en blandning av rädsla och avundsjuka. De var inte slavar, men det var svårt att se dem som fria.

'Vattentornet?' ropade Maru rakt ut, chockerande både sig själv och människorna på vägen. Arbetarna sänkte sina huvuden, men sneglade på honom i ögonvrån. Vakterna såg sig vaksamt omkring, som om det varit ett stridsrop för att signalera attack. En av dem saktade in stegen och tittade uppfordrande på Maru.

'Vattentornet,' upprepade Maru, 'det ska finnas ett vattentorn i närheten?'

Vakten närmast honom fnös och pekade med tummen längs vägen åt det håll de kommit ifrån innan han på nytt föll in i formationen. Maru åt klart och packade långsamt ihop sina saker medan han såg dem försvinna längs vägen. Hans gamla jag hade aldrig vågat fråga sådär. Men den nye Maru vågade tydligen. Styrkt av rasten fortsatte han sin vandring längs vägen han. Hela tiden försökte han lägga alla landmärken på minnet. Han kände snart igen sig, en bit fram var platsen för överfallet. En del av honom blev rädd och ville vända om, men en större del vädrade hämnd. Han spanade genom kikarsiktet men kunde inte se någon. Långsamt närmade han sig platsen med hagelbössan redo. Besvikelse och lättnad blandade sig i kroppen när det visade sig att han var ensam där. Under en av bilvraken låg en av hans utslitna strumpor. Han fortsatte längs vägen mot vattentornet med ett vapen redo. Han passerade bensinstationen, Kungahögen och de utbrända husen, men ingenstans stötte han på någon annan. Han tyckte sig se folk på håll, men de försvann så fort de fick syn på honom. Såg han så farlig ut?

Det kändes nervöst och nostalgiskt när han närmade sig lägret. Med pirr i kroppen gick han fram till luckan och tog upp en ask pistolammunition ur fickan.

'Hur mycket?' frågade han och lekte nonchalant med patronerna.

Amric försökte dölja sin förvåning, men hans ögon avslöjade honom.

'Fabriksgjorda nio millimeters? Två stycken.'

Maru la upp två patroner på disken och strosade genom grindarna. Han hade nog kunnat komma in gratis, nu när han uppenbarligen hade så mycket att spendera, men det var en skön känsla att bara kunna betala utan att behöva räkna på vad det skulle räcka till. Men entrén kändes som ett antiklimax. I sin fantasi hade han sett lägrets alla invånare stå uppställda som en välkomstkommitté för den återvändande sonens triumferande intåg. Men det var ingen som reagerade. Allt såg ut precis som det alltid gjort. Lite snopen satte han kurs mot matbodarna. Det var fortfarande tidigt på eftermiddagen, men flera av matförsäljarna var redan i full gång. Små stånd som egentligen bara var en grill samsades med matbodar och fullskaliga restauranger med avgränsade områden fyllda med udda stolar och bord. Medan han stod och försökte bestämma sig kände han sig med ens iakttagen. Han vände sig om och där stod mycket riktigt Fisken med ett snett leende på läpparna.

'Jag visste att det var du!' sa han och närmade sig Maru. 'Jag kände igen dig direkt, mig kan

du inte lura trots att du förklätt dig. Nej då, jag kände igen dig direkt, det gjorde jag. Va mycket grejer du har! Var har du fått tag på allt? Det här måste vi fira, det måste vi, jag har precis vad du behöver!'

'Nej tack!' sa Maru bestämt.

'Men kom igen nu, det är klart att vi måste fira, det måste vi! Det är som vi brukar säga; Rikast bjuder!' Fisken försökte lägga ena armen om Marus axlar, men ryggsäcken var i vägen, så han la istället handen på axeln och började pilla med hagelbössan. Samtidigt letade sig hans andra hand mot Marus jackficka.

'Ge fan i det där!' sa Maru och knuffade bort honom. 'Det är du som brukar säga att rikast ska bjuda, men det gäller bara när jag ligger bra till, aldrig du själv. Jag är så trött på dig, du bara glider runt och försöker lura oss som arbetar för vår överlevnad.'

'Men jag...'

'Dra åt helvete, jävla parasit!'

Fisken fnyste och sprang iväg med karakteristiska småskuttande steg. Maru hade inte menat att förlora tålamodet sådär, men allt med Fisken var så provocerande. Det var inte det här han längtat tillbaka till. Han tog ett djupt andetag för att lugna ner sig och kände doften från Lotas grillrestaurang. Det fanns sämre matställen. Lota var inte sen att känna igen en kund som kunde betala för sig, så han blev snabbt visad till ett bord. Det var bara en annan gäst där, en gammal kvinna som satt och halvsov med ett tomt glas framför sig. Då och då hostade hon till, en djup, rosslande, slemmig hosta, men verkade inte medveten om det själv.

'Va skarru ha?' frågade Lota med ett stort leende som bara fläckades av de två tänder hon saknade på vänster sida.

'Jag tänkte mig kött.' svarade Maru, 'Grillat. Vad rekommenderar du?'

'Vildsvin, kanin och tjäder e färdit för grillen.' Lota fångade in en förrymd slinga av sitt råttfärgade hår och la det bakom örat. 'Men ja kan fixa någe annat oxå.'

'Vildsvin blir bra.'

'Stek, revben eller kotlett?'

'Revben tack.' Maru kände hur det vattnades i munnen.

'Någe mer? Rostad potatis? Ägg?'

'Nej, men gärna öl om du har.' Maru njöt av att kunna ställa krav och få dem uppfyllda.

'Ja har en nyöppnad kagge som blev riktigt bra om ja får säga re själv. Kanna eller glas?'

'Ett glas blir bra, i alla fall till att börja med.'

'Hur vill ru betala, marker eller byte?'

Spelmarkerna från kasinot inne i Vattentornet var den lokala valutan, men den hade inte fått något större genomslag i lägret.

'Byte,' svarade Maru och fiskade upp en förpackning mald svartpeppar ur sin ryggsäck. 'Vad sägs?'

Lota hade svårt att dölja sin förvåning och glädje. Hon klippte med ögonen, som om hon var en räknemaskin som försökte komma fram till värdet. Hon slickade sig om läpparna.

'De räcker me en åttondel för mat och tre öl. Ja hämtar ett mått.'

'Nej, jag vill inte gå runt med en öppnad förpackning.'

'Men ja har inte så mycket växel. Ja kan fixa, men det kan ta lite tid...'

'Om vi säger såhär; jag betalar för tio måltider i förväg, så slipper vi bry oss om växel. Jag kommer ju bli hungrig igen.'

Lota sken upp.

'På riktigt? Visst!'

'Gott. Och snåla inte med kryddningen!'

Lota bröt förpackningen och smakade på några flagor av den malda pepparn. Hennes ansikte sprack upp i ett stort leende och det var med dansande steg hon gick mot köket. Maru sträckte på sig och vägde på stolen. Det här var livet. Den halvsovande kvinnan hostade till igen och störde hans idyll. Han viftade bort det, nu skulle han bara njuta. Lota återvände med ett glas fyllt av mörkt gyllene vätska. Han tog emot det, höjde det i en skål mot henne och förde det långsamt till läpparna. Den mjukt beska drycken med sina spetsiga bubblor fick vandra runt i munnen innan han svalde. Det var länge sedan han smakade öl, allt för länge sedan. Han tog en klunk till och kände hur värme spred sig i kroppen. Han skulle inte ha några problem att vänja sig vid det här. Kvinnan hostade till igen med ett rosslande som skar genom Marus tankar som en taggig kniv.

'Kan du gå och dö någon annanstans?'

Kvinnan tittade skyggt upp och när hon mötte Marus ilska blick reste hon sig, drog sjalen tätare omkring sig och haltade iväg från restaurangen. Maru kände sig nöjd samtidigt som stygn av dåligt samvete penetrerade honom. Han ville ropa tillbaka kvinnan och be om ursäkt, men det var för sent nu.

'Maru! Det var det jävligaste, det trodde jag aldrig. Vi var helt säkra på att du var död!'

Maru ställde långsamt ned glaset och vände sig om. Där stod Stiv med sitt vanliga gäng

omkring sig. Bakom, halvt dold, stod Fisken hånleende. Om det var någon Maru inte saknat så var det Stiv.

'Jag sa ju det,' sa Fisken, 'det gjorde jag. Maru, sa jag, han är tillbaka.'

'Käften!' väste en av gängmedlemmarna.

'Det kom några som hade dina gamla prylar för typ en vecka sen,' fortsatte Stiv, 'så vi var säkra på att du var körd. Men här är du.'

'Är de kvar?' Marus röst var samlad.

'Nä, de drog för flera dar sen. Men jag ser att du hittat mina prylar, trodde aldrig jag skulle få tillbaka dem. Men jag kan ta dem nu. Vi vill ju inte ha några problem, eller hur?' Han satte händerna i bältet så de vilade på hans två jaktknivar.

Maru kände hur pulsen ökade, men tvingade sig själv att andas långsamt. Stiv var en buse, inget annat. Han skodde sig på de svaga, de som inte vågade kämpa emot. Men Maru var inte svag längre. Han måste stå upp för sig, visa att han slutat vara mesen som alltid vek undan, aldrig gjorde motstånd.

'Det är inte dina saker, det är mina.' Han förbannade tyst sin röst som inte bar hela vägen.

'Visst är det mina prylar, eller hur killar?'

Gänget skrattade först osäkert och sedan tillgjort mycket när de fått godkänt att det var meningen att de skulle skratta.

'Lägg av, du ska ge fan i mig och mina saker!' sa Maru och slog näven i bordet så ölen skakade.

'Ska jag det? Varför i helvete då?' Stiv drog en av de stora knivarna och började putsa ena handens naglar.

'För att jag säger det!' skrek Maru, reste sig snabbt, drog pistolen och riktade den mot Stivs huvud. Gänget ryggade tillbaka, men Stiv rörde inte en min.

'Du har det inte i dig,' sa han lugnt och tog ett steg mot Maru. 'Du kommer inte skjuta, för du kan inte.' Ett steg till. 'Om du inte lägger undan pistolen kommer jag gå fram till dig, ett steg i taget, ta den här kniven och skära dig så djupt i armen att det aldrig kommer läka.' Ett steg till. 'Och du är för feg för att stoppa mig.'

'Håll dig borta, annars skjuter jag!'

'Sluta inbilla dig.'

Stiv tog några snabba steg framåt, kniven följde med i en snäv båge mot Marus utsträckta underarm, men innan den hunnit fram hade Marus kula passerat genom Stivs huvud och målat

hans kamrater med röda prickar. Maru visste inte om han blundat eller om chocken gjort honom blind i någon sekund. För sin inre syn kunde han se en fånleende Stiv med hål i pannan stå framför sig. Vinglande med blicken fäst på kniven i sin hand som om han inte kunde begripa vad det var han höll i. Ur hålet i pannan pulserade blodet ut och rann över hans ansikte utan att han verkade märka det.

Men när Marus syn återvände låg Stiv bara i en patetisk liten hög framför hans fötter. Pistolen hade han fortfarande riktad framför sig mot Stivs gäng, som utbytte blickar med varandra men ingen av dem rörde sig. Två vakter kom springande och ställde sig skjutklara på behörigt avstånd.

'Släpp vapnet!'

Det tog Maru några sekunder att begripa att det var honom de pratade med. När väl tanken tagit fäste kunde han inte minnas hur han skulle får kroppen att röra sig.

'Släpp vapnet!'

Krampaktigt stelt böjde han sig ned och la försiktigt pistolen på marken. Sen reste hans sig långsamt och höll händerna över huvudet. Känslan var overklig, som om han var en av åskådarna som samlats kring spektaklet. Ytterligare två vakter anlände och täckte de första när de närmade sig.

'Vad hände?'

Innan Maru hunnit öppna munnen började Stivs gäng prata i munnen på varandra.

'...han bara sköt han...'

'...vi såg allt...'

'...oprovocerat...'

'...bara snackade...'

'...så sköt han...'

'...döda han...'

Vakterna såg menande på varandra och en av dem vände sig till Maru.

'Vad har du att säga?'

Maru kände sig ökentorr i munnen och var tvungen att kasta ur sig orden för att få fram något.

'Nej! Han attackerade! Mig!'

'Hur då attackerade?'

'Han drog kniv, försökte hugga mig!'

Nekande utrop hördes från gänget.

'Det gjorde han visst! Han kom mot mig med dragen kniv. Jag varnade honom, men han fortsatte så jag var tvungen att skjuta.'

'Jag kan inte se någon dragen kniv,' sa vakten, 'men han kanske hann stoppa tillbaka den innan han föll?'

'Men han hade en kniv...' började Maru, men hans röst försvann när han tittade på kroppen. Vakten hade rätt, kniven var inte där. Stivs händer var tomma. Hade någon hunnit sno den, eller hade han bara inbillat sig?

'Finns det någon som kan gå i god för din historia?'

Maru vände sig mot Lota, men hon slog ned blicken och blev väldigt upptagen med att torka av ett bord. Han såg sig om, men ingen i folksamlingen som betraktade dem klev fram och talade för hans sak. En klump började bildas i halsen. Han hade inga vänner här. Det var inte så här det skulle gå till.

'Ingen?' Vakten såg sig om kring. 'Då så.'

'Stopp!' Ur folkmassan stegade den gråhåriga millitärkvinnan med solglasögonen. 'Han talar sanning. Den där skithögen,' sa hon och pekade på Stiv, 'provocerade och hotade honom, och tvingade honom att försvara sig.'

'Den påstådda kniven, var är den då?'

'Den ligger där,' sa kvinnan och pekare, 'du ser den inte för din kollega har oturligt nog råkat kliva på den.'

Vakten hon syftade på lyfte på foten och såg överdrivet förvånad ut när han plockade upp Stivs kniv.

'Ni ska se att den passar den tomma slidan i hans bälte.'

Stivs gäng började se obekväma ut och rörde sig långsamt bort från kroppen då ingen ville stå i första ledet. Fisken syntes inte till någonstans.

'Alltså, jag såg inte så noga...'

'...kände honom inte...'

'...gick så fort...'

Vakten suckade.

'Verkligen?' Han såg sig om, men ingen verkade ha något att tillägga. 'Då får jag å Hertigens vägnar be om ursäkt för vad du har utsatts för. Oturligt att Lom råkade kliva på kniven, men vi hade ju hittat den så ingen skada hade varit gjord. Vi tar hand om kroppen, så kan du återgå

till din öl.'

'Knivarna borde vara lagom kompensation för det han fått utstå,' sköt kvinnan som talat för honom in. 'Lägret ska ju vara en trygg plats, ingen ska behöva råka ut för sådant här, eller hur?'

Vakten mörknade i blicken, men tog av Stiv bältet med knivarna och räckte över det till Maru utan ett ord. Sedan lyfte de upp kroppen och bar iväg den. En mörkröd fläck på gruset var allt som lämnades kvar. Föreställningen var över och folksamlingen skingrades. Kvar med honom blev bara krigarkvinnan. Maru visste inte vad han skulle säga. Han hade inte varit beredd på att attackeras så. Skulle kvinnan försöka något nu när de var själva? Även om hon såg farlig ut så kändes hennes närvaro inte hotfull.

'Tack,' sa han till slut, 'jag vet inte vad jag skulle gjort om du inte sagt något.'

'Förmodligen hade du ångrat att du kom tillbaka när de tagit allt du äger och kastat ut dig från lägret.'

Maru kände hur kinderna hettade av skam, han stod i skuld till henne.

'Vad kan jag göra? Får jag bjuda dig på mat?'

'Vi kan börja med det.'

Maru vinkade till sig Lota som snabbt kom springande.

'Grillad kanin och potatis, och en öl,' sa kvinnan innan hon fått frågan. När Lota återvänt till köket fortsatte hon. 'Maru, jag har ett förslag till dig.'

'Du vet vad jag heter?'

'Jag vet många saker. En av dem är vad du behöver.'

'Okej? Men varför skulle jag lita på dig? Jag vet inte ens vad du heter.'

'Bra, det är en sund inställning. Lita inte på någon. Framförallt ingen som vill erbjuda dig något som är för bra för att vara sant.'

Maru blev lite ställd av hennes raka sätt.

'Jag erbjuder inte några fantasier,' fortsatte hon. 'Jag heter Lydia – jag är inte billig, men en av de bästa här omkring.'

'Bäst på vad?'

'Att få folk att komma levande härifrån.'

'Härifrån? Jag har ju just kommit!'

'Och redan har du dödat en människa.'

'Du ser, jag kan skydda mig själv, jag behöver ingen hjälp!'

Lydia suckade, såg ned i bordet och verkade tala för sig själv.

'Nyrika lamm som frivilligt kryper ned i vargens håla med inbillningen att de också är bestar. Men deras klövar har inte blivit klor, det enda som skett är att de blivit feta får som vargarna glatt leker med innan de slites i stycken.'

'Va?'

Hon lyfte blicken. Maru såg sin egen spegelbild i hennes solglasögon. Det var som att hon såg rakt igenom honom.

'Du har bott här hur länge? Fem år? Sex?'

'Nått sånt.' Maru ville inte erkänna att han inte visste.

'Och ändå har du inte fattat att det här är ett skithål mitt ute i ingenstans?'

Maru skruvade på sig.

'Så farligt kan det ju inte vara, du kommer ju tillbaka hela tiden.'

'För att hjälpa folk härifrån ja, folk som inte hör hemma här.'

'Jag hör hemma här, det är mitt hem.'

'Jag trodde du var smartare än så. Du har fått ihop mer än du behöver, och nu kan du inte snabbt nog bränna det på sprit, spel och sex. Jag blir så förbannad på alla lättlurade satar som inte har vett nog att sticka när de har chansen. Gör det åtminstone svårt för dem att plundra dig.'

Maru hade tänkt att det skulle räcka att han var beväpnad för att folk skulle hålla sig undan. Det var så han själv resonerat, men han hade ju aldrig rånat någon heller.

'Okej, vi låtsas att jag håller med dig. Vad tycker du jag ska göra?'

'Skaffa en vän, någon du kan lita på. Men om det inte är ett alternativ, får du hyra en.'

'Vad då, en livvakt?'

'Någon som kan vara dina ögon i nacken.'

'Som du menar du? Vad kan du erbjuda mig? Du är ju inte purung direkt'

Lydia log och det glänste till i de mörka glasögonen. Maru ryckte till, under en blinkning hade Lydia dragit en kniv och huggit fast den i bordet mellan dem. Maru stirrade som hypnotiserad på den vassa eggen. Var hade hon fått den ifrån? Inte från under bordet, hade hon haft den i ärmen?

Förtrollningen bröts när Lota med ett bestämt ryck drog kniven ur bordsskivan och la den åt sidan innan hon ställde fram mat och dryck. Hon sa inget, och behövde inte heller för att förmedla sitt ogillande. På väg bort vände hon sig om och höll upp fyra fingrar på varje hand

mot dem. Maru såg det knappt, dofterna från maten distraherade honom och fick hans mage att känna hur hungrig han var. Utan att tänka tog han kniven på bordet för att skära upp revbensspjällen framför sig, men den hann knappt lyfta innan Lydia slagit den i bordsskivan igen.

'Rör aldrig någon annans vapen. Och du vill inte använda den kniven till mat. Har du inga ätverktyg?'

Maru nickade skamset och kände sig som en tillrättavisad liten pojke medan han fiskade upp kniv och gaffel ur fickan. Köttet smälte i munnen och den saftiga salta smaken fick honom att snabbt tömma sin öl och vinka in en ny. Lota var inte sen att fylla på hans glas.

'Du borde ta det lugnt med de där,' sa Lydia och pekade med gaffeln mot hans glas.

Maru tog det som en förolämpning och utmaning, tömde snabbt det andra glaset och vinkade in ett tredje. Lydias panna rynkades, men hon sa inget. Hon åt med behärskade, små tuggor, medan Maru frossade i sig sin mat. Hon hade knappt kommit halvvägs när han hade tömt sin talrik. Han funderade på att ta in mer, men valde att fokusera på ölen som spred värme i kroppen och fick honom att slappna av. Hot hade kommit från flera håll sen han kom tillbaka, men inte från Lydia – och hon var nog den som lättast kunde döda honom. Hade hon räddat honom bara för att få sin chans vid ett senare tillfälle? Så länge han var kvar i lägret behövde han hjälp, så mycket var klart. Men vart skulle han vända sig för att få den? Hur lite han än litade på Lydia fanns det ingen han hade större förtroende för. Han kunde lika gärna chansa på henne. Och om han betalade henne skulle hon nog inte råna honom.

'Okej,' sa han med glaset i handen, 'vad skulle det kosta?'

Lydia la ned besticken, men tog god tid på sig att tugga ur munnen innan hon talade.

'Min rekommendation,' sa hon långsamt, 'är att du lämnar lägret omgående. Guidning till någon av de närmaste samhällena skulle kosta dig en till två askar ammunition av typen som du har i fickan. Om du vill stanna i lägret, vilket jag avråder dig, så kommer det kosta dig en ask per påbörjat dygn.'

'En halv ask, och då står jag för mat och andra omkostnader.'

'Betalt i förväg.'

'Taget!' Maru skakade ur patroner så hälften var kvar i asken, och gav den till Lydia. De resterande la han löst i fickan. Alltid bra att ha växel. Maru lutade sig tillbaka och tog en klunk av ölen. Han hade en livvakt. Det var inte dåligt.

'Så, min kära säkerhetsansvarig, bortsett från att lämna stan, vad har du för råd att komma

med?'

'Sluta skryta. Hyr ett privat rum på något diskret ställe. Ligg lågt.'

'Och om jag inte har lust med det?'

'Då följer jag dig så långt lägrets regler tillåter.'

'Så du skulle inte bryta lagen för mig?'

Lydia log.

'Inte till det priset.'

Maru tömde sin öl och vinkade på påfyllning. Lota kom med två nya glas och tog de tomma.

'Skare va nått mer?'

'Ett glas vatten bara,' sa Lydia innan Maru hunnit reagera. Han skulle protestera, men avbröts i sina tankar när en man i röd kostym och rosa kråsskjorta kom fram till bordet. Han bar en hög hatt som matchade kostymen och gick med försiktiga steg för att inte smutsa ned sina välputsade skor. Maru kände igen honom, en höjdare på kasinot i Vattentornet. Mannen log inställsamt mot dem.

'Maru. Lydia. Mitt namn är G, jag är här på uppdrag av Hertigen. När han fick höra vad du råkat ut för kände han att vaktens ursäkt inte räckte. Därför önskar Hertigen få be om ursäkt personligen för att något sådant kunde ske här.'

Lydia satt tyst, och Maru visste inte vad han skulle säga. Han kunde inte begripa att ryktet om honom spridits så fort. När tystnaden började bli obekväm fortsatte G.

'Därför vill han bjuda dig, med sällskap givetvis, till kasinot. Ta en drink, givetvis på huset, och njut av underhållningen, så hoppas Hertigen att du kan avvara några minuter så han får möjlighet att träffa dig personligen. Kan jag hälsa honom att du kommer?'

Hans fråga kom så oväntat för Maru att han snubblade på orden.

'Det... ja... nej, en sådan inbjudan kan man ju inte tacka nej till. Vi kommer.'

Han försökte resa sig upp, men världen som blivit suddig i kanterna vinglade till och han var tvungen att hålla sig i bordet för att inte ramla. Lydia lutade sig fram och hjälpte honom ned i stolen igen.

'Vi har bara lite att ta hand om här först,' sa hon och nickade mot ölglasen.

'Givetvis, jag förstår,' svarade G och räckte över en sliten medaljong i gulmetall. 'Visa bara den här på kasinot, så tar de hand om dig tills jag kommer. Jag ser fram emot att träffa er igen.'

När han försvunnit bort mot tornet tog Lydia de två ölglasen och ställde på ett bord bredvid. Lota kom tillbaka med ett glas vatten.

'Vem betalar fö ren här?'

'Du kan ta tillbaka ölen, de är orörda.'

'De e ju redan upphällda, vad ska ja med dem till? Säjer ru att ja häller tebax slattar i fatet?'

Lydia gav henne en menande blick. Muttrande för sig själv ställde Lota ned vattenglaset och tog med sig ölen tillbaka.

'Drick det här,' sa Lydia och sköt glaset mot Maru.

'Vill inte ha mer att dricka.'

'Det vill du visst, du kommer må bättre när du druckit lite vatten.'

Motvilligt tog Maru glaset och drack försiktiga klunkar. När glaset var tomt kände han sig lite bättre.

'Vad hände med ölen?'

'Slut. Ville du ha mer ändå?'

'Nej, men jag hade ju betalat för den. Skit samma. Vi tar en tur i lägret.'

'Okej, det är du som är chefen.'

'Det kan du ge dig fan på.'

'Ska jag bära packningen, eller vill du att jag ska ha lätt att reagera om något händer?'

Maru kände på ryggsäcken och kunde inte förstå hur han orkat bära den så långt.

'Du tar väskan. Annars kan de ju tro att det är du som anställt mig.'

De första stegen var fortfarande lite vingliga, men Maru återfick snart kontrollen. Nu kunde han känna blickarna på sig när det gick genom lägret. Det viskades och pekades – de visste att där gick en vinnare. Lydia följde några steg bakom honom när han kryssade mellan stånden på marknaden. Överallt möttes han av stora leenden som byttes mot trumpen besvikelse, för ingenstans såg han något han ville köpa. Han hade hoppats hitta nya kläder, men han hittade inte något bättre än det han redan hade. Var utbudet ovanligt torftigt, eller såg han det med nya ögon? Uttråkad lekte han med medaljongen han fått av G. Den hade haft en inskription, men var nu så sliten att bara delar av bokstäver och symboler var synliga. En man som sprang under ett M. Maru undrade vad det betydde.

Kasinot hade varit ett av hans mål med att komma tillbaka till lägret, och nu hade han fått en VIP-inbjudan utan att ens behöva försöka. På något sätt kändes det snopet. Han hade varit

inne på kasinot när han kom till lägret för första gången. Då hade han förlorat mycket där. Men det var många år sen nu, minnet av det var dunkelt. Han var spänd på hur det skulle vara nu, men ville inte verka för angelägen. Men han var en rik man nu påminde han sig själv, och rika gjorde som de ville. Och han ville till kasinot.

Dörrvakten klev snabbt åt sidan och sköt upp dörren när Maru visade medaljongen. Salen var mindre än han mindes det, men fortfarande väldigt imponerande. Rummet var runt som tornet. Kanske trettio meter tvärs över och nästan lika högt i tak. En stor rund pelare, säkert tio meter runt om, stod i mitten av rummet. I den gick trappan upp till övervåningen. Där bodde Hertigen med sin familj. Där uppe fanns också alla de tusentals liter vatten som var lägrets källa. Maru hade ofta fantiserat hur Hertigen simmande runt där uppe.

Runt pelaren var en åttkantig bardisk av metall och trä. Mitt emot ingången var en stor öppen spis där en eld knastrade. Runt om i lokalen lyste lyktor och facklor upp rummet och skickade skuggor som dansade på de höga väggarna. Till höger om ingången fanns en scen där en ensam man satt och spelade gitarr och sjöng dämpat. Till vänster var kasinots hotell; ett tre våningar högt komplex med ett tjugotal små rum, hyrbara per timme. Halvvägs upp på väggarna fanns avsatser, där beväpnade vakter stod och omväxlande såg ut genom gluggarna i betongen och ned i lokalen. På golvet stod bord utspridda, några där man kunde sitta och dricka, andra med olika spel. Tärning, kort och hjul – allt man kunde satsa på. Det var lätt att se vilka som jobbade där, deras rena, opraktiska kläder i starka färger stack ut från den gråa massan som var besökarna.

G kom gående mot dem med öppna armar.

'Maru, underbart att se dig! Jag kan ta den där.' Han snappade åt sig medaljongen Maru fortfarande hade i handen. 'Du behöver den inte längre. Bigg, han dricker gratis ikväll!'

Bartendern nickade med ett snett leende. Det var overkligt, så långt från det Maru var van vid. Gratis, det var inte vem som helst som fick en sådan behandling. Maru kände hur han växte några centimeter och gick med lätta steg.

'Hertigen är tyvärr upptagen för tillfället,' fortsatte G och la armen om Marus axlar, 'men här finns nöjen för alla smaker. Satsa och vinn, antingen på spelbordet eller någon av våra sköna damer.'

Vid Marus sida dök en kvinna upp som nog varit mycket vacker en gång, men hade nu ett härjat utseende som hon försökt dölja med dåligt smink. Hon log ett trött leende, men det

behövdes inte mer för att väcka Marus åtrå. Han var rik nu upprepade han för sig själv. Rika fick det de ville. Men vad ville han? Lydia la sin hand på hans axel och höll honom tillbaka när han försökte röra sig mot kvinnan. Han öppnade munnen för att protestera, men hon skakade diskret men bestämt på huvudet när han sökte hennes blick.

'Tack, men jag tror inte...' mumlade han besviket och borstade bort Lydias hand.

'Jag förstår, jag förstår,' sa G och blinkade till Maru, 'du föredrar dem lite mognare. Alla har sina preferenser. Men en drink ska du ha i alla fall! Tillåt mig.'

Innan Maru hunnit reagera hade han fått ett glas med ljusröd vätska i handen. Åter igen kände han Lydias hand på sin axel, men han skakade av sig den utan att se på henne. Hur skulle det se ut om han lät henne dalta med honom hela tiden? Ett glas var ingen fara.

'Skål för en fantastisk kväll!' G höjde sitt glas och Maru gjorde detsamma och drack en stor klunk. Drycken smakade starkt med en söt bismak som han inte kunde placera. 'Var bor du?'

'Har inte hittat något ställe än.'

'Du ska bo här såklart! Vi ordnar ett rum åt dig, specialpris bara för att det är du.'

'Okej...'

'Lysande! Bigg, ger du mig nycklarna till åttan?'

Bigg kastade över en nyckel som G fångade i en mjuk rörelse och dinglade framför Marus ansikte. Maru sträckte sig efter den, men innan han nådde fram kastade G den vidare till Lydia som fångade den utan att röra en min.

'Om du går upp med väskorna på rummet så tar jag hand om Maru. Var inte rädd, jag ska inte röva bort honom.'

Lydia gav Maru en frågande min.

'Det är lugnt Lydia, gå och kolla rummet så väntar jag här.'

'Jag tror...' började Lydia, men avbröts av G.

'Jag tror att du är stor nog att bestämma själv, utan att fråga mamma först. Vem är det som bestämmer egentligen?'

'Nu är jag...' försökte Lydia flika in.

Marus blick mörknade. Skulle hon lägga sig i minsta lilla grej?

'Jag bestämmer, hon är inte min mamma!'

Trotsigt tog han en klunk av drinken och lyckades nästan att inte hosta av den brännande drycken.

'Bra,' sa G och klappade honom på bröstet med sin fria hand, 'visa det då.'

'Det är jag som betalar, gör som jag säger. Gå upp med packningen på rummet och kolla så det är schyst.'

Lydia suckade och såg med ens tio år äldre ut. Sen nickade hon tyst mot Maru och gick bort mot rummen.

'Du ser, man får inte vara för släpphänt med sina anställda. Se på mig bara. Man ska inte vela, och aldrig visa att man inte vet. Den som betalar bestämmer, okej?'

'Okej.'

'Okej! Kom och sätt dig så får vi prata lite.' G placerade Maru i en stol och satte sig mitt emot och spände ögonen i honom. 'Förlåt om jag säger det Maru, är det okej att jag kallar dig Maru? Bra. Förlåt som sagt om jag är lite brutalt ärligt, men de där kläderna – var det de bästa du kunde få tag på? Eller vad säger du Jessikka?'

En kurvig brunett med en löst sittande tunn morgonrock fylld med bilder och tecken Maru inte förstod dök upp bredvid bordet. Hon bar en bricka med glas som hon ställde ned framför dem.

'Jag tycker han är söt,' sa hon på en porlande dialekt som fick Marus hud att bli knottrig. Hon böjde sig fram över bordet och sopade bort några smulor, så hennes bröst nästan föll ur rocken. 'Men han skulle nog vara sötare utan kläderna.'

Maru kunde känna hennes kroppsvärme genom luften. Hon doftade sött och saftigt, som en frukt han ville ta en tugga av. Rodnade kände han hur det styvnade i byxorna, tacksam att de var så vida. Jessikka satte sig nonchalant ned vid bordet och började leka med glaset hon hade framför sig. Då och då lyfte hon blicken och mötte Marus. Varje gång sög det till i magen på honom. En sådan kvinna hade han aldrig kunnat drömma om att ens få prata med. Och hon tyckte att han var söt! Vad det än kostade hade han råd. Hon var värd det. Han var värd det. Hur farligt kunde det vara, han hade en livvakt som vakade över honom. Med ens kände han ett helt annat sug i magen. Lydia var inte där. Och hon hade alla hans saker. Tänk om hon blåst honom och stuckit med alla grejerna? Men det skulle hon väl inte. Eller? Hon hade själv sagt att han inte skulle lita på någon? Hade hon lurat honom? Munnen kändes ökentorr, men han ville inte ha mer att dricka. I ett försök att se oberört världsvan ut sträckte han på sig i stolen och såg sig omkring. Var fan var Lydia?

'Så, var sa du att du fått kläderna ifrån?' frågade G.

'Hittade dem,' svarade Maru innan han hunnit tänka.

'Där ser man. Var då någonstans?'

'I skogen.' Maru kände hur han blev varm i hela kroppen. Var inte beredd på så raka frågor, svaren kom på reflex. Han drack lite mer för att vinna tid att hitta på en historia. 'Gick i skogen som jag brukar, hittade en död gubbe som hade dem.'

G höjde på ögonbrynen.

'Hittade du en död gubbe? Och det var hans kläder? Hur dog han? Det verkar ju inte vara något blod på dem.'

'Vet inte, jag döda han inte, han var redan död.' Luften kändes kvav, svettdroppar började bildas i hårbottnen. 'Var väl hjärtat eller nått, han såg gammal ut.'

'Och han hade med sig alla sakerna?'

'Japp, ryggsäck, vapen och allt. Jag hade precis kommit undan från ett överfall, så det var verkligen tursamt.'

'Verkligen. Och det fanns inga andra med honom?'

'Nej, jag såg ingen annan där.' Lite sanning iallafall. 'Han var väl en ensamvarg på vandring kan jag tänka.'

'Säkert. Stackare, dö bara någon timme från lägret.'

'Snarare en dagsmarsch bort.' svarade Marus mun innan han hann stoppa den. Varför hade han skickat iväg Lydia? Han ville inte sitta här och berätta saker, men visste inte hur han skulle sluta.

'Så långt ut, du brukar väl aldrig vara längre bort än att du hinner tillbaka innan kvällen?'

Hur fan visste han det? Marus hjärna rusade för att försöka ta sig ur hålet han hamnat i.

'Jag hade hört ett rykte och tog en chansning.'

'Och då bara råkade du springa på en död gubbe i skogen. Fantastiskt. Med din tur måste du testa rouletten! Eller har du kanske använt upp all tur för resten av livet?'

Var det där ett hot? Innan Maru hann svara fortsatte G.

'Var övernattade du? Så långt söder ut finns det mycket hemskheter i natten.'

Fan vilken koll de hade. Han förbannade sig själv att han inte gått en bit runt lägret, utan bara knatat på i en rakt linje från källaren. Han borde ha räknat ut att de sett varifrån han kommit.

'Det var snarare norr, nord-ost tror jag. Bortom stora skogen. Har rört mig runt lite grann sen dess, om du tänker på vilket håll jag kom ifrån. Har ett ganska bra övernattningsställe däråt, det var därför jag vågade mig iväg så långt.' Utan att släppa in G försökte han styra om samtalet. 'Men du har helt rätt om kläderna, de passar inte alls. Jag kollade runt på marknaden,

men hittade inget jag gillade.'

G skrattade till och Jessikka log brett och inbjudande.

'Nej, det förstår jag – där finns bara skräp. Var tror du vi får våra kläder ifrån?' Han sträckte på sig och rättade stolt till kostymen. 'Inte marknaden i alla fall. Men jag gillar dig, jag ska prata med min skräddare imorgon. Hon kan sy om vad som helst och få det att funka.' G lutade sig närmare Maru och viskade förtroligt. 'Sen skulle jag vilja ge dig ett råd angående Lydia. Jag vet inte vad hon sagt, men jag skulle inte lita på henne. Hon är en parasit som lever på att suga ur ärliga människor som du och jag.'

Både den hotfulla stämningen och G:s andedräkt, som mest påminde om multnad avföring, var obehaglig, men Maru vågade inte röra sig. I ögonvrån såg han hur Jessikka uttråkat fixade med sitt hår och sträckte på sig så en mörk vårtgård skymtade under morgonrocken.

'Jag skulle kunna tipsa om en bra livvakt,' fortsatte G, 'en som jag litar på fullt ut. Jag vet inte vad Lydia krävt, men jag kan garantera att han är billigare, yngre och mer välutrustad. Bara se på henne, i princip helt obeväpnad.'

Maru lyfte blicken och såg Lydia kom gående mot dem. En lugnande våg gick genom kroppen. Hon kom tillbaka, hon hade inte stuckit. Hon var diskret klädd med en tröja över en skottsäker väst, utan några synliga vapen annat än kniven i bältet. Än en gång kom hon för att rädda honom.

'Vem är det som skyddar vem egentligen?' avslutade G dämpat och satte sig upp i stolen igen. Lydia stannade bredvid Jessikka och tornade upp sig över henne.

'Du kan gå nu. Han vill inte ha det du har.'

'Det var det fräckaste!' Jessikka vred sig snabbt i stolen så hennes morgonrock gled upp och visade hennes högra fylliga bröst. 'Du kan inte...'

'Stoppa tillbaka de där och leta upp något annat byte. Du och dina kryp är inte önskvärda.'

Jessikka slog ut med handen mot Lydia som lätt fångade upp, vred om och använde den för att dra upp henne ur stolen. Lydia gav henne en lätt knuff så Jessikka snubblade iväg mellan borden. När hon återfått balansen vände hon sig ursinnigt om, men efter en bestämd blick från G gick hon bort till baren. Lydia borstade demonstrativt av Jessikkas stol innan hon vände på den och satte sig gränsle om ryggstödet. Hade Jessikka någon sjukdom? De kanske hade det allihop här, var det därför Lydia stoppat honom med den andra kvinnan?

'Rummet duger,' sa hon och trummade med fingrarna på bordet. 'Så vad pratar ni om?'

'Lite allt möjligt. Jag tror att Maru hade något han ville säga till dig.'

Maru kände hur det blixtrade till av ilska inom honom. Varför försökte alla styra honom? Ingen skulle bestämma över honom längre!

'Jo,' sa Maru, 'G påpekade att det var lite konstigt att jag är bättre beväpnad än dig. Så jag tänkte...' han drog ut på orden och sneglade på G och Lydia, '...jag tänkte att det var lika bra att du tog pistolen. Som förskottsbetalning.'

Han spände av sig pistolhölstret och log inombords åt de paffa blickarna han möttes av.

'Jag tänkte, det är ju ändå bäst om du står för skjutandet,' fortsatte han och la hölstret med pistolen på bordet. 'Du kan väl säga till när du vill ha mer.'

Han lutade sig tillbaka i stolen och tog en klunk av sin drink. Om det var drinken eller maktberusning visste han inte, men det svindlade till trots att han satt ned. Både Lydia och G stirrade som hypnotiserade på pistolen tills Lydia slutligen tog upp den.

'Om du ursäktar oss så har vi lite att prata om,' sa hon sammanbitet till G.

'Självklart, självklart,' svarade G frånvarande. 'Jag ska se om Hertigen är ledig.'

När han gått vände hon sig till Maru.

'Exakt vad var det där för maktdemonstration? Vad var det med ”ligga lågt” som du inte fattade?'

Maru upptäckte till sin förvåning att han hade svårt att forma ord.

'Han snacka skit. Om dig. Men han. Hade fel. Man kan lita på. Dig. Du kom tillbaka. Jag ville visa. Att han. Hade. Fel.'

'Hur mycket har du druckit?'

'Inte mycket. Lite granna. Bara.'

Lydia tog hans glas, luktade på det och smakade sedan försiktigt. Hennes ansikte vreds i en snabb grimas, sen ställde hon tillbaka glaset framför Maru och slog ut det över bordet.

'Ojsan!' sa hon högt så alla skulle höra. 'Har det blivit lite mycket att dricka? Det blir nog ingen roulette ikväll är jag rädd. Eller något annat heller för den delen. Kom så hjälper jag dig.'

Maru överraskades av styrkan i hennes armar när hon fick honom på fötter, men var tacksam för hennes stöd. Utan henne hade han inte kunnat stå upp.

'Hur...' började han men hyschades av henne.

'Vi tar det sen. Fokusera på att gå du.'

Maru hade svårt nog att sätta den ena foten framför den andra, än mindre att gå. Stegen i trappan kändes meterhöga, men slutligen kom det in i rummet och kunde stänga dörren

bakom sig. Maru föll på sängen och det kändes inte som att han skulle sluta falla. Långt borta kunde han ana hur Lydia tog av honom kängorna.

* * *

Sömnen försökte åter smyga sig på henne, men hon var vaksam även mot den. Lydia reste sig ur stolen, sträckte på sig och gick fram till fönstret och såg ned på kasinot. Belysningen var dämpad över de tomma borden. Så här dags var det ingen som ville vare sig spela eller dricka. Bartendern satt och sov på en stol och croupiern la patiens på sitt spelbord. Den ensamme vakten registrerade inte hennes rörelse. Men de kunde inte lämna rummet osedda. Att försöka ta sig från lägret nu skulle tvinga fram en konfrontation ingen önskade. De fick bida sin tid.

Hon betraktade sin arbetsgivare i den slitna sängen som tog upp större delen av rummet. Varför hade hon valt honom? Hon kunde hitta på flera anledningar, men det var mer en känsla – att han kunde vara det hon behövde. Han var en udda fågel. Det hade han alltid varit så vitt hon kunde minnas. Han hade tillhört de bofasta i lägret när hon kom hit för snart två år sedan. Gav sig oftast iväg tidigt, alltid ensam. Och trots att han verkade ryggradslös lyckades han för det mesta komma tillbaka med någon smula från den gamla världen. Inte mycket, men tillräckligt för att hålla sig flytande. Hon förstod inte hur han orkat fortsätta krypa runt på botten när han inte lyckats resa sig. Förrän nu då.

Hon satte sig igen och tog fram pistolen han givit henne. En Sig Sauer P226. Inte alls ovanlig, men hon kunde inte minnas när hon senast såg ett vapen i ett sådant skick. Inte en skråma, inget slitage. Knappt ens något damm i de små skrymslena. Det var som att den hade tillverkats i år. Vilket var lika troligt som Marus historia om hur han hittat den och det andra på en död vandrare i skogen. Var hade han då fått den ifrån? Han hade inte dödat någon tidigare, det var hon säker på. Men om han stulit utrustningen borde han vara mer vaksam. Han var alldeles för avslappnad, så bra skådespelare var han inte. Han dolde något och hon behövde få reda på vad innan någon annan gjorde det.

Blicken vandrade likt tankarna och föll på hennes händer. Seniga och fårade. En gammal kvinnas händer. Hon hatade dem för det. I övrigt hade åren varit vänliga mot henne. Hon hade ork och styrka kvar och alla sinnen utom synen var fortfarande att lita på. Kanske var hon inte så snabb som hon varit, men det vägdes upp av erfarenhet. Trots att hennes kropp pryddes av tidens tecken tyckte hon inte det syntes att hon passerat femtio. Hyn hade visserligen tappat

sin lyster och pryddes här och var av gropar och fläckar. Och det var länge sedan håret förlorade sin färg, nu var det jämnt ljusgrått. Tunna linjer spred sig från hudens veck. Hur länge kunde hon intala sig själv att det inte var rynkor? Högerhanden rörde sig över ansiktet. Var det där ett skäggstrå? Naglarna sökte och fann det ensamma strået som raskt rycktes bort. Att något så litet kunde irritera så mycket.

För att lugna sig lät hon stålkammen meditativt gå igenom det långa håret. Den var en avskedsgåva från hennes pluton. Den enda minnessak hon hade kvar från sin tid med dem. Fingertopparna dansade vant över gravyrens mönster längs kammens rygg. ”129:e infanteriet: video vos videtis nos” – ser ni oss så ser vi er. Hon saknade dem så. När hon blev antagen som rekryt var det första gången hon kände att hennes liv fått en mening, att bitarna slutligen började falla på plats. Människor som hon kunde lita på och som litade på henne. En riktning. Tydliga uppgifter, en befälsordning där du alltid visste vem det var som hade ansvaret och beslutsrätten. Och när hon äntligen fick en egen pluton var det som att komma hem. Då hade hon inte kunnat tänka sig ett liv utanför regementet. Men det blev omöjligt för henne att fortsätta. Luben, Meer och Salla hade litat på henne och hon svek dem. Hennes stolthet hade kostat dem livet.

Hon blundade, tog av sig glasögonen och masserade näsryggen. När hon öppnade ögonen igen var hennes händer inte längre på väg att bli klor, utan såg mjuka och lena ut som förr. Starka, ungdomliga händer som kunde göra allt. Det dämpade ljuset från fönstret lekte med hennes skadade sinne och rummet invaderades av skuggor. Hon tog på sig glasögonen, och åter var händerna värda hennes avsky.

Timmarna gick och hon tillät sig slumra i stolen. Hon hade alltid varit stolt över sitt låga sömnbehov, men med åren hade hon blivit allt tröttare. Och nu skulle hon behöva all sina energi.

Solljus lyste upp kasinot utanför fönstret när hon väcktes av Marus rörelse i sängen.

'Va hände?' mumlade han sömndrucket.

Hon försökte maskera att hon själv sovit, hoppades att han var för nyvaken för att märka.

'Du blev drogad. Fick inte i dig så mycket, men du har sovit i över tio timmar. De trodde väl att du tålde mer.'

När Maru gnuggade sig i ögonen och masserade ansiktet passade Lydia på att sträcka på sig och få morgongäspningen ur kroppen.

'Hur kom jag hit?'

'Jag hjälpte jag dig i säng innan du stupade.'

Maru satte sig upp.

'Var är ryggsäcken? Och mina kängor?'

'Lugn, de står bredvid sängen.' Kängorna var, till skillnad från Marus anmärkningsvärt rena kläder, skitiga av lera och sot. Hade han varit i hennes pluton hade det blivit straffexercis. Men, påminde hon sig själv, han var hennes underordnade utan arbetsgivare. 'Jag var rädd att någon skulle försöka något under natten, men det har varit lugnt.'

Maru satte sig på sängkanten och kände på ryggsäcken. Han litade inte på henne. Hur mycket mindes han från gårdagen? Maru satt tyst en stund och vände sig sedan mot henne.

'Jag gav dig pistolen igår, va?'

'Som förskottsbetalning ja. Och jag tog emot den. Så du har betalt för mina tjänster i över en månad framåt. Om du inte ångrat dig vill säga.'

Han såg ut att tänka över saken.

'Nej, du räddade livet på mig flera gånger igår, säkert på mer sätt än jag fattade. Så det var nog en bra investering.' Han log. 'Och du är säkert mycket bättre med den.'

Nyfikenheten gnagde Lydia, men hon tvingade sig att skjuta det åt sidan.

'Jag ska inte fråga var den och det andra kommer ifrån, inte här och nu i alla fall.'

Maru såg sig om som om det skulle stå spioner i alla hörn.

'Men när vi kommer härifrån,' fortsatte hon, 'kommer jag att behöva veta om jag ska kunna skydda oss.'

'...oss...' Maru smakade på ordet.

'Ja, oss. Allt som du gör kommer falla tillbaka på oss båda, bra som dåligt.'

Det syntes att det här var ett nytt koncept för honom också. En diskret knackning på dörren bröt samtalet. Lydia samlade snabbt ihop sitt långa hår i en hästsvans och kontrollerade att knivarna satt där de skulle innan hon vände sig mot Maru med en frågande blick. Han svarade först med oförstående men gjorde sen en inbjudande gest mot dörren. Lydia gläntade på den med ena handen på jaktknivens handtag. Utanför stod G, klädd i en ärtgrön kostym med gula slag.

'Ja?'

'Jag hoppas att jag inte stör. Sover han? Jag kan komma tillbaka senare.' G talade med dämpad, inställsam röst.

'Vad gäller det?' Lydia njöt av att vara kort i tonen mot den obehaglige lille mannen samtidigt som han gjorde sitt yttersta för att verka älskvärd.

'Kan jag komma in?'

Lydia vände sig mot Maru, men innan han hann reagera svarade hon G.

'Jag kan ta ett meddelande.'

'Okej.' sa G och samlade sig. 'Ja, det var ju oturligt att Maru tvingades dra sig tillbaka så tidigt, innan Hertigen blivit fri från sina åtaganden.'

Han tystnade som för att ge Lydia en chans att hålla med, men hon lät tystnaden hänga kvar mellan dem.

'I alla fall,' fortsatte G, 'Hertigen skulle uppskatta om Maru hade möjlighet att träffa honom nu på morgonen.'

'Han har inte hunnit äta frukost än.'

'Förlåt, nu var jag otydlig – Hertigen bjuder givetvis på morgonförfriskningar. Kan jag hälsa att han kommer?'

'Ge oss en kvart.'

'Strålande! Jag väntar vid trappan.'

Lydia stängde dörren innan G hann säga något mer, drog för det skabbiga tygstycket som agerade gardin och satte sig i fåtöljen med händerna i knät.

Maru såg förvånat på henne.

'Alltså, jag behöver inte en kvart för att ta på mig skorna.'

'Det får jag verkligen hoppas.'

'Men?'

'Men man ska inte komma springande direkt bara för att någon kallar. Det är han som vill träffa dig, han kan vänta. Jag vet att det är nytt för dig, men du måste försöka hålla kontrollen. Om du hela tiden hoppar så fort någon ropar kommer ingen respektera dig. Om du nu är så viktig för Hertigen tål han en hel del. Se bara på G – jag kunde styra samtalet som jag ville utan att han tappade en millimeter av sitt leende.'

Maru nickade, men Lydia kände sig osäker på om han hängde med.

'Du fattar varför han vill träffa dig va?'

'Föra att jag är rik?'

'För att du har något han vill ha. Hittills har han försökt med sina vakter, kvinnor och droger, men när det inte fungerat blir han tvungen att ta hand om det personligen. Han gör det han

måste för att fylla sina fickor. Kommer du ihåg vad det var du sa till G igår?'

'Jag tror det.'

'Låt höra.'

Maru berättade vad han hade sagt och Lydia sköt in frågor och stoppade honom när han broderade ut detaljerna allt för mycket. Igen och igen fick han gå igenom vad han sagt. När Lydia kände sig nöjd tillbringade hon fem minuter på sin utrustning. Hon gjorde sitt bästa för att hålla en lugn yta medan hennes hjärna gick på högvarv. Han hade sagt mycket, men inget definitivt. Hon skulle ha insisterat på att stanna vid hans sida. Det var hennes fel att det blivit som det blev. Hon borde ha förutsett det och förberett honom. Och nu skulle de träffa Hertigen. När det nämnts dagen innan trodde hon inte att det faktiskt skulle ske. Hon hade inte haft att göra med honom på över ett år. Frågan var om hans tankar om henne eller Marus naivitet skulle ge mest problem.

Maru satt på sängen och trummade på knäna, klar att gå. Till slut tyckte hon det gått tillräckligt med tid, reste sig och flexade händerna så lederna knakade.

'Redo?' frågade hon.

'Redo.'

Maru började hänga på sig gevären, men Lydia la en hand på hans arm.

'Du kommer inte behöva de där. Onödigt att släpa på.'

Han gjorde stora ögon.

'Ska vi lämna dem *här*?'

'Vi får ändå inte ha dem med oss. Och så visar det att vi litar på dem.'

'Gör vi?'

'Absolut inte.' Hon såg allvarligt på honom. 'Kom ihåg att du inte behöver berätta någonting, hur trevlig han än verkar. Information är minst lika värdefull som varor.'

Maru nickade sammanbitet. Hon öppnade dörren och spanade utanför innan de gick ut. Maru låste dörren och kände på den två gånger. Han var inte van vid det här livet. Kasinot var nästan tomt. En kvinna i en djupt skuren, blågrön klänning sopade golvet, såg upp på dem och rättade till hår och kläder. Men när hon inte fick någon respons suckade hon och återvände till sin kvast. G stod och pratade med bartendern vid dörrarna till den stora pelaren bakom baren.

'Välkommen och god morgon!' sa G med en framsträckt hand. ”Jag hoppas att rummet var till belåtenhet. Jättebra att du hade tid. Du har inte träffat Hertigen tidigare va?'

Maru såg ut att försöka morska upp sig vid den direkta frågan.

'Nej, jag har knappt sett honom. Det är ju inte ofta han lämnar tornet.'

'Nej, han har allt för mycket att stå i är jag rädd, han önskar att han hade mer tid till möten med sitt folk.'

Lydia fnyste inombords.

Innanför dörren var ett halvcirkelformat utrymme med en lång spiraltrappa av metall som ledde till vattentornets överdel tjugofem meter upp. På väggen här nere och uppe vid taket lyste glödlampor, men trappan hade bara en tunn, oregelbunden ljusslinga virad runt räcket. Maru var uppenbart imponerad av det elektriska ljuset. Det var nästan bara i Vattentornet man såg det här omkring nu för tiden. Trappans många varv var desorienterande, hon var tvungen att jämföra med hisschaktet som avgränsade rummet för att veta åt vilket håll hon var vänd. Utan att tänka på det räknade hon trappstegen. På det åttiosjunde var de uppe på den översta plattformen. Vakten där flinade åt Marus skräckblandade förtjusning åt att man kunde se rakt igenom gallergolvet. G var kraftigt andfådd av de många stegen, men Maru verkade förvånansvärt oberörd av ansträngningen. När G slutat flåsa böjde han sig fram till vakten och viskade ett kodord. Eller så ville han att det skulle se ut som att de hade ett avancerat system med lösenord. Vakten nickade och knackade rytmiskt på dörren utan att släppa dem med blicken. Kort där efter öppnades den inifrån och de släpptes in. Kontrasten var stor, här var belysningen stark och reflekterades i de ljusa väggarna. En mekaniker stod på knä och pillade i ett skåp fyllt av kablar och slängde nervösa blickar åt deras håll. Vakten som mötte dem log och pekade mot en korg.

'Jag är rädd att jag måste be er lämna ifrån er alla vapen här innan ni fortsätter.'

'Ni får givetvis tillbaka dem sen,' tillade G snabbt.

Det förvånade Lydia att de hade fått behålla dem så länge. För formens skull såg hon först på Maru som fann sig snabbare den här gången.

'Visst, inga problem. Lydia?'

Hon nickade och började fylla på korgen. Hon tog god tid på sig och funderade på hur många dolda vapen hon skulle behålla. Maru la försiktigt ned sin slidkniv i korgen, och efter en kort fundering även sin gaffel. Sen slog han ut med armarna.

'Mer än så är det inte.'

Vakten gav honom en skeptisk blick och började visitera honom. Vid den högra jackfickan stelnade vakten till. Lydia höll andan. Hade den idioten tänkt försöka smuggla in ett vapen?

Fattade han inte att det var hennes jobb? Beredd att agera såg hon hur vakten försiktigt stoppade ned handen i Marus ficka och med tumme och pekfinger fiska upp en sked.

'Tyckte inte det var ett vapen,' sa Maru med ett oskuldsfullt leende, 'men om du är rädd att jag ska äta ihjäl honom så kan jag lämna den.'

Vakten slappnade av och kostade på sig ett leende när han gav tillbaka skeden.

Lydia lämnade förutom pistolen ifrån sig fem knivar och en handfull saker med uppenbar vapenpotential. Allt kunde vara vapen, om man hårddrog det skulle hon behöva bäras in bakbunden i underkläderna för att vara ofarlig. En gång i tiden hade inte ens det räckt. När hon kände sig säker på att resten av utrustningen inte skulle hittas eller väcka uppmärksamhet klev hon fram till vakten. Han var grundligare i sin visitering av henne, framförallt kring bröst och rumpa. Hon svalde stoltheten och höll tillbaka instinkten att krossa hans struphuvud. Han förvånade henne genom att hitta det tunna knivbladet i jackans foder. Han verkade nöjd med sitt fynd, och sökte igenom allt en gång till, men hittade inget mer. Än hade hon inte tappat greppet. Vakten tog deras korg och ställde den i en hylla innan han visade dem till nästa dörr. Mannen som arbetade med kabelskåpet svettades uppenbart och följde dem med blicken på vägen ut. Dörren fastnade halvöppen och hon kunde se hur ljuset slocknade bakom dem. Vakten började säga något, men G drog snabbt igen dörren så hon hann inte höra vad som sas.

Rummet de kom in i var ett väntrum. Spartanska stolar och bänkar stod längs väggarna. På den högra sidan porlade ett litet vattenfall. Skryt. G gestikulerade mot stolarna medan han själv gick bort till dörren på andra sidan och började prata genom en lucka som öppnats inifrån. Maru slog sig ned i en av stolarna och Lydia satte sig mitt emot där hon hade god uppsikt över rummet och honom. Nu märktes det hur nervös Maru var. Han försökte se oberörd ut men vickade oavbrutet på fötterna så benen skakade. När han såg att hon tittade på honom la han händerna på knäna för att stilla dem, men det tog inte lång tid innan han började igen. När G försvunnit in genom dörren med luckan böjde sig Lydia fram mot Maru.

'Ta det lugnt.'

'Va? Ja. Jo, det är lätt att säga. Vad är det som tar sån tid?'

'En som Hertigen har nog mycket att göra.' Eller så vill han få det att verka så i alla fall tänkte hon. Det var säkert någon som lyssnade. Förstod Maru det?

'Vad gör vi när vi kommer in?' frågade han.

'Inget dumt. Tänk på det vi pratade om. Försök inte vara någon du inte är. Berätta inget du inte vill, men ljug inte. Tänk innan du öppnar munnen.'

'Du får det att låta så lätt.'

Lydia nickade tyst. Allt hon hade möjlighet att säga kändes platt och kraftlöst. Hon önskade att det var mer hon kunde göra för honom.

De satt så i några minuter tills dörren med luckan öppnades och G vinkade fram dem.

'Varsågoda, den här vägen!'

Maru reste sig snabbt. Lydia tog längre tid på sig och stödde sig på bänken. Det bar emot att spela svag, men om något hände skulle hon behöva allt övertag hon kunde få.

På andra sidan dörren var ett sagoland i jämförelse med resten av det smutsgrå tornet. Orientaliska mattor låg om lott och täckte både väggar och golv. På var sida om dörren stod två beväpnade vakter i färggranna kläder som förde tankarna till Tusen och en natt. Taket pryddes av gamla flaggor och stora tygstycken i klara färger. Sveriges, Norges och Rysslands fanor samsades med en handfull hon kände igen som fotbollslag men glömt namnen på. Alla fallna imperier. Hur många var de som var gamla nog att minnas dem? Snart skulle de helt ha tappat sin betydelse och bara vara färgglada reliker från förr. Likt några av de andra tygstycken som såg ut att vara gammal reklam, men tagna ut sitt sammanhang gick de inte att placera.

Tavlor, skulpturer, svärd och gevär prydde väggarna i en osalig blandning. Högar av grälla kuddar fyllde upp alla hörn och skrymslen, det var omöjligt att avgöra om någon gömde sig där under. Mitt i rummet stod ett guldmålat badkar. Färgen var sliten och hade bättrats på flera gånger. I badet satt den feta gubbe som hon kände igen som Hertigen. Han såg ut att vara en bit över sextio, även om de plufsiga kinderna fyllde ut eventuella rynkor. Håret var glest men mörkare än hennes eget. Det störde henne att hon irriterades av det. Vattnet var ångande varmt och bubblor dolde lyckligtvis större delen av hans lekamen. Det som stack upp ur karet var bleksvullet och rödblommigt av värmen. Glesheten hos huvudhåret delades av bröst och axlar, ensamma strån låg platta mot den fuktiga huden. Han hade påmint om en väldig bebis där han låg om det inte varit för de kalla, vaksamma ögonen. Hans blick avslöjade vad han gjort för att behålla sin makt och att han inte skulle tveka att göra det igen. Många var de meningsmotståndare som tagits av daga. Han tyckte lika illa om henne som hon om honom, men hittills hade hon varit diskret nog för att inte vara en provokation. Hur länge skulle hon få tillåtas fortsätta sitt tysta motstånd?

På var sida om karet stod en fyllig, för att inte säga fet kvinna. Den ena med handduk, tvål och borste och den andra med en bricka fylld med kött, ost och bröd. De såg på gästerna med

överlägsen kyla. G bugade sig djupt och knuffade på Lydia och Maru att göra detsamma.

'Skorna!' väste han mellan tänderna.

Till vänster om dörren fanns en hylla uppenbart avsedd för skor. Maru bugade snabbt och böjde sig ned och började snöra av sig kängorna. Lydia följde hans exempel, om än med mindre entusiasm. Hertigen beskådade dem roat, men väntade tills de fått av sig skorna innan han tog till orda.

'Maru! Fantastiskt att äntligen få träffa dig.' Orden bubblade från hans feta läppar som sumpgas från ett kärr. 'Kom fram så får jag titta på dig.'

Maru rörde sig nervöst framåt. Lydia följde ett halvt steg bakom som det anstod en livvakt. Mattan kändes mjuk men samtidigt sträv under hennes fötter.

'Jag hörde vad som hände dig igår. Fruktansvärt, fruktansvärt – det går inte att hitta bra folk nu för tiden.' Hertigen sneglade på Lydia. 'Jag hade hoppats att vi kunde talas vid bara du och jag. Du behöver inte vara rädd, här behöver du ingen livvakt.'

Maru såg osäker ut. När han vände sig om gav Lydia honom en uppmanande nick.

'Du har ju två livvakter, då kan väl jag ha en enda?'

Det blev helt tyst i rummet. Kvinnorna bredvid Hertigen höll andan och Lydia kände hur vakterna vid dörren spände sig. Ett grovt övertramp. Om hon övermannade vakterna så kanske de hade en chans. Hertigen såg ställd ut. Sen sprack hans ansikte upp i ett stort leende som gick över i ett gällt kraxande skratt medan han slog bifallande i badkarets sida så vattnet stänkte. Lydia andades ut med höll sig beredd. Skrattet övergick i en hostattack som fick den ena av kvinnorna att räcka honom en handduk medan den andra strök honom över ryggen. Han skakade irriterat av sig dem och vände sig åter till Maru.

'Jag gillar dig! G, ta med min nya väns livvakt och ge henne något att äta, så vi får lite egentid. Pojkar, vänta utanför. Ingen kommer in förrän jag säger det. Maru, du misstycker inte om flickorna är kvar hoppas jag. Jag har stor nytta av dem, om du förstår vad jag menar, men några livvakter är de inte.'

Lydia öppnade munnen för att protestera, men Maru hann före.

'Det går bra.'

Hon ville säga emot honom, men nu behövde han all pondus han kunde få. G la handen på hennes axel, men drog snabbt tillbaks den när hon vände sig mot honom. Hon följde med ut och snappade upp sina kängor på vägen. Vakterna följde efter och posterade sig på var sin sida om den stängda dörren. Mörka tankar gnagde Lydia. Skulle Maru klara sig själv? Hade hon

satsat fel, skulle det här bli hennes fall? Hon intalade sig att hennes närvaro bara skulle förstöra. I ett försök att spela oberörd satte hon sig på bänken för att snöra på sig kängorna igen. G såg måttligt road ut över att ha blivit utschasad med vakterna. Han gick först fram och tillbaka och satte sig sen mitt emot henne.

'Ville du ha något eller?'

Hon log och skakade på huvudet innan hon återgick till sina kängor. Hennes mage argumenterade för att hon visst ville, men hjärnan övertygade den att det här inte var rätt tillfälle. I ögonvrån såg hon hur G vred sina händer innan han reste sig och gick runt igen. Det gladde henne oväntat mycket att se honom så irriterad. När Lydia inte kunde lägga mer tid på kängorna var hon nära att ta fram en av sina knivar att leka med, men hon hejdade sig i sista sekunden. Istället började hon långsamt fläta sitt långa hår. Plötsligt for dörren till trapphuset upp, in stormade Hertigens son Ramal. G sprang honom till mötes för att bromsa hans framfört. Han viskade något och pekade på Lydia utan att ens försöka vara diskret. De talade dämpat med varandra, men hon hade inga problem att höra vad som sas.

'Det fanns inget där. Bortslösad tid, som jag sa!' flämtade Ramal upprört.

'Jag vet, jag vet. Men du kan inte storma in nu...'

'Vad då, pappa ville veta med en gång!'

'*Han* är där inne. Din pappa pratar med honom just nu.'

Ramal verkade tänka över den nya informationen. G fortsatte.

'Gå och tvätta av dig och ta ett glas så ska du se att din pappa fått reda på det vi behöver när du är tillbaka.'

Först när det nämndes såg Lydia att Ramals skor och byxben hade sotfläckar – precis som Marus kängor haft. De hade försökt spåra honom! Men de hade inte lyckats än. Om det här inte var en scen för att få henne att tro det. Omöjligt, Ramal skulle aldrig klara det. De var mer angelägna att få reda på Marus hemligheter än hon trott. Och han var ensam där inne. Hon kunde inte göra något annat än vänta på honom, inte utan att förvärra situationen. Hennes händer önskade verkligen att de haft en kniv att leka med.

* * *

'Maru! Det är okej att jag kallar dig Maru va?'

'Visst.'

Varför skulle det inte vara okej, tänkte Maru för sig själv, det var ju det han hette. Han hade svårt att slita blicken från alla intryck i rummet. Aldrig hade han sett så många och starka färger på samma ställe tidigare. För att inte tala om ljuset. En eller annan svag glödlampa var han van att se från lägret. Men här var det sex stora lysande lådor i taket, alla draperade med tyg i olika färger som dämpade ljuset och gjorde luften rosa, grön och gul.

'Maru,' fortsatte Hertigen och la ner sin röst till ett faderligt brummande. 'Jag ska vara helt ärlig med dig. Korten på bordet, inga konstigheter. Jag känner inte dig. Det vill jag ändra på! Visst har du bott i mitt läger i några år nu?'

'Ja, det borde bli en fem, sex år ungefär.'

'Där ser man. Tiden går så fort. Men jag tror inte vi har träffats personligen tidigare?'

'Nej, det har vi inte. Men jag känner till dig.'

'Det tror jag säkert. Du får gärna berätta mer om det en annan gång.'

Var det här vänligheten Lydia varnat för?

'Kom så går vi upp på taket, så ska jag visa dig *mitt* läger.' Utan förvarning ställde sig Hertigen upp i badet, Maru hann knappt vända bort blicken. Med hjälp av kvinnorna klättrade han ur karet, torkade sig slarvigt med en handduk och krängde på sig en morgonrock i röd frotté. Från bältet hängde en stor revolver.

'Jag har funnit att ett varmt bad innan frukost är bra för både aptiten och matsmältningen.'

'Så är det kanske,' svarade Maru som inte haft ett varmt bad sen han var en liten pojke. Det såg i alla fall inte ut att vara något fel på Hertigens aptit, så det kanske stämde. Kroppen hade samma rosa-röda nyanser som ansiktet, men nu när han stod upp såg han mindre fet ut och snarare bara stor. Han var lång, kanske två meter och rörde sig förvånansvärt obehindrat för en man i den åldern och storleken. Han snappade åt sig en bit ost från det framsträckta fatet och tog en stor tugga samtidigt som han gick fram till Maru. I rörelserna påminde han närmast om en björn. Maru fick en tung arm runt axlarna och kunde känna styrkan i musklerna under fettet.

'Jag får en bra känsla av dig,' sa Hertigen och ledde Maru in i rummet. Med ett leende sköt han en av de färggranna mattorna på väggen åt sidan. Bakom den fanns en uppåtgående trappa. Maru undrade hur mycket högre i tornet de kunde komma. Hertigen gick först, sen Maru och sist de båda kvinnorna. Baksidan på Hertigens morgonrock var blanksliten och tunn. Såhär på nära håll syntes det att den blivit lagad upprepade gånger.

De klev ut på taket och möttes av en kall vind som slet i dem. Hertigen verkade inte märka

det fast morgonrocken fladdrande kring benen på honom. Taket var lätt skålformat, som en stor tallrik. Kanske var det för att samla vatten när det regnade? Det fanns inget staket längs kanten, men med jämna mellanrum låg skyttevärn av sandsäckar och plåtskivor. Tre vakter avbröt sitt spanande och vände sig mot de nyanlända.

'Fortsätt som förut, bry er inte om oss,' sa Hertigen och gjorde en bortviftande handrörelse. Som en man vände sig vakterna om.

Utsikten var imponerande. Maru förundrades över hur annorlunda landskapet såg ut härifrån jämfört med Kungahögen. För att se lägret nedanför var han tvungen att gå ända fram till kanten. Säkert fyrtio meter nedanför rörde sig människor med morgonseg hastighet, ovetandes om vilka som såg ned på dem från ovan. Han fick impulsen att skrika rakt ut, den mäktiga känslan att trona över alla andra. Hertigen ställde sig bredvid honom och la på nytt armen om hans axlar. Greppet höll fast Maru samtidigt som han trycktes framåt.

'Du får vara försiktig så du inte ramlar ner. Det vore ju olyckligt om du föll nu när du kommit så högt.'

Maru försökte lösgöra sig ur greppet, ville inte stå nära kanten längre.

'Allt det du ser är mitt rike,' fortsatte Hertigen, till synes ovetande om Marus obehag. 'Jag råder över allt och alla som finns här. Det är i alla fall vad jag brukar säga till mina barn. En förenkling, området sträcker sig längre än man kan se åt flera håll. Det kan vara bra att komma ihåg, allt du hittar på min mark tillhör mig.'

Maru kände hur han krympte för varje ord Hertigen sa. Han var glad att Lydia tvingat honom tänka igenom vad han sagt kvällen innan, men visste inte vad han skulle göra. Hertigen överraskade honom med att sucka och sjunka ihop lite där han stod. Maru kunde lösgöra sig från greppet och ta några steg tillbaka. Hertigen reagerade inte mer än att han lät sin arm uppgivet falla ned.

'Du måste förstå att jag inte säger det för att vara elak. Jag vill inte ta något från dig, det är inte. Ansvaret vilar tungt på mina axlar. Så många människor som vänder sig till mig för vägledning och rättvisa. Det är inget jag valt själv – min far var Hertig innan mig och min förstfödde kommer ta över när jag är borta. Det är både en välsignelse och en förbannelse. Vi har fått en uppgift av Hans Majestät Konungen att vaka över den här delen av landet och dess innevånare tills han återvänder. Vattnet är avgörande för vår överlevnad, utan någon som kontrollerar det skulle allt förspillas på nolltid. Någon måste säga ifrån och bestämma när nog är nog. Det är en ära, men ibland önskar jag att det var någon annans ansvar.'

Maru hängde inte med helt i Hertigens utläggning. Han visste vad kungar och drottningar var från sagorna hans mamma berättat när han var liten, men han visste inte att de fanns på riktigt. Eller drev Hertigen med honom? Det verkade inte så.

'Det låter ju jobbigt förstås,' försökte han, 'men har du inte folk som kan hjälpa dig?'

'Jag visste väl att du var smart,' sa Hertigen med ett brett leende, 'det var därför jag ville prata med dig.'

'Okej?'

'Lägret är en levande varelse – förstår du vad jag menar?'

Maru nickade osäkert och sneglade på brickan med mat som en av kvinnorna bar, men ingen noterade hans blick.

'Vi hör alla ihop, allihopa,' sa Hertigen och slog ut med armen mot lägret, 'vi är alla beroende av varandra. Vi här uppe behöver dem där nere och de behöver oss. Tillsammans bildar vi en enda kropp. Vissa tänker och bestämmer, andra arbetar och utför det vi tänkt. Men för att en kropp ska fungera så måste den vara frisk. Om du får ett sår tar du hand om det, eller hur? Du gör rent det och ser till att det inte blir infekterat så det kan läka. Eller hur?'

'Mm,' sa Maru fast han inte alls hängde med.

'På samma sätt är det med lägret.' Hertigen tog en bit bröd från fatet. 'Blir det en skada eller sjukdom på någon del så måste den tas om hand så fort som möjligt för att minimera olyckan.' Han tog en tugga av brödet. En stor smula fastnade på underläppen och fladdrade när han fortsatte prata. 'Om det blir för infekterat måste man kanske amputera för att det inte ska sprida sig. Har det gått för långt kanske inte ens det räcker.' Hertigen såg ut att förlora sig i tankar för en stund innan han ryste till och fortsatte. 'Jag kommer göra allt i min makt för att skydda lägret från skada och smitta. Men jag behöver hjälp. Hjälp att hitta det sjuka innan det är för sent.'

Hertigen såg uppmanande på Maru, en reaktion var förväntad av honom. Men han visste inte vad han skulle säga, och innan han kommit på något fortsatte Hertigen.

'Du är en man av folket. Du känner lägrets baksidor. Men nu har du visat att du är en resurs att räkna med.' Han sträckte ut handen mot kvinnorna och fick en sejdel med vatten som han drack slarvigt glupskt ur. Vattnet rann ned för hans haka och bröst men han verkade inte bry sig. 'Folk kommer vilja ha saker av dig. Vissa kommer försöka med våld och hot, det har du redan råkat ut för. Andra kommer försöka lura dig eller få dig som allierad. De kommer berätta saker för dig och visa dig platser för att vinna ditt förtroende, bara för att plundra dig

så fort du sänker garden. Jag kommer aldrig göra det. Jag kommer aldrig fråga efter något som är ditt. Men du kommer få reda på saker som jag behöver veta, saker som är livsviktiga för lägrets överlevnad. Om du hjälper mig med det har du mitt ord på att du står under mitt beskydd. Vad säger du?'

Maru kände att han inte kunde låta bli att svara den här gången. Maru förstod inte riktigt vad det var Hertigen ville ha av honom, oavsett ville han inte ha något med mannen att göra. Men det kändes inte som att han kunde neka, inte om han ville komma därifrån helskinnad. Lydias idé att lämna lägret kanske inte var så dum ändå.

'Ja, jo, det låter väl bra,' sa han bara för att komma vidare.

'Du förstår att lägrets överlevnad är avgörande för att vi ska kunna fortsätta ha det så bra som vi har det? Om lägret inte fanns skulle allt falla ned i mörker och kaos. Ingen tjänar på det.'

'Nej, det är klart. Om jag hör något så är det så klart att jag berättar det,' ljög Maru.

Hertigen sken upp med hela ansiktet.

'Bra, bra, det var det jag hoppades.'

'Jag kan bara inte tänka mig vad det skulle kunna vara.'

'Du känner nog igen det när du hör det. Du har bra instinkter, jag litar på dem. Tveka inte att komma till mig, vad det än är. Men ät något för guds skull, du har ju inte ens rört maten!'

Marus mage knorrade till, ville att han skulle tömma fatet. Men när nu brickan sträcktes fram tog han bara en bit bröd och ost. Brödet hade en hård skorpa men var mjukt inuti. Osten hade också en hårdare yta än innandöme, och smakade starkt men gott.

'Men låt inte mig uppehålla dig längre, du har säkert mycket att stå i. Vi kan fortsätta vårt samtal nästa gång vi ses. Radi visar dig ut.'

Den ena kvinnan tog Marus arm och ledde honom mot trappan. Greppet var starkt och bestämt, att de storvuxna kvinnorna inte var livvakter var uppenbarligen en lögn. Maru var bara glad att vara på väg därifrån. När de var framme vid dörren ropade Hertigen efter honom.

'Glöm inte – lägrets väl är ditt!'

'*No, no, no!*' G:s skräddare skakade bestämt på huvudet när de kom in. '*C'est impossible,* du kan inte se ut sådär.'

Maru rodnade och vågade inte möta hennes blick. Han hörde inte hemma i den fina affären, där alla kläder var färgstarka och oslitna. Osäkert sökte han Lydias blick, men hennes mörka

glasögon gav ingen tröst.

'Kan du hjälpa honom?' frågade G.

'Jag måste! Han kan inte gå härifrån och se ut *sådär*, mitt rykte skulle vara fördärvat.'

'Förlåt, det var inte meningen att...' började Maru men skräddaren höll upp armarna och avbröt honom.

'För sent, gjort är gjort. Låt mig se på dig. Snurra.' Hon gjorde cirklar i luften med händerna och Maru vred lydigt på sig.

'Ta av jackan. Snurra. Byxorna och tröjan.'

Maru kände sig olustig och sneglade på Lydia och G, men ingen av dem reagerade på att skräddaren ville klä av honom. Han började långsamt knäppa upp byxorna.

'Skynda på nu, vi har inte hela livet på oss!' Hon knäppte med fingrarna och fick honom att öka takten tills hans stod i underbyxorna.

'Snurra. Okej, okej. Jag kan göra det okej. Inte mer, men okej. Är du fäst vid kläderna?'

Maru såg ned på högen vid hans fötter.

'Nej. Alltså, jag gillar jackans stora fickor, men i övrigt är det inget speciellt. Hursåå?'

'Jackan är en smal sak att fixa, *no problemo,* men byxorna skulle vara mer jobb än det var värt. Jag har ett par som jag tror du skulle gilla. Det är inget för mina vanliga kunder,' hon såg menande på G, 'men jag tror du värdesätter funktion före flärd.'

Hon försvann in mellan alla klädhängare och återvände på ett annat ställe med ett par gråa byxor.

'Prova de här.'

Byxorna var välanvända men gjorda i ett slitstarkt tyg. Utanpåliggande påsfickor framtill och flera benfickor i olika storlekar. De var mycket mindre i midjan än hans gamla, men han kunde fortfarande få ned handen innanför linningen.

'Det växer du i,' sa skräddaren med en godkännande nickning.

'Ja, kanske det.' Byxorna fick honom att känna sig proffsig. Han gillade dem verkligen, men försökte tona ned sina känslor för att inte verka för intresserad. 'Längden var ju bra i alla fall. Vad tycks?'

'Inte det jag valt,' svarade G oengagerat, 'men en förbättring.'

Lydia la huvudet på sned.

'Tja, jag har sett värre.'

Hennes solglasögon dolde mycket av ansiktets uttryck. Tog hon aldrig av dem? Var det så

viktigt för henne att vara svårläsbar? Skräddaren verkade inte lägga någon vikt vid kommentaren.

'Ta på dig jackan igen. Bra. Vi tar in den i ryggen och på sidorna.' Nålar dök upp i hennes nypor och drog ihop jackans form för att bättre passa hans kropp.

'Lämna plats för en skyddsväst,' sköt Lydia in.

'*But of course,* redan tänkt på,' svarade skräddaren, men Maru kunde känna hur utrymmet i jackan ökade. 'Och så lägger vi på två tum på ärmarna. Sen duger den för dig.'

Maru valde att inte se det som en förolämpning och började flytta över alla sina saker från jackan till byxorna.

'Hur lång tid tar det?'

'Tre timmar. Sex hundra marker, i förskott.'

'Sex hundra?'

'Sex hundra. Och då har du redan fått G:s rabatt.'

'Så mycket marker har jag inte på mig.' Onödigt att berätta att han inte hade några marker alls. Amatörmässigt att handla i de fina kvarteren utan att ha växlat varor till kontanter. 'Min gamla byxor har väl nått värde?'

Skräddaren såg skeptisk ut.

'De är det lilla det. Jag behöver material från dem för att förlänga jackans ärmar. Men jag antar att det alltid behövs laglappar. Okej, jag syr på extra förstärkningar på armbågarna också. Men du måste ändå lämna ett gevär i pant om du inte kan betala i förväg.'

Maru sneglade på Lydia som ryckte diskret på axlarna. Han trodde att han nog kunde fått något för byxorna om han propsat på det, men det passade sig inte att bråka här. Skräddaren kanske surnade till och vägrade hjälpa honom. Och han gillade verkligen byxorna. Oavsett var det dumt att bli ovän över något som egentligen inte spelade någon roll. Han ville ju handla, och då fick det kosta. Men det tog emot att lämna ifrån sig vapen.

De gick runt på marknadens finare delar i väntan på att jackan skulle bli klar. Maru passade på att sälja några konserver, kryddor och torrvaror till en restaurang och fick ett riktigt bra pris. Men det fattades fortfarande två hundra marker innan han kunde hämta jackan och hagelgeväret. Ryggsäcken var tömd till mer än hälften men mycket av det tunga var kvar. Det var saker han inte tänkt sälja, men kanske var det läge att byta till sig något värdefullare i förhållande till vikten? Han önskade att han kunde fråga Lydia om råd, men G vägrade att

lämna deras sida ens för en sekund.

'Schyst Remington.'

Maru vaknade till ur tankarna och vände sig till säljaren som tilltalat honom.

'Ursäkta?'

'Jaktgeväret du har på axeln, vad ska du ha för det?'

'Vad har du?'

Lydia drog honom åt sidan och talade dämpat med honom.

'Jag tror inte det är en bra idé.'

'Det är ändå något fel på siktet,' svarade Maru i samma tonläge, 'den skjuter knäppt på långa avstånd. Lika bra att byta upp sig.'

'Vad viskar ni om?' frågade G.

Lydia låtsades inte om honom.

'Får jag se?'

Utan att vänta på svar tog hon geväret från Maru och granskade kikarsiktet.

'Hm.'

'Vad?'

'Hur långt skulle du säga att det är till tornet härifrån?'

'Tja, femtio meter?'

'Och till palissaden?

'Lite längre, sextio kanske?'

'Och till trädtopparna?'

Hon pekade mot trädkronorna som syntes utanför lägrets murar.

'Jag vet inte. Två, tre hundra meter kanske?'

Lydia såg mot träden hon pekat på, skruvade på vreden på siktet, lyfte geväret, släppte säkringen och sköt. Lägret tystnade för några sekunder medan skottet ekade ut, och de såg hur toppen på den högsta granen föll till marken.

'Etthundrasjuttio meter, plus minus fem meter,' sa hon och gav tillbaka geväret. 'Det är inget fel på siktet. Men du behöver en kurs i hur man uppskattar avstånd.'

'Ställa in...' började Maru som inte förstod vad hon pratade om.

'Ja,' avbröt Lydia, 'det spelar ju ingen roll att du är en bra skytt om du har svårt med avstånden. Vad vi behöver är lite träningsskytte.'

'Vi har en förträfflig skjutbana!' sköt G in, samtidigt som han viftade bort vakterna som kom

springande.

'Den är okej,' svarade Lydia, 'men det är inte kortbaneskytte vi behöver träna. Jag tänkte snarare att vi kunde ta en tur utanför lägret, så kunde jag ge lite tips på hur man uppskattar avstånd.'

'Jättegärna!' Maru var fortfarande lite chockad efter skottet. Det hade inte fallit honom in att Lydia kunde lära honom skjuta. Och andra saker med för den delen.

'Har vi tur kanske vi hittar något villebråd,' fortsatte Lydia, 'så har vi inte slösat bort skotten på ingenting.'

'Är det verkligen nödvändigt att lämna lägret,' undrade G, 'vi har ju fortfarande många affärer att gå i. Och är det inte lite mörka moln på väg?'

'Du behöver inte följa med om du är rädd för lite regn,' sa Lydia spydigt.

'Det är inte det, men det tar ju tid att skaffa fram en säkerhetsdetalj. Vi vill ju inte att något otrevligt ska hända.'

'Jag tror nog vi klarar oss,' sa Lydia, 'vi ska inte så långt.'

'Och vi kan inte ha en massa vakter med oss hela tiden,' sköt Maru in, 'då kommer jag aldrig kunna göra det Hertigen bad mig om.'

G stelnade till och sänkte rösten.

'Bad han dig göra något speciellt?'

Maru log.

'Jag kan nog inte prata om det med vem som helst.'

'Jag är inte vem som helst.'

'Kanske inte, men Hertigen sa inget om vilka jag kunde berätta för, så jag utgår från att det är ingen.'

'Det är nog klokt,' sa G frånvarande.

'Okej, vi kollar runt lite mer på marknaden,' sa Lydia, 'vi behöver ändå hitta en skyddsväst åt dig. Sen är det nog dags för mat, eller vad tror ni? Du har fortfarande innestående hos Lota va?'

'Jo, åtta ätningar har jag kvar.' Maru förundrades att inte Lydia kom ihåg det, hon verkade ha sån koll på allt.

'Det duger åt mig. När vi ätit borde jackan vara klar, så kan vi ta en liten skjutövning sen.'

'Låter bra. Behöver sälja av lite fler saker också, men vi kan ta det på vägen.'

Det var ovant för Maru att gå i de fina affärerna som inte bara var marknadsstånd, utan riktiga hus med fönster och dörrar. Tidigare hade det känts så skämmigt att titta när han inte hade råd att handla. Nu var han långt från där han varit, men det var fortfarande obekvämt att ta upp säljarnas tid.

Lydia tog med dem till en affär som Maru inte vågat gå in i tidigare. Han hade alltid känt att den bara var till för vakter och legoknektar, att de nog använt honom som måltavla om han försökt komma in. Trots att de möttes av leenden stannade rädslan kvar. Butiken var liten, men med beväpnad vakt både utanför och inuti. Längs väggarna hängde skottsäkra västar, kängor, handskar, kamouflagenät och liknande utrustning som krigare behövde. Bakom disken fanns gevär, pistoler och andra vapen, utom räckhåll för kunderna. Maru förundrades över allt det fina, men G verkade helt ointresserad. Lydia och säljaren hälsade ordlöst på varandra.

'Ja?'

'Min vän här behöver en skyddsväst,' svarade Lydia.

Säljaren granskade Maru men riktade orden till Lydia.

'För kula, blad eller slag?'

'Främst kula, men inte uteslutande. En RPS1:a, men den får inte vara för bylsig.'

'Okej. Jag har ingen i nyskick, men två som inte fått så mycket stryk. Har bara kosmetiska fel egentligen. Den ena tog en hagelsvärm i ryggen, den andra tre niomillimeters HP på långt håll i bröstet. Plattorna är i princip oskadda, och tyget är lätt att laga om man bryr sig om sånt.'

Maru som börjat slappna av kände sig förbisedd och även fast han bara hängde med i hälften av det som sas ville han delta i samtalet.

'Om det inte är något fel på dem,' sköt han in, 'varför har då de förra ägarna sålt dem?'

'Legitim fråga,' sa säljaren med ett leende och gav Maru fullt fokus. 'Men nu är det ju så, som de förra ägarna fick erfara, att en skyddsväst inte hjälper om bäraren slås till marken och får huvudet krossat, eller tar det fjärde skottet i halsen. Därför rekommenderar vi våra kunder att utöka sitt skydd med hjälm och halsskydd.'

'Tack, men nej,' sa Lydia, 'vi försöker hålla en låg profil. Kan vi se den hagelskadade?'

'Visst, inga problem.' Säljaren bläddrade på en klädstång och drog fram en blå skyddsväst som han räckte till Maru. 'Prova den här.'

Västen var mycket tyngre än Maru trott, han var nära att tappa den. Det fanns ingen

uppenbar fram- eller baksida, men den ena hade hål av typen som en hagelsvärm lämnade så det måste vara ryggen. I händerna kändes den stel och otymplig, men när han fått den på sig var den förvånansvärt följsam.

'Då har du skyddande plattor här, här,' sa säljaren och knackade med fingrarna på västen, 'här och här, som stoppar i princip allt som någon kan tänkas vilja kasta mot dig. Där emellan skyddar kevlaren tillräckligt. Diskret och snygg. Kan lätt bäras under kläder. Hur sitter den?'

'Bra tror jag.' Maru flexade armarna för att visa hur mycket han kunde röra sig.

'Vi tar den.' sa Lydia kort.

'Vänta nu, hur mycket kostar...' började Maru, men avbröts av Lydia.

'Sen skulle jag behöva en jaktväska.'

'Vilken färg hade du tänkt dig?'

'Svart.'

'Är du säker på det? En mörkgrå skulle passa dina kläder bättre. Blir inte skitig lika fort.'

'Nej, den ska vara svart. Om det går.'

'Det går, det är inte det. Men jag skulle hellre sålt en grå till dig.'

'Mm, men nu är det tyvärr en svart jag vill ha.'

'Okej. Om det var allt blir det två tusen marker för västen och två hundra för väskan.'

Maru trodde att han skulle få en hjärtattack när han hörde priset. Såna summor var utanför hans begreppsvärld. Men Lydia reagerade inte utan förhandlade som att allt var normalt.

'Femtonhundra för båda.'

'Två tusen.'

'Sexton.'

'Nitton.'

'Sjutton.'

'Arton.'

'Sjutton femtio.'

'...okej,' sa säljaren och sträckte fram handen till Lydia som tog den.

'Betalt i ammunition.'

'Det sa vi inte!'

'Sjåpa dig inte, ammunition är så gott som något för dig.'

'Då ska det va vettig kaliber på den,' muttrade säljaren. Lydia krängde av sig ryggsäcken och räckte den till Maru.

'Betala honom.'

'Alltså, jag vet inte...' började Maru som hade svår att hitta mål i mun, med avbröts av Lydia.

'Betala.'

Det var ingen fråga. Maru blev tillfälligt förflyttad till sin barndom och hans mammas bestämda ton när han inte ville gömma sig under golvet då det kom män och hälsade på. Han ville inte ligga i mörkret på den smutsiga marken där det kunde finnas råttor, grävlingar och andra monster. Han ville inte höra på det som pågick ovanför honom, ville inte vara rädd att något värre skulle ske. Men ändå var han tvungen att göra som hon sa. På samma sätt var det nu. Vem var Lydia egentligen? Anade hon hur det låg till? Var det här hennes plan, att handla upp allt han hade med sig för att han skulle visa henne källaren? Det här var inget Hertigen varnat för. Eller var det?

Maru ställde ryggsäcken på disken och staplade upp innehållet för att få översikt. Fem kartonger var med ammunition till jaktgeväret och hagelbössan, sex till pistolen. En skiftnyckel och tre olika skruvmejslar. En avbitartång och en med platta käftar. Hade han ens nog för ettusensjuhundrafemtio marker? En svindlande summa. Han måste ha för att lösa ut jackan och hagelbössan också. Fan, varför blev han alltid lurad? Varför kunde han inte säga nej?

Vad kunde ammunitionen vara värd? Femtio marker per låda åtminstone. Kanske sextio. Verktygen kanske femhundra totalt. Inte ens i närheten. Vad var det för mening med en skyddsväst när han inte hade något kvar att skydda? Vad skulle hända om han inte hade nog?

'Erbjuder du verktygen också?'

'Ja, det är vilket som, vad du vill ha.'

'För det var en schyst skiftnyckel, och jag skulle behöva en ny torxmejsel.'

Säljaren sneglade över Marus axel, men Maru tänkte inte falla för det nybörjarknepet, utan höll blicken på sina varor. Säljaren tog skiftnyckeln och en av skruvmejslarna.

'Åttahundra, elva-femtio.' Han fyllde på med en ask av varje sorts ammunition. 'tretton-, femton- och sjutton-femtio. Okej?'

Maru stod bara och stirrade. Hur fan räknade karln? Han måste ha missat något, högen säljaren plockat åt sig var knappt värd en fjärdedel av vad han sagt.

'Okej?' Säljaren verkade stressad, något var fel.

'Ta det,' sa Lydia bakom honom. Åter igen var hennes röst beordrande, men den hade också en mildare ton den här gången. Maru svalde. Det var något som inte stämde, men han kunde

inte se hur det var negativt för honom.

'Okej.'

'Okej!' Säljarens hög försvann snabbt bakom disken. 'Ett ögonblick så ska jag hämta väskan.' Han försvann till ett inre rum.

Maru förstod inte riktigt vad som hänt. Han räknade sina kvarvarande varor medan han packade ner dem, men fick det inte att gå ihop. Säljaren kom tillbaka med en svart axelremsväska som han ställde på disken. Maru sträckte sig mot den, men Lydia trängde sig fram och tog den.

'Tack så mycket.'

'Tack själv.' svarade försäljaren och såg efter dem när de lämnade butiken.

Väl ute vände sig Maru till Lydia.

'Vad var det...'

'...som vi hade på att-göra-listan?' fyllde hon snabbt i. 'Jag tror inte det var något mer innan lunch. Vad säger du? Jag kan i alla fall äta.'

Maru fattade att det inte var läge att fråga mer.

'Ja, jo, mat vore gott.'

'Jag kom precis på att jag har ett lunchmöte,' sa G snabbt, 'men det borde inte ta lång tid. Ni skulle äta hos Lota va?'

Maru nickade. G:s uttal av hennes namn visade hur låga tankar han hade om hennes mat.

'Då kan vi mötas där om en dryg halvtimme,' fortsatte G, 'okej?'

'Visst.'

G skyndade iväg i riktning mot tornet.

Lota såg måttligt road ut att se dem igen. Lydia valde ett centralt bort på den tomma serveringen. Hon beställde grillad kanin med rotsaker och öl, Maru tog samma sak.

'Vi har inte mycket tid,' sa hon när Lota gått, 'nu kan du fråga det du inte fick förut.'

'Va? Jaha, okej.' Maru såg sig om, men kunde inte se någon som bevakade dem. 'Vad var det som hände i butiken, visst räknade han helt fel på varorna? Eller missade jag något?'

'Du missade inget du kunde se.' Lydia tog upp sin nya väska och lyfte snabbt på locket. Maru spärrade chockat upp ögonen. Väskan var full med pillerkartor, flaskor och verktyg. En pistol stack upp och två knivar. Överst låg en bunt med marker som Lydia diskret gav till Maru. 'Här har du tillbaka på köpet.'

'Va?'

'Stoppa undan dem. Litar du på mig?'

'Jag vet inte.' Maru stoppade markerna i fickan. 'Jag tror det.'

'Det är allt jag kan begära. Vi har ont om tid, annars skulle jag aldrig visat det här nu. Jed som vi handlade av och jag känner varandra sen länge. Han har förvarat mina besparingar till jag skulle behöva dem, och var skyldig mig några tjänster. Det var lika bra att kassera in dem, för vi måste härifrån nu.'

Maru ville dra öronen åt sig, det gick för fort. Att verkligen lita på någon kom långt från naturligt.

'Varför är det så viktigt för dig att vi drar?'

'Det är för din skull vi måste härifrån. De kommer inte ge sig förrän de fått veta dina hemligheter och tagit allt ifrån dig.'

'Alltså, jag gillar inte Hertigen, men han sa...'

'Han sa vad han behövde säga för att du skulle stanna kvar i lägret och hålla dig lugn.'

'Ja, jo, så kanske det är,' sa Maru och gnuggade sig i ansiktet. 'Äh, jag vet inte vad jag ska tro.'

'Tro på det du ser. Du är intelligent nog att kunna lägga ihop de pusselbitar du fått. Du vill bara inte eftersom du är så inkörd på tornets falska trygghet. G har varit på dig som en kåt råtta sen du kom tillbaka till lägret. Varför tror du det är så? Du vet att det inte är din personlighet som lockar.'

'Nej, det är det väl inte...'

'Och har du någonsin hört några vänliga ord om Hertigen? Är han typen att ge allmosor och göra goda gärningar?'

'Nej...'

'Hertigen gör inte något utan att tjäna på det, och G gör inget utan Hertigens välsignelse. Vad var det Hertigen ville ha av dig?'

Maru försökte reda ut det som Hertigen sagt till honom.

'Information. Han tror att folk som är emot honom och lägret kommer kontakta mig, och att jag skulle berätta det för honom.'

'Så det är därför du får springa lös,' sa Lydia med ett leende. 'Jag visste att det fanns en anledning. Han vill maximera sin vinst, men den som gapar efter mycket... För du tänker väl inte göra som han sa?'

'Alltså, jag sa att jag skulle mest för att få komma därifrån, trodde inte att jag faktiskt skulle få träffa någon.'

'Och här sitter vi ändå. Du vet att du inte kan lita på honom? Varför tror du att han skulle hålla sin del av avtalet? Om du sprang till honom med allt du fick höra skulle du bränna alla broar som kan ta dig härifrån. Sen, när du inte har något värde för honom, då tar han det du har och kastar ut dig som gårdagens träck.'

'Han sa att han inte skulle ta något som var mitt.'

'Det är bara för att han tycker att allt borde vara hans. Det du inte såg medan du var inne hos honom var att Ramal kom tillbaka med sotiga kängor. Samma typ av sot som du fortfarande har på dina egna.' Maru sneglade på sina skor och försökte torka bort sotet, men lyckades bara smeta ut det och göra tummen svart. 'De försökte spåra varifrån du kom. De har inte lyckats än, men de ger sig inte. Det är bara en fråga om tid innan de tar i med hårdare handskar.'

Marus mage knöt sig till en klump. Tänk om de hittade källaren? Hans källare! Han kunde se hur Ramal stod triumferande på en hög av alla grejer. Nedanför såg han sig själv utslagen på marken.

'Hur ska jag veta...'

Maru tystnade när Lota kom med mat och öl till dem.

'Sex serveringar kvar.'

'Jag vet. Tack Lota.'

När hon gått lutade sig Lydia fram.

'...om du kan lita på mig? Har jag gett dig någon anledning att inte göra det? Någon över huvud taget?'

Maru skakade skamset på huvudet.

'Du har tre alternativ. Antingen lämnar vi lägret tillsammans eller var för sig, eller så stannar du och står ensam mot Hertigen och alla andra bovar här. Jag har hjälpt dig för mycket för att kunna stanna.'

En del av honom ville smita iväg själv och slippa alla uppståndelse, men han kunde inte blunda för att hans chanser nog ökade tillsammans med Lydia. Och utan henne, vem skulle han vända sig till?

'Tillsammans,' sa han kort.

'Bra. Vi har inte mycket tid.' En knappt märkbar skiftning i hennes röst fick Maru att förstå att något var fel. 'För en sju-sextiotvåa har såklart mer kraft, men det är inte storleken som är

betydande utan materialet.'

Lydia pratade på om vad Maru tolkade som gevärskalibrar. I ögonvrån kunde han se en skäggig vakt gå förbi och göra ett taffligt försöka att se ointresserad ut. Lydias röst tonade bort och när vakten var utom synhåll tog hon en öl i varje hand. Hon drack synligt från den ena samtidigt som hon diskret hällde ut det mesta av den andra under bordet. Hon bytte hand och gjorde om manövern. Sen vinkade hon till sig två nya öl. Den ena tömdes även den ut. Maru satt förstummad, osäker på sina känslor. Hon hade inte givit honom några direkta skäl att inte lita på henne, men det var mycket i hennes agerande han inte begrep. Och nu satt hon och hällde ut öl han betalt för. Hälften av det fjärde glasets innehåll pytsades snabbt i det nyss tömda och ställdes ned framför Maru.

'För stadig hand och säkert öga!' sa Lydia och höjde sitt halvtomma glas mot Maru. Hennes röst hade lätt rundade kanter, som om hon druckit all öl hon hällt ut. Maru försökte lägga till lite sludder i rösten han också.

'För skjutningen!'

Ölen smakade beskt och inte alls lika gott som igår. Innan Maru ställt ned sitt glas kom två män och en kvinna med bestämda steg till serveringen. Kvinnan och en av männen satte sig vid bordet bredvid, den andre mannen närmare utgången. Lydia gjorde inget sken av att notera dem annat än som folk i mängden, men gav honom en snabb blick som bekräftade det han trodde – de var G:s agenter. Maru kände igen mannen och kvinnan från Vattentornet, men visste inte vilka de var. Den andre mannen hade han inte sett förut. Paret talade lågmält med varandra och försökte att inte titta direkt åt Maru och Lydias håll.

'Vi måste ju äta lite också,' sa Lydia, 'kan inte bara dricka öl.'

Med god aptit högg hon in på sin mat. Maru följde hennes exempel, glad att få något att fokusera på. När första tuggan nådde munnen påmindes han om hur hungrig han var och de åt under tystnad. Ölglasen tömdes, den här gången i deras munnar, och två ytterligare vinkades in. Lydia lutade sig tillbaks i stolen med ölen i handen.

'Hur mycket marker har du fått ihop nu?'

'Du menar...' sa Maru osäkert och fingrade på fickan där han stoppat de han fått av Lydia.

'Precis, hur mycket fick du?'

Försiktigt vrängde han av bandet som höll markerna samman. Det var uteslutande tjugomarkersmynt. För en sådan kunde man äta sig mätt, få tak över huvudet med en ganska lusfri säng och kanske något för att lätta upp stämningen. Åter igen påmindes han om

skillnaden mellan den gamla och nya Maru. Han staplade mynten i högar om fem i varje.

'Fyrahundra.' sa han när han var färdig.

'Fyra, det borde... jag menar att jag trodde det var femhundra.'

Lydia lyckades nästan dölja att något var fel. Hade Jed lurat henne? Maru kontrollräknade igen.

'Nej, fyrahundra blev det.'

'Jag hörde väl fel.'

'Och jag hade fyrahundra sen tidigare, så det blir åttahundra totalt. Sexhundra går till skräddaren, så det blir tvåhundra kvar.'

'Då tycker jag att vi köper med oss några burkar öl. Då har vi något att dricka och skjuta prick på.'

'Visst.' Maru fattade inte riktigt varför de skulle köpa öl när hon bara för en liten stund sedan hällt ut. Hon vinkade till sig Lota och beställde sex öl att ta med. Lota kom snabbt tillbaka med sex glasburkar. Lydia granskade innehållet och locken. Ett lock fick underkänt och burken skickades tillbaka.

'Ska vi göra avdrag på de innestående,' frågade Lota när hon ersatt burken, 'eller vill 'ru betala med de där?' Hon pekade på markerhögarna på bordet.

'Betala det separat,' sa Lydia, 'vi ska ju äta imorgon också.'

'Det förstås.' sa Maru och gav Lota två tjugomarkersmynt. Mer kunde det inte kosta. Hon rotade i sitt förkläde och fick upp tre smutsiga enmarkersmynt. Trettiosju marker. Ett rån.

De stoppade på sig ölen och började gå mot skräddarens butik. Männen och kvinnan som bevakat dem gjorde inga ansatser att följa efter, men såg efter dem när det gick. Mannen vid utgången reste sig, men satte sig igen. De hann inte många meter innan G kom springande.

'Ursäkta att jag är sen. Mätta och belåtna?'

'Jodå,' svarade Maru, 'nu ska vi nog klara eftermiddagens äventyr.'

'Så det är fortfarande skjutövning som gäller.'

'Absolut!'

Jackan passade mycket bättre nu. Den kändes nästan lite stram över skyddsvästen, men han ville inte vara jobbig och klaga. Medan de rörde sig ut genom lägret funderade Maru på vad som egentligen var planen. Skulle det bli skjutövning eller skulle de dra? Kunde han lita på Lydia? Hade han något val? Han köpte ett halvdussin äpplen för att ha något att tugga på så

han slapp känna sig tvingad att prata. Tanken att aldrig mer få se lägret kändes vemodig, samtidigt som han hade svårt att komma på några riktigt positiva minnen därifrån.

Så fort vattentornet var utom synhåll började G klaga allt högljuddare. Det märktes att han inte var van att röra sig i det fria. Lydia tog ingen notis om hans gnäll. Hon hade öppnat en ölburk som hon drack ifrån och med svaj på rösten slängde hon ur sig frågor om avstånd som Maru gjorde sitt bästa för att svara på. Hon var kräsen när det gällde skjutbanor, om de lyckades hitta ett bra läge så fick hon span på ett bättre innan de hunnit ställa upp måltavlor. På det sättet leddes de längre och längre bort från lägret. Det var en omväg, men Maru märkte att de mer eller mindre var på väg mot källaren. Hur visste hon vägen? Eller var det bara ett sammanträffande? Lydia verkade bara bli fullare och fullare. G la en hand på Marus axel och saktade in stegen.

'Jag varnade dig för Lydia,' sa han dämpat, 'men det här var värre än jag trodde. Inte direkt proffsigt agerande.'

Lydia stod med ryggen mot dem och petade med ena foten på småstenar vid sidan av vägen. Maru visste inte vad han skulle säga, men G väntade inte på svar.

'Bara för att du blev inlurad i ett kontrakt med henne betyder inte det att det behöver vara för evigt. Det är bara vi tre här, jag ska inte säga något. Vore det inte skönt att slippa henne? Hon är för full för att märka något, ens om du tryckte upp pipan i ansiktet på henne.'

Lydia satte sig klumpigt på huk och plockade med stenarna.

'Ta chansen nu,' väste G, 'du får inget bättre läge.'

'Vad pratar ni om?' frågade Lydia sluddrigt utan att vända sig om.

'Inget särskilt,' svarade G, 'vi bara undrade om det skulle bli något skjutet idag.'

Hon gungade fram och tillbaka på fotsulorna och reste sig sen fort.

'Ojsan!' sa hon och tog ett steg för att stabilisera sig. 'Innan du skjuter måste du lära dig att tänka som en kula. Vara kulan. Se på den här stenen.' Hon höll upp en sten stor som ett ägg framför dem. 'Det är en kula. När den flyger genom luften vet den vad den ska träffa.' Hon kastade upp den i luften och fångade den igen. 'Den vet innan du vet. Om du inte är kulan. Testa!'

Hon kastade stenen i en hög båge till G som automatiskt följde den med blicken och sträckte fram handen för att fånga. Men innan stenen ens nått toppen på sin bana var Lydia framme och gav honom ett hårt slag över tinningen. Han vacklade till med föll inte. Med ett stadigt

grepp om hans kavaj drog hon in honom i skogen och tryckte ned honom i lingonriset med en kniv mot hans strupe. Hon signalerade åt Maru att gömma sig.

'Hur många har vi efter oss?' nu var hennes röst iskallt klar.

'Va fan tror du...'

'Hur många? Jag tänker inte fråga en gång till.' Lydia tryckte till med knäet på G:s bröstkorg. Flämtande efter luft kapitulerade han.

'Två,' sa han uppgivet mellan de korta andetagen. 'Två vakter. Om något hände.'

'Ett ljud,' viskade Lydia, 'och det blir ditt sista.'

Nu fanns det ingen återvändo. Men Maru fann att det inte störde honom. Hellre G med en kniv mot halsen än Lydia – och ännu hellre än han själv.

De låg ljudlösa i några långa minuter med ögonen på vägen, utan att något hände. Inga rörelser syntes mellan träden, Maru började bli rädd att vakterna sett dem och skulle komma smygande genom skogen. När han vände sig mot Lydia för att rådgöra, såg han tre vandrare på vägen från samma håll som de kommit. De hade försökt klä ned sig, men var omisskännligt vakter från lägret. G följde dem med blicken när de passerade, som om han försökte ropa till dem med ögonen, men de såg inte ens åt hans håll. När de inte syntes längre gjorde G en ansats att prata, men Lydia la snabbt en hand över hans mun. Med blicken i fjärran lyssnade hon efter vakterna. Maru hade inte hört något av dem på flera minuter när hon slutligen lättade på handen.

'Sa du inte två vakter?'

'Det skulle vara två...' svarade han frånvarande.

'Om du ljuger för oss,' avbröt Lydia, 'om vi inte kan tro på vad du säger, vad har du då för värde?'

G såg ynklig ut där han låg. En tår letade sig ned över kinden och försvann in i örat.

'Jag har aldrig gillat dig,' sa Lydia och tog sats med kniven.

'Döda honom inte,' sa Maru utan att riktigt veta varför.

Lydia hejdade sig.

'Döda honom inte...' försökte Maru igen, '...än. Vi vill inte lämna spår om vakterna kommer tillbaka, och vi kan fortfarande ha nytta av honom.'

Lydia såg på Maru med ett höjt ögonbryn.

'Det skulle vara skönt att slippa bära väskorna till exempel.'

Lydia log mot G.

'Nu hade du tur.' Hon vände sig till Maru. 'Åt vilket hålla ska vi?

'Tja...' Ingen återvändo som sagt. Om de skulle dra behövde de proviantera. Skulle han nöja sig att visa gömman han lämnat i skogen?

'Säg inte att vi gått åt fel håll?' sa hon irriterat när han inte fortsatte.

Om han nu valt att lita på Lydia kunde lika gärna ta dem till källaren. I värsta fall hade han gömman kvar.

'Inte fel direkt, men en liten omväg. Om vi fortsätter genom skogen åt nordost så borde vi komma fram på vägen, så blir det raka spåret sen.'

Utan att spilla mer tid drog hon upp G på fötter och tvingade på honom Marus ryggsäck. Sin egen väska behöll hon. Hon riktade pistolen mot G.

'Gå.'

De rörde sig under tystnad genom skogen. Maru höll krampaktigt i hagelbössan för den lilla trygghet den gav. G försökte då och då prata, men så fort han öppnade munnen slog Lydia till honom i bakhuvudet med handflatan så han tystnade i några minuter. De tog sig fram snabbare än Maru var van, flera gånger blev han osäker på åt vilket håll de skulle, men vågade inte säga något.

Det var befriande att komma ut ur skogen till vägen där han kände igen sig, men samtidigt jobbigt att vara så blottad. De syntes på långt håll och var lätta att känna igen för någon som letade efter dem. Men deras tur verkade hålla i sig. Ingen tog notis om dem vad han kunde se.

Inne på skogsvägen mot källaren borde Maru kunnat slappna av, men han blev allt mer rädd att någon hunnit före och väntade på dem. Han ville skynda sig att komma fram samtidigt som han inte ville springa in i ett bakhåll. Förgäves letade han efter spår av andra på vägen.

Till slut kom de fram till gläntan. Allt var lugnt och stilla, ingen verkade ha varit där. Lydia såg skeptiskt på husruinen. Maru samlade mod och visade var de lättast tog sig in. Inte heller här var spår efter några andra. Han öppnade skåpdörren och satte sig på huk bredvid luckan. Inget kunde höras nerifrån. Han petade upp luckan med pipan på hagelbössan. Maru log när han hörde hur G reagerade. Tydligen var luckan mer dold än han trott. För honom var det helt naturligt att ha en väg ned till källaren där, men han måste påminna sig att det inte vara så för alla andra. Källaren var mörk, som han hoppats, och han kände ingen lukt av nysläckta ljus. Det var nog säkert. Han ville inte se ut som en mes, så han sköt obehagskänslorna åt sidan, stack in handen genom öppningen och famlade fatt i ljuset och tändstickorna han lämnat där.

Nonchalant tände han ljuset och kröp ned genom lucköppningen.

Allt såg ut som han lämnat det. Han tände en handfull ljus runt om i rummet och satte sig tillrätta på stolen med geväret i knät.

'Ni kan komma ner nu!'

G kom försiktigt ned för trappan följd av Lydia. Båda häpnade inför vad de såg. Maru hade svårt att dölja sin nöjdhet. Nu var det han som var på topp.

'Det var... wow!' sa G frånvarande.

Lydia sa först inget, men var så distraherad att hon inte tystade G.

'Välkomna till mitt lilla krypin,' sa Maru. 'Får jag bjuda på något?'

Lydia tryckte ner G på golvet nedanför trappan.

'Sitt. Maru.' Hon nickade mot G och Maru riktade hagelbössan mot honom. Hon gick runt i rummet och granskade hyllorna.

'Jag visste att du hade något,' fortsatte hon, 'men det här var...' Hennes röst tonade bort.

G såg sin chans och talade lågmält till Maru.

'Hon är ju helt rabiat, du måste hjälpa mig innan hon har ihjäl oss båda. Nu när du lett henne hit, vad har hon då för nytta av dig?'

Maru ville inte erkänna att han tänkt samma sak själv. Hade allt bara varit ett spel? Vad hindrade Lydia att ta hela källaren från honom?

'Jag tror inte du förstår vilken skatt du sitter på,' fortsatte G. 'Vi glömmer alla missförstånd. Partners? Hertigen kommer ta en tribut, men det kommer finnas mycket kvar för oss att leva gott på. Vad säger du?'

'Vad behöver Hertigen med det här, han har ju allt sitt vatten, sina horor och vakter?'

'Vakter som kostar en väldig massa ja. Han skulle stycka mig levande om han visste att jag berättade det här, men jag gör det för att visa att du kan lita på mig.' G sneglade på Lydia som fortfarande verkade uppslukad av hyllorna. 'Det finns inget vatten i tornet. Det tog slut för många år sen.'

'Men, det säljs ju så mycket vatten,' försökte Maru, 'var kommer det ifrån om alla vattendrag är dåliga?'

'Jag fattar inte att folk går på det. Vi säljer bara vanligt sjövatten, det är ingen som märker något. Men strunta i det nu, om du bara lämnar över allt det här självmant till Hertigen kommer du få behålla en stor del. Men Lydia skulle aldrig tillåta de. Vi måste agera fort, medan vi har chansen. Jag förstår om du inte vill göra det. Ge mig geväret så tar jag hand om

henne.'

'Lägg av,' avbröt Maru ilsket, 'du har inget för det. Vattentornet är ett jävla skitställe, och även om du har rätt om Lydia så skulle jag ändå aldrig ge något till dig.'

'Jag var tvungen att försöka,' sa G med ett oskyldigt leende och slängde sig utan förvarning mot Maru. Han grep om bösspipan och försökte vriden den ur Marus händer. Maru blev så överraskad att han inte kom för sig att skrika. Han höll krampaktigt i geväret för att inte förlora vapnet. Maru hann tänka att han måste få Lydias uppmärksamhet på något sätt, men kunde inte komma på hur. Då fick deras rörelser med geväret båda avtryckarna att dras in. Skotten brann av i en gemensam, öronbedövande smäll som fyllde upp hela rummet. Pipan var riktad snett nedanför G:s högra axel, hagelsvärmen slet med sig armen och slängde de blodiga resterna i väggen bakom. G:s blick blev tom och han föll ihop i ett livlöst paket med blod pulserande ut där hans arm suttit. Marus huvud skrek av smärtan som sprängde i hjärnan. Han tryckte händerna mot öronen för att få stopp på tjuten, men inget hjälpte. När han tittade upp stod Lydia bredvid G:s kropp och såg ner på den. Maru såg att hennes läppar rörde sig, men han kunde inte höra vad hon sa.

'Jag hör inget!' skrek han. Rösten lät avlägsen, inte som hans egen. Lydia satte sig på huk framför honom och tog hans huvud i sina händer. Skulle hon försöka något nu? Var det så här han dog? I det ögonblicket känder sdet inte som att det spelade någon roll, han var för omtöcknad för att göra motstånd. Han lät henne vrida på hans huvud och peta i öronen. Sen såg hon in i hans ögon, log och pekade på sina egna öron. Sen rufsade till honom i håret innan hon gick fram till G. Maru förstod inte, men andades ut. Hon var nog att lita på. Långsamt kände han hur det började knastra och poppa i öronen.

'...fort som möjligt.'

'Va?' Maru gned sina ömmande öron. Det pep fortfarande i dem, men nu lät hans röst mer som den brukade.

'Jag sa, packa på dig det viktigaste, vi måste härifrån så fort som möjligt.'

'Härifrån? Vi kom ju just! Ska vi bara lämna allt det här?'

'Om du vill leva. De kommer att kunna spåra oss hit hur lätt som helst när de hämtat hundar. Kanske behöver de inte ens det. Om vi är kvar när de kommer är vi döda. Men om de hittar källaren först kan den kanske köpa oss nog tid för att hinna undan.'

'Jag tänkte att vi kunde försvara oss, hålla dem borta. Vi har ju vapen och mat så det räcker.'

'Vi kanske klarar första och andra vågen, men vi är bara två.' Hon granskade honom.

'Knappt. Vi kan aldrig hålla tillbaka dem någon längre tid. Vi måste härifrån. Och med dina nya dekorationer är det inte så trevligt här ändå, om du frågar mig.'

Hon petade med foten på G som ryckte till, slog upp ögonen och började skrika. Han satte sig upp, men försökte ta stöd med högerarmen han inte längre hade. Med med axelstumpen mot väggen gled han ned på golvet och lämnade en röd båge på den vitmålade betongen. Skriket dog ut till ett väsande och kroppen blev liggande stilla igen.

'Han förtjänar det inte,' sa Lydia, 'men vi kan inte ha honom ligga här och dö.'

Hon drog en smal kniv och kände på G:s bröstkorg. Bladet gled in mellan två revben i höjd med hjärtat. Med ett knyck vred hon om kniven. Kroppen ryckte till, men föll sen till ro. Blodet som förut runnit från såret sipprade nu bara fram.

'Även om vi velat hade vi inte kunnat göra något annat för honom.' Hon torkade av knivbladet på G:s byxor innan hon stoppade tillbaka den. 'Packa din väska nu.'

Hon hade rätt, de kunde inte stanna. Vad var värt att packa? Han började med några konserver och fortsatte med ammunition.

'Maru.'

Han vaknade till ur sina tankar och såg på Lydia som höll i automatkarbinen. Hon såg om möjligt ännu hårdare ut än förut.

'Den klär dig,' sa han med ett leende.

'Har du en aning om vad den här är värd?'

'Nej, säkert jättemycket. Jag lyckades inte skjuta något bra med den, den kändes bara tung och otymplig. Vill du ha den, så ta den.'

Lydia tog hans hand och såg in i hans ögon. Hon sa inget, och det kändes underligt att se sin egen spegelbild i hennes solglasögon.

De fortsatte packa i tystnad. När Marus ryggsäck blev full fortsatte han med sina fickor. Här fanns så mycket, det syntes knappt att de gjort åverkan på hyllorna, men hans packning blev smärtsamt tung. Han tog sig upp för trappan på alla fyra, men att gå upprätt med ryggsäcken var svårare. Lydia såg skeptiskt på hans stapplande steg. Utan att fråga kände hon på hans ryggsäck.

'Ta av den.'

Maru gjorde motvilligt som hon sa, hans axlar var tacksamma att slippa bördan. Hon öppnade väskan och lyfte ut paket efter paket med ammunition.

'Har du stoppat på dig varenda kula?'

'Man kan inte ha för mycket ammunition.' försökte Maru.

'Jo, om man försöker bära så mycket att man inte kan röra sig.'

Hon packade om hans väska och lämnade en ansenlig hög ammunition och konserver på bänken i det förfallna köket.

'Lite lockbete, så de inte kan missa källaren.' sa hon och lämnade tillbaka ryggsäcken. Den var mycket behagligare att ha på sig nu, men det bar emot att lämna så mycket värdefullt. Om han bara varit starkare.

Utan ett ljud gav de sig in i skogen på andra sidan huset. Maru vände sig om och skickade ett tyst farväl till källaren.

De hade kommit några hundra meter när Lydia plötsligt stannade och höjde automatkarbinen.

'Täck flankerna och ryggen,' viskade hon. 'Och försök att inte skjuta mig.'

Hon gick försiktigt i förväg mellan träden. Maru osäkrade hagelbössan och riktade den åt sidan. Han undrade vad det var hon hade sett eller hört. Själv hade han inte märkt någonting. Med sinnena på helspänn försökte han upptäcka något, men skogen var tyst och stilla. Sen gick allt så fort.

Två snabba skott från Lydias karbin. Skrik av smärta. Ett rasslande i buskarna fick Maru i panik att avfyra båda piporna mot dem. Någon som varit där föll. Fler skott från Lydia. När han öppnade geväret för att ladda om märkte han en rörelse bakom sig. Han började vända sig om, men möttes av en hård smäll i huvudet som fick det att svartna för ögonen. Vinglade försökte han stödja sig på bössan, men den gled ur händerna. Långsamt vek sig benen, men innan han föll grep en stark arm honom bakifrån och höll honom uppe. Han sinnen var omrörda, när de återvände hörde han Ramals röst bredvid sitt öra.

'Släpp bössan, annars ventilerar jag lillgrabbens huvud!'

Lydia stod ett tiotal meter bort och såg på dem. Hon verkade tänka en sekund innan hon långsamt la ned karbinen på marken.

'Bra, bra. Och så tar du några steg ifrån den. Bra. Kom nu era fega jävlar, de är ofarliga nu!'

Ramal höll honom i ett järngrepp, så Maru följde med i vridningen när han såg sig om.

'Om fem man var allt du hade med dig,' sa Lydia kallt, 'så är jag rädd att du är ensam nu.'

'Fan,' väste Ramal sammanbitet, men fortsatte sen upprört. 'Har du rört Manglar'n? Manglar'n!'

Det prasslade i snåren när Ramals best till hund kom rusande. Den stannade mellan dem och

såg förundrat på människorna.

'Två mot två, lite jämnare.' Maru kunde höra hur Ramal log. I ögonvrån såg han den stora revolvern som tryckte hårt mot hans öra.

'Låt bli knivarna och det andra,' sa Ramal till Lydia, 'det vore inte sportsligt. Ta av dig bältet. Handskarna och kängorna också.'

Till Marus förvåning gjorde Lydia som hon blivit tillsagd. Hon gjorde det för att han hade ett vapen mot huvudet. Hon gjorde det för hans skull. Ingen hade offrat sig så för honom förut. Han blev rörd, men skämdes att hans klantighet tvingat henne till det. Han måste försöka göra något.

'Nu ska vi se om du är så tuff som du tror.' Ramals röst var upphetsad. Var det hans stånd Maru kände i ryggen?'

'Ta henne Manglar'n!'

Hunden såg oförstående på sin husse.

'Attack!' skrek Ramal och pekade på Lydia med revolvern. Maru såg allt i ultrarapid. Samtidigt som Manglaren tog fart så mossa och tuvor sprätte om tassarna grep Maru om Ramals revolver och körde in pekfingret under den spända hanen.

'Va fan!' gormade Ramal och tryckte av revolvern. Hanen träffade Maru på nagelbandet och skickade vågor av smärta genom kroppen. Men inget skott gick av. Smärtan kändes outhärdlig men det fungerade. Krampaktigt vägrade han släppa vapnet. Under fingrarna kände han hur trumman roterade. I utkanten av sitt medvetande hörde han Lydias kamp med hunden. Ramal tryckte av igen och igen men med samma resultat. Den tredje träffen av hanen spräckte nageln och ännu en gång svartnade det för hans ögon. Ramal sparkade till honom så han tappade greppet och föll till marken. Instinktivt kröp han ihop och stålsatte sig.

Men inget hände. Han öppnade ena ögat och såg Ramal stå och stirra tomt framför sig. Han stod helt stilla, bortsett från högerhanden som famlade mot halsen. Först då såg Maru kniven som satt inkörd i strupen. Tafatt fick Ramal grepp om handtaget och drog ut den. En stråle blod följde bladet och han föll ihop som en tömd luftmadrass. Maru såg mot Lydia som satt böjd över Manglarens livlösa kropp och smekte pälsen. Hennes läppar upprepade något som kunde vara förlåt, men inga ljud hördes.

'Lydia?' han började försiktigt, men när hon inte reagerade höjde han rösten. 'Lydia!'

Hon ryckte till och slet blicken från den döda hunden. Utan att försöka dölja det torkade hon tårar från ögonen och tog på sig sin utrustning igen. Hon reste sig och gick bort till Ramal.

'Vissa borde inte få ha djur,' sa hon för sig själv och sparkade honom med full kraft mellan benen. Det köttiga ljudet fick det att knyta sig i magen på Maru så pass att han för en sekund glömde smärtan i fingret. Det var befriande att Ramal inte reagerade på den hårdhänta behandlingen.

'Så vi vet att han är nere på riktigt,' sa Lydia urskuldande och torkade av den kastade kniven mot Ramals tröja. 'Gå aldrig fram till en fallen fiende utan att kontrollera det först.'

Maru tittade motvilligt på sitt pekfinger. Nageln var kluven hela vägen och den ena halvan stod rakt upp.

'Vira om det, så rengör vi det sen,' sa Lydia och räckte honom en tygremsa från sin väska. En tunn blodrand färgade mudden på hennes tröja.

'Ditt eller någon annans?' frågade Maru.

Lydia kavlade försiktigt upp ärmen och visade blödande märken efter Manglarens tänder.

'Det tog visst djupare än jag trodde,' sa hon och lindade om armen med en egen tygremsa. 'Jag har vad vi behöver, annars vet jag var vi kan få tag i det.'

Hos de som anfallit var det bara fem vapen som hade något värt att ta. Ramals revolver, två pistoler, en hagelbössa likt den Maru hade och en sliten k-pist. Det var overkligt för Maru hur snabbt saker ändras. För några veckor sedan hade männens kläder och utrustning varit en guldgruva för honom, men nu fick han nöja sig med att ta de bästa bitarna för att inte släpa på för mycket skräp. De fortsatte bort från källaren och Vattentornet. Allt han ägde hade han med sig. Som det alltid hade varit. Hur långt skulle det ta dem?

***

Hertigen sparkade hårt på badkaret så vattnet stänkte när Mela kom in. Han såg upp, ansiktet rödgrått och rasande.

'Han är död! Din bror är död!'

'Jag vet. Det kom ju inte som någon överraskning direkt.'

'Hur vågar du?'

Med full kraft slängde han sitt ölkrus som krossades mot väggen en armlängd från henne. Mela stod lugnt och såg på sin far.

'Men pappa. Han kanske ärvde din styrka, men inte din slughet. Vi visste båda två att han

förr eller senare skulle sätta sig i en situation han inte kunde resa sig ifrån. Jag är faktiskt förvånad att han överlevde så länge som han gjorde.'

Hertigen sjönk tyst ihop på golvet. Han såg patetisk ut, så långt från sitt sanna jag. Hon kände avsmak som bara var kryddad av en knivsudd sympati när hon gick fram och satte sig på huk bredvid sin honom.

'Det är ingen fara pappa. Jag letar upp de som gjorde det och flår dem levande. Blir du glad då?'

Hertigen nickade och torkade snor på rockärmen.

'Sen kan vi sätta deras huvuden på pålar utanför lägret så alla fattar hur det går om man gör något mot oss. Det blir väl bra?'

Hon kysste hans panna och lämnade honom på golvet. Han höll på att tappa greppet. När hon kom tillbaka var det dags för tronskifte.

II

NÄSLÖSA

Maru visste inte vad han skulle säga medan de gick genom skogen, utan försökte bara smälta allt som skett. Han hade aldrig tagit ett liv tidigare och nu hade han dödat tre personer på två dagar. Tre människor som inte fick leva längre bara för att han bestämt det. Lydia var också tyst, men han var övertygad om att hon inte hade samma grubblerier som han.

Packningen var tung men Maru ville inte visa sig svag, så han stretade på. Han undrade vart de var på väg, så här långt bort hade han aldrig gått tidigare. Skogens stigar hade växt till små vägar som blivit större och större tills de bytts mot skog igen.

Utan förvarning stannade Lydia i en glänta.

'Vi slår läger här för natten.'

'Här?'

'Ja, här,' sa hon och tog av sig sin packning. 'Är det något problem med det?'

Maru såg sig om. Stora lövträd hägnade in ett stycke öppen mark där ett fåtal veka skott var det enda som växte ur lövmattan. Trädens kronor flätades samman till ett tak som här och där släppte ned ljus till dem.

'Men, det finns ju inget skydd, ingenstans att gömma sig. Tänk om det kommer någon? Eller något?'

'Det är en bra bit till närmaste hus, och där får vi garanterat konkurrens om utrymmet. Här ute är risken minimal att någon skulle springa på oss. Jag trodde du gillade skogen?'

'På dagen ja, men om natten är den ju typ full av monster. Vildhundar till exempel, de var på mig vid källaren.'

'Ingen fara, håller vi bara elden igång så kommer de inte störa oss. Och om de skulle göra det räcker det oftast med ett varningsskott för att de ska sticka. Det är inte dumma vet du. Och värre saker än hundar tror jag inte finns här omkring.'

'KFD? Folk från vattentornet? En eld syns ju på långt håll.'

'Det är ingen som rör sig så här långt in i skogen på natten. Men du kan vara lugn, vi sover i skift. Först ska vi bara ha lite mat. Om du samlar ved så ordnar jag lägret.'

Axlar och rygg lämnade lättat ifrån sig bördan när han ställde sin ryggsäck bredvid Lydias packning. Även fast det kändes som han kunde lita på henne bar det emot att lämna sakerna sådär och gå iväg. Med hagelbössan hängande över axeln gick han cirklar runt deras lägerplats och plockade famnen full av torra grenar. Då och då slängde han vaksamma blickar mot lägret så hon inte smitit. När han kom tillbaka hade Lydia fått igång en liten eld av pinnar och torrt gräs. Han la veden bredvid och med den matade hon försiktigt elden till mogen storlek. Det var först i eldens sken som Maru insåg hur mörkt det blivit. Lydia öppnade två konservburkar med ravioli i köttfärssås och ställde dem nära elden. Det började snart dofta om burkarna och Marus mun vattnades när han kände hur hungrig han var.

'Hur mår fingret?' frågade Lydia och lindade upp bandaget runt sin egen arm.

Maru kom på att han inte tänkt på sin skada under vandringen. Smärtan i axlar och rygg efter packningen hade dränkt den i fingret. Men nu började den kännas igen. Han lättade försiktigt på bandaget. Nageln såg riktigt hemsk ut, men blodet verkade ha levrat sig bra.

'Hur känns det?' frågade Lydia och fuktade en trasa som hon försiktigt torkade rent hundbettet med.

'Jag tror inte det är så farligt,' sa Maru och visade upp fingret.

'Sitter nagelbitarna fast?'

Maru petade försiktigt på dem och grimaserade åt smärtan.

'Jag tror det.'

'Bra, då får de sitta. Se till att det är rent och linda på ett nytt bandage. Och ta något mot inflammation.'

Maru gjorde som hon sa, hon hade nog blivit skadad många gånger förut. Sen blev han sittande, stirrande in i elden.

'De kommer komma efter oss va?'

'O ja, det kan du vara säker på. Framförallt när vi dödat Ramal.'

'Och G,' fyllde Maru i.

'Det är inte lika stor grej. Hade det bara varit G och några hantlangare hade de jagat efter oss halvhjärtat. Men Ramal – arvingen, den nya Hertigen. De kommer jaga oss till världens ände.'

Maru såg sig omkring, som om hela lägret skulle komma springande ur mörkret.

'Du kan vara lugn,' fortsatte Lydia, 'det kommer ta en stund för dem att omgruppera och hitta våra spår. Och då är vi långt borta. Inte utom räckhåll, det kommer vi aldrig vara, men de kommer behöva sträcka sig bra långt för att nå oss.'

Maru lugnades av hennes ord, men höll ändå ett vakande öga på skogen omkring dem.

'Hertigen sa att hans familj hade fått i uppdrag av Kungen att vakta vattentornet, att det var en uppgift som gick i arv från far till son. Var det därför Ramal var speciellt viktig?'

'Sa han det? Tja, helt fel är det ju inte. Så ja, Ramal behövdes för att hålla sagan vid liv.'

'Sagan? Var det påhitt?'

'Nej, egentligen inte. Men historien har fått en hel del upputsning. Jag har fått höra många versioner, om jag förstår det hela rätt tillhörde den nuvarande Hertigens far de som fick order att vakta Vattentornet. Och på ett sätt kan du påstå att ordern kom från Kungen.'

Lydia petade ut konservburkarna från elden. Hon höll sin med en tång samtidigt som hon åt med en gaffel. Maru tog sin varma burk med jackärmen som skydd.

'Vad då för kung?' frågade han och slevade girigt i sig av maten.

'Det här var innan fallet, när det fortfarande fanns ett samhälle. Landet hade en kung, förvisso med titeln ”Högste befälhavare”, men han hade ingen egentlig makt. Vi levde i tron att krig var avskaffat i vår del av världen. Ett fåtal riktiga soldater och en samling skjutglada hemvärnsmän var allt skydd vi hade.'

'Vi? Var du med?'

'Jag var bara en liten flicka då, jag har inte många minnen från den tiden. Men jag minns oroligheterna. Det pratades inte om krig, ingen ville se vad som höll på att hända. Så när anfallet kom var det inte mycket vi kunde göra. De kom och tog vad de ville ha.'

Lydias röst tonade ut och hon stirrade in i elden. Maru vågade egentligen inte störa, men det var så spännande att få höra om hur det var förr.

'Hur kommer vattentornet in i det?'

'Som jag sa finns det många versioner av historien, men de målar mer eller mindre upp samma bild. Den nuvarande Hertigens far var en sådan hemvärnsman som jag pratade om tidigare. En helt vanlig arbetare med tillstånd att ta till vapen om armén kallade. Plutonen han var med i, han var inte ens befäl, fick i uppgift att säkra tornet. Sen föll bomberna och fienden kom. Det var inte mycket vi kunde göra, vi hade ju inget att sätta emot. Gruvor och fabriker togs över, medan resten av landet bombades till lydnad.'

'Men inte tornet?'

'Inte tornet. Förmodligen var det bara tur. Kanske låg det så avsides att det inte var värt att slösa bomber på? Hur som helst, fienden drog så småningom vidare. Efter sig lämnade de ett land allt för trasigt för att någonsin bli helt igen. Vid det här laget brann hela världen. Hertigens far förstod väl hur det skulle bli. Han tog befälet, utropade sig till Hertig över Vattentornet och befäste sig. Mängder av flyktingar samlades, ett vattentorn är ett lockande mål för den som söker efter hjälp. Men bara de som hade något av värde släpptes in. Sakta men säkert byggde Hertigen upp sin rikedom.'

'Till dagens välstånd.'

'Idag är lägret bara en blek kopia av vad som en gång var. Hertigen försöker dölja det, men det finns fortfarande de som minns hur det var förr. Tidigare hade hela lägret el till exempel. Den stora dieselgeneratorn var hans stolthet. Men när den gamle maskinisten dog tyckte hans efterträdare att det var en bra idé att hälla bensin i tanken.'

'Och det var dåligt?' Maru drack upp det sista spadet ur sin burk. Han hade kunnat äta en till, men Lydia verkade ransonera maten. Var nog klokt.

'Mycket.'

Maru visste inte hur han skulle få henne att fortsätta berätta, så han lät henne äta klart i tystnad. När hon var färdig sköljde hon ned resterna med lite vatten. Burkarna ställde hon upp och ned i elden.

'De får brinna ur så de inte drar till sig ohyra.'

Lydia tog fram några knivar och putsade dem med en trasa. Hon synade eggarna och vässade dem här och där med en liten slipsten. Sen gick hon över till automatkarbinen och de andra skjutvapnen. Hon granskade, plockade isär, rengjorde och oljade. Maru ville inte verka sämre, så även fast han inte visste vad han gjorde började han pilla med sin hagelbössa.

'Lägg av, peka den åt ett annat håll!' sa Lydia argt.

Maru hade inte ens märkt att han riktat pipan mot henne.

'Förlåt,' sa han skamset, 'det var inte meningen. Men den är inte laddad, så det var ingen fara.'

'Det spelar ingen roll, rikta aldrig ett vapen mot någon du inte vill döda.'

'Men...'

'Inga men. Du vet inte vad jag tänker och känner, och jag vet inte dina avsikter. Och även om vi var helt trygga med varandra så kanske någon annan såg oss och missförstod situationen. Om du såg en person rikta ett vapen mot någon du tyckte om, hur skulle du då

reagera? Tänka att det inte var någon fara, eller agera först för att rädda din vän?'

'Okej, jag fattar. Jag ska tänka mig för.'

'Bra.'

Lydia mjuknade till sättet och visade Maru hur han skulle göra för att ta hand om vapnen. Det var spännande och läskigt att ta isär dem, utan Lydia skulle han aldrig vågat, han hade varit allt för rädd att inte få ihop dem igen.

När hela deras vapensamling fått uppmärksamhet såg Lydia eftertänksamt på honom.

'Du kommer inte kunna sova va?'

'Nej, jag tror inte det,' erkände Maru.

'Gå och samla lite mer ved, så tar du första vakten.'

En bit från elden hörda han hur Lydia smet in i mörkret och uträttade sina behov. Så hon var mänsklig trots allt. När han kom tillbaka satt hon med sin mantel lindad omkring sig och borstade tänderna. Hon hade satt upp håret i en lös fläta och räckte en filt till Maru.

'Ta den här, det kommer bli kallt i natt. Har du en klocka?'

'Nej,' erkände Maru skamset, 'inte nu längre.'

'Du kan låna min,' sa hon och vred upp ett slitet armbandsur innan hon gav till honom. 'Om jag inte vaknat om tre timmar väcker du mig.'

'Eller om det händer något.'

'Eller om du håller på att somna.'

Med de orden vände hon sig bort från elden och såg ut att somna direkt. Maru höll elden försiktigt vid liv. Den fick inte slockna, men han ville inte att den skulle bli för stor eller att veden skulle ta slut så han skulle tvingas gå ut i mörkret för att hämta mer. Varje knak och knäppning från skogen fick honom att haja till, men elden gjorde det svårt att se något. Han försökte låta bli att tänka på att han var det bäst upplysta i den här delen av skogen. Fast det var klart, om något kunde röra sig genom skogen i mörkret hade det inte behov av ljus.

Lydias stilla sömn förbryllade och lugnade honom. Hennes närhet, även sovande, gav trygghet. Hon var säker på att det var lugnt och hon litade på honom. Så han fick lov att lita på henne. Maru drack lite vatten för att hålla sig vaken medan han spanade in i natten.

Tiden kröp fram, men gjorde då och då hopp som fick honom att tro att han nickat till några gånger, även om han inte själv märkt det. Han vara bara glad att han var vaken när Lydia med fem minuter till godo satte sig upp, till synes klarvaken.

'Något att rapportera?' hon tog på sig sina solglasögon även fast det var becksvart omkring dem.

'Nej, läget är lugnt.'

'Vi får hoppas att det fortsätter så. Få lite sömn nu.'

Maru tänkte först protestera, att han inte skulle kunna somna nu heller, men när han reste sig för att gå in i skogen och tömma blåsan kände han hur trött han var. Inlindad i filten la han sig sen bredvid elden och sov innan han märkte att han låg ner.

Maru vaknade av fräsande droppar. Instinktivt rullade han mot det närmaste trädets stam för att komma bort från faran.

'Ta det lugnt,' sa Lydia, 'det är bara lite regn.'

'Just det, regn! Det kan innehålla en massa skit.'

'Jag tror inte att det är någon fara, men det är onödigt att bli blöt. Ta på dig den här.'

Hon kastade till honom en hård pressad plastboll som vecklade ut sig till en regnponcho. Medan han krängde på sig den såg han att Lydia hade på sig en egen som hon höll ut och fångade några droppar på. I dem doppade hon sen en pappersbit.

'Där ser du,' sa hon och höll upp pappret mot honom. 'Grönt. Ingen fara.'

'Men jag hörde ett fräsande,' försökte Maru som inte begrep hur ett papper kunde veta om regnet var farligt.

'Det var bara de varma plåtburkarna. Men om du känner dig orolig så.'

Ur sin väska plockade hon fram en liten dosa med ett vred och en mätare. Hon ställde in vredet och höll ut det i regnet. Lådan gav ifrån sig ett långsamt knäppande. Först då förstod Maru vad det var.

'Geigermätare.'

'Bra. Och den ger inget utslag, så det är inte radioaktivt heller. Det här är nog det renaste vattnet du sett på länge.'

'Men de sa alltid att man skulle vara försiktig med regn, att man inte visste vad det var i det.'

'Var det så att *de* hade med vattentornet att göra? Klart att de sprider ut sånt för att göra folk mer beroende av dem.'

Maru kände skamset hur kinderna blossade, han borde ha förstått att det varit ljug.

'Men helt fel hade de inte,' fortsatte Lydia som om hon kunde läsa hans tankar, 'det är dumt att chansa om du har råd med rent vatten. Men det var bra länge sedan vi fick något riktigt

surt regn, och radioaktivt har det inte varit på många år.'

Maru ville inte tänka på hur mycket han hade spenderat på vatten från tornet, men det var säkert flera gånger som det räddat honom. Det kändes bättre att intala sig det i alla fall.

'Du kan somna om om du vill, ingen mening att gå i regnet.'

Maru kände efter, men det var osannolikt att han skulle kunna somna igen. Fingret hade börjat värka igen, men när han lättade på bandaget såg det mycket bättre ut. Han lindade tillbaka den igen, och skämsnjöt av lyxen när han tog en till värktablett. Då såg Lydias arm värre ut. Hon höll ut den i regnet för att skölja rent såret och torkade det med en fuktig trasa. Sen smetade hon på en salva innan hon lindade på ett nytt bandage. Hon gav inga tecken på att ha ont, men Maru såg hur hon också tog en värktablett när hon trodde att han inte tittade.

När det var tydligt att elden inte skulle leva länge till ställde Lydia dit en burk ärtsoppa till frukost. Medan de väntade på att maten skulle bli varm lutade sig Lydia bakåt och plockade en kanin ur en av buskagen. Maru blev först gruvligt imponerad av hennes sinnen och reflexer, att bara fånga en kanin sådär. Men sen såg han att kroppen hängde livlös, och fast ögonen såg klara ut fanns ingen gnista i dem. Huvudet vickade fram och tillbaka på ett onaturligt sätt när hon vände på den.

'Var fick du den ifrån?'

'Satte en snara igår när du hämtade ved. Sa jag inte det?' Hon drog en av sina knivar och sprättade upp buken på kaninen.

'Nej, det gjorde du inte.' Drev hon med honom? 'Varför äter vi inte den?'

'De måste hänga till sig. Om vädret blir bättre är den nog lagom till ikväll.'

Med vana händer tömde hon kaninen på inre organ och ett snabbt ryck avlägsnade päls och huvud från kroppen. Köttet lindade hon i ett tygstycke och hängde från jaktgevärets pipa. Skinnet använde hon snyggt för att samla upp inälvorna. Maru såg inte sig själv som så kräsmagad, men han kände sig ändå lite illamående inför synen och var tacksam att de inte skulle äta den nu. Resterna av kaninen låg platt på marken, men den såg ändå inte livlös ut. Det var som att den tömt sig på luft och spelade död, och nu bara väntade på ett tillfälle att ta ett djupt andetag och hoppa iväg.

Lydia rörde om i ärtsoppan, tog den från elden och hällde upp hälften i en kåsa åt sig själv och gav burken till Maru. De åt under tystnad medan de såg regnet avta.

'Det är lika bra att vi ger oss iväg,' sa Lydia och reste sig upp, 'tids nog är förföljarna här.'

'Ska vi minera lägret?' frågade Maru med en blandning av hopp och rädsla.

'Ingen mening, ens om vi hade något att minera med. Det här kommer förhoppningsvis dra till sig djur innan någon hinner hit,' sa Lydia och petade på resterna av kaninen med foten. 'Med lite tur saktar det ner spårarna. Vi behöver ju inte göra det lätt för dem.'

Hon samlade ihop konservburkarna, sparkade ut elden och spred resterna bland löven som täckte marken. Till slut hade Maru svårt att se att det varit en lägerplats över huvud taget.

En svag förhoppning att de skulle ha den där skjutövningen de pratat om vaknade när Lydia bar med sig konservburkarna, men den grusades när hon fyllde dem med stenar och kottar, och kastade in dem åt olika håll i skogen. Maru förstod allt för väl att de inte kunde föra en massa oväsen i onödan, men en liten del av honom blev ändå besviken.

Den fuktiga skogen var svår att röra sig igenom. Våta löv och mossa gjorde stegen förrädiska. Lydia tittade då och då på sin kompass, men verkade veta var de var på väg. Maru var tacksam för att slippa irra omkring i blindo, men det var obehagligt att inte veta, så han tog mod till sig och frågade.

'Vart är vi på väg?'

'Om vi fortsätter åt sydväst borde vi snart komma fram till en väg. Med lite tur prickar vi in ett tåg. Sen får vi se hur långt vi åker med.'

Tåg? Nu började Maru bli lite orolig för Lydia. Hade hon blivit allvarligt skadad av Manglaren? Han mindes böckerna hans mamma haft, där fanns bilder på tåg. Gigantiska stålmonster som rusade fram på metallskenor. Inte kunde väl sådana finnas längre? Han hade inte sett några skenor i alla fall. Han ångrade att han sagt något och vågade inte fråga mer.

De fortsatte i tystnad, enstaka droppar föll då och då på dem, och till slut avtog regnet helt. Efter någon timme kom de till en stor väg. Maru stannade i skogsbrynet med packningen medan Lydia gick fram och kollade läget. Det tog inte lång tid förrän hon var tillbaka.

'Ser ut som att vi precis missat tåget,' sa hon och krängde på sig sin packning, 'men om vi skyndar oss hinner vi nog ikapp det innan kvällen.'

Maru sa inget nu heller, utan nickade bara. Här fanns inte heller någon tågräls. De rörde sig snabbt längs vägen som var ovanligt tom. Normalt var du tvungen att kryssa fram mellan plundrade bilvrak, men här var en bred gång fri från hinder.

Lydias steg kändes hela tiden snabbare, Maru var inte van att bära så tungt i den hastigheten.

Men han ville inte verka klen. Han knep med handen runt sitt skadade pekfinger för att ha en smärta att fokusera på och glömma hur mycket kroppen skrek. Men till slut räckte inte ens det.

'Kan vi inte ta en paus?' flämtade han.

Lydia tog upp sin kikare och såg framåt längs vägen.

'Det är nog lika bra.'

De satte sig på ett bilvrak vid sidan av vägen och delade en chokladkaka och en flaska vatten. Det var skönt att sitta ned och slippa packningen, och Maru kunde tydligt känna chokladens energi sprida sig i kroppen.

'Du sa att vattentornet var ett skitställe,' sa han i en förhoppning att dra ut på pausen, 'finns det några ställen som är bättre, som har godhjärtade ledare?'

Lydia skrattade till.

'Det finns inga godhjärtade ledare. Har aldrig gjort det, kommer aldrig att göra. Inte ens innan fallet. Om någon så ärlig och rättskaffens att den kan kallas god lyckas ta sig till makten blir han eller hon snabbt fråntagen den av någon mer hänsynslös. Någon som kan använda alla de medel en god människa inte kan.'

'Så det är lika illa överallt?'

'Det sa jag inte. Det finns ställen som inte är så farliga. Till och med de som är riktigt bra. Det gäller bara att hitta ett med en lagom stor skithög till ledare. Någon som kan skilja på rätt och fel, men som också vet vad som ibland måste göras.'

Lydia hoppade ned från bilvraket, sträckte på sig så lederna knakade och hängde på sig sin packning igen.

'Sätt fart nu, om vi skyndar oss är vi snart ikapp dem.'

Det tog inte lång tid innan Marus nyfunna energi var som bortblåst och han åter plågades av packningens tyngd. Han hade Ramals revolver i jackfickan och den slog honom rytmiskt på höften för varje steg han tog. Det var jobbigt att hänga med i Lydias tempo, han lekte med tanken att slänga det tunga vapnet från sig. Vad som helst för att göra packningen lättare.

'Där har vi dem,' sa Lydia och pekade längs vägen.

Maru skuggade ögonen med handen och såg figurer som rörde sig långt framför dem. Var det tåget? Det såg inte ut som ett tåg.

'Jag vet att du är trött, men om vi bara kommer ikapp tåget behöver du inte bära mer.'

'Säkert?'

'Säkert.'

Lydias vänliga röst gav honom energi. Han sköt smärtan åt sidan och tog ut stegen. Tåget rörde sig i maklig takt, och de tog snabbt in på det. Figurerna utkristalliserade sig till människor och vagnar. Ett fyrtiotal människor och tre stora vagnar. Ett halvdussin människor drog varje vagn. Några åkte på vagnarna, men de flesta gick bredvid. En brokig skara, vissa hade fina kläder, andra var närmast klädda i trasor. Några få var beväpnade, men resten såg försvarslöst rädda ut när de granskade dem. Lydia passerade den bakre vagnen och gick direkt fram till den mittersta. Där satt en äldre man med yvigt grått skägg och betraktade dem intresserat.

'Vad har vi här då?' frågade han med ett leende utan att göra någon ansats till att stanna vagnarna.

Maru hade trott att han skulle få sätta ned packningen när de kom fram, men den här uppgörelsen skulle tydligen göras i farten.

'Två vandrare,' fortsatte mannen, 'som söker skydd hos Gamle Tym. Ni ska inte vara rädda, det finns alltid plats för dragare som orkar ta i.'

Spridda skratt kom från de som betraktade dem.

'Skulle vi söka skydd hos er?' frågade Lydia, 'Snarare tvärt om. Du har för få vakter, och de är undermåligt beväpnade.'

Tyms ögon smalnade.

'Du var inte lite fräck du. Varför skulle jag tro att du är något annat än en uppblåst nolla, en posör som råkat hitta en fin bössa?'

'För att du vet att jag har rätt. Din bakre spejare signalerade inte att vi närmade oss förrän han och en handfull till redan varit döda om vi velat. Vakten på den bakre vagnen grimaserar så fort den skumpar till. Ett brutet ben? Efter de första kulorna kommer du inte ha någon nytta av honom. Ska jag fortsätta?'

Resenärerna såg oroligt omkring sig. Tym andades ljudligt ut genom näsan.

'Vi kanske skulle ha behov av några bössor och ögonpar till. Om ni är renhåriga får ni följa med karavanen. Till fots.'

'Plats på vagnen för packningen, annars får det vara.'

'Då får det vara.'

Lydia sa inget mer, utan vände bort blicken och ökade på stegen för att komma förbi

karavanen. Maru visste inte vad han skulle ta sig till, han hade inte energi kvar att gå längre. Han ville bara få hänga av sig den tunga ryggsäcken, tömma de överfulla fickorna och lägga sig ned. Han torkade svetten ur ögonen men det hindrade inte världen från att snurra. Utan att bry sig om hur det såg ut tog han upp Ramals revolver ur fickan och la den med en duns på vagnen.

'Allt på vagnen,' började han, men rösten försvann och han fick inte fram fler ord. Han stängde snabbt munnen för att rädda lite av sin värdighet. Lydia var kvickt tillbaka och såg sammanbitet på honom, men han brydde sig inte. Tym såg frågande mellan dem och revolvern.

'Okej, den köper plats för packningen på vagnen, men ni får gå som vakter.'

'En på vagnen, en vakt till fots,' sa Lydia kort.

'Taget.'

Tym spottade i näven och höll fram den till Lydia. Hon gjorde detsamma och de skakade kraftfullt hand. Äntligen stannade vagnen och Maru fick lägga ifrån sig ryggsäcken. Han fick plats på den främre vagnen med all deras packning, som han använde till ryggstöd. Lydia nickade åt honom och packningen innan hon gick till fronten av tåget. Maru tog lite vatten och såg förundrat på när dragarna tog spjärn för att få igång ekipagen igen efter det korta stoppet. Alla gående fick hjälpa till och putta för att vagnarna skulle börja rulla, sen spred de ut sig igen. Bredvid honom satt en liten pojke, kanske sex år gammal, och såg med förskräckta ögon på hagelbössan som låg i Marus knä. Han log mot pojken som snabbt vände bort blicken. Maru sträckte ut sig och såg på landskapet som rörde sig förbi dem. Så här skulle man alltid resa, hann han tänka innan han somnade.

* * *

Lydia förbannade sin slarvighet, hon borde gjort upp med Maru hur de skulle agerat. Hon var så van att göra allting själv, vara den utsedde förhandlaren eller arbeta med erfarna proffs. Men Maru var inte erfaren. Det var därför hon valt honom.

Kryssande mellan människor tog hon sig fram till fronten av tåget. Hon siktade in sig på en man i fyrtioårsåldern som var den uppenbare ledaren bland vakterna. Hans tjocka, kortklippta hår var mörkbrunt med strimmor av grått på sidorna. Helskägget var i samma längd som håret, men hade bara spår kvar av den bruna färgen. Minen var bister, men ögonen vaksamma

och intelligenta. Oklanderlig klädsel för att vara i fält, om än lite lätt på skyddsfronten. Mobilitet före motståndskraft.

Mannen ögnade henne på samma vis. Varken han eller någon av de andra vakterna hade utrustning som var i närheten av hennes egen. Hon slog vad med sig själv om ifall han skulle ha problem med hennes ålder eller att hon var kvinna.

'Erfarenhet?'

'Tjugotre år som legoknekt i Hundratjugonionde Jägarkompaniet, varav åtta som befäl. Snart tjugo år som fri agent.'

'Har du varit karavanvakt tidigare?'

'Inga långa kontrakt, bara enkelresor som nu.'

Mannen nickade eftertänksamt.

'Okej, som att jag hade något val. Välkommen till Tyms Karavan. Jag heter Jeden, det där är Liv och Ange,' sa han och pekade på de närmaste vakterna som tillsammans med honom utgjorde fronten.

'Lydia. Var vill du ha mig?'

'Vi är lite tunt spridda, du får gärna ta täten.'

'Så du kan hålla koll på mig?'

En rynka dök upp i Jedens panna, men försvann när Lydia släppte igenom ett leende.

'Det är ingen fara, jag skulle själv gjort likadant. Vad sägs om ett roterande schema mellan oss tre i fronten, standard triangelformation med dig i basen?'

'Låter bra. Vi har försökt köra lite rotation, men det är svårt att få till det när vi är så få.'

'Mm, jag tyckte ni var lite underbemannade för att vakta ett så stort tåg.'

Jeden suckade.

'Det är så uppenbart va? Jag hoppas att alla bovar och banditer där ute inte är lika insiktsfulla.'

Lydia nickade.

'Jag har tagit upp det med Tym gång efter annan,' fortsatte Jeden, 'men han klagar bara på att vi kostar en massa utan att ge något för det. Han har blivit bekväm och snål, för länge sen han råkade ut för något allvarligt. Fick han som han ville skulle vi både dra och vakta. Vi är bara fyra som har fast tjänst, resten är som du. Eller nej, inte som du. Om alla var som du skulle det inte vara några problem, men han låter vilken jeppe som helst med en bössa kalla sig karavanvakt. Förlåt, jag babblar. Men förr hade vi aldrig släppt in någon ny utan

bakgrundskoll, eller åtminstone en testperiod. Men det är andra tider nu.'

'Ser ni mycket problem på vägarna?'

'Det är färre incidenter än förr, men de som är är värre än de var.'

'Färre, men desperatare.'

'Precis. De får en att undra...'

'Hur långt går tåget?' avbröt Lydia innan Jeden förlorade sig i grubblerier igen.

'Väster ut via Gregersborg till Näslösa, sen söder till Koksö. Om det finns folk där som vill längre fortsätter vi, annars är det tillbaka samma väg. Hur länge har vi dig?'

'Till Näslösa åtminstone. Kanske längre, det beror på hur det går där.'

'Okej, håller tummarna för det.'

Lydia ökade på stegen och tog täten i tåget. Liv och Agne spred ut sig åt sidorna och föll tillbaka lite tills de gick i rätt formation. Till en början hade hon lite svårt att hålla jämna steg med karavanen som ökade och minskade sin hastighet i takt med vägens lutning. Flera gånger fann hon att hon dragit iväg och var tvungen att stanna och vänta in de andra. Men till slut lärde hon sig läsa vägen och fann tågets rytm. Med jämna mellanrum roterade de plats. Hon föll in i det meditativa tillståndet av att ta in omvärlden utan aktiva tankar, redo om något värt att notera dök upp.

Solen hade vandrat lite mer än en handsbredd och Lydia var tillbaka i täten när hon skymtade något i fjärran. Först var det bara en rörelse i den dallrande luften över den varma asfalten. Hon gick direkt ned på knä, om de spanade framåt skulle hon vara det första de såg. Med kikaren kunde hon se minst fem människor på väg mot dem. Det var något större bakom dem, förmodligen en vagn, gick inte att se på det här avståndet. Hon hade kommit mer än halvvägs genom handsignalerna bakåt innan hon kom på att hennes kollegor kanske inte var lika flytande i dem. Hon färdigställde ändå meddelandet utan att ta blicken från målet och såg sig sedan snabbt om. Liv verkade inte ha sett henne, utan travade på med blicken bortvänd. Ange hade hukat sig och använde sitt kikarsikte för att försöka se något. Jeden sprang hukande fram mot henne.

'Fem stycken med vagn?' sa han dämpat när han kommit fram.

Lydia log för sig själv.

'Minst.' Hon räckte honom sin kikare, som såg ut att vara bättre än den han hade.

'För lång bort för att kunna se färger eller flaggor,' sa han utan att ta ögonen från kikaren.

'Avancera försiktigt så rapporterar jag bakåt. Förmodligen är det bara en annan karavan, men bättre att vara på den säkra sidan. Bra jobbat.'

Han gav tillbaka kikaren och rörde sig mot vagnarna.

Liv och Ange såg båda frågande på Lydia. Hon njöt av att vara befäl, om än bara för en stund. Hon signalerade åt dem att röra sig försiktigt framåt och vara vaksamma. Liv nickade och började hukande smyga sig framåt, men Ange såg först bara frågande ut. Sen verkade han rycka på axlarna och kopierade Liv. Då visste hon vad hon hade att jobba med.

Figurerna i fjärran var fortfarande för otydliga för att kunna identifieras. Långsamt rörde hon sig framåt och stannade då och då för att använda kikaren. Tåget bakom henne hade också dragit ned på farten, men tog ändå in på henne.

Långsamt blev De Andra, som hon börjat kalla dem för sig själv, individer istället för en massa. Hon kunde se ett tiotal personer och minst två vagnar. När hon såg tillbaka på den avancerande Jeden insåg hon den slående likheten med deras egen karavan.

'Ett annat tåg, eller vad tror du?' sa hon när Jeden kom upp jämsides med henne.

'Ser ut så,' sa han efter en titt i kikaren.

'Har ni några problem med andra firmor?'

'Nej, inte vad jag vet. Vi är väl inte de såtaste vännerna, men jag tror inte någon skulle försöka något. Inte bra för affärerna.'

'Så, hur gör vi?'

'Öppna kort, i alla fall de som syns. Inget smygande eller annat som kan göra dem nervösa. Fall tillbaka lite och spela tyst och cool, så tar jag hand om kontakten.'

'Gärna för mig.' Lydia saktade in stegen och såg hur Jeden signalerade till de andra att backa hem och hålla koll på flankerna medan han själv rörde sig till täten.

Det tog förvånansvärt lång tid innan det andra tågets vakter reagerade, hon behövde inte ens ha kikare för att kunna urskilja dem vid det laget. De surrade runt likt svärmande insekter innan de lugnade sig tillbaka i formation. Jeden signalerade åt henne och de andra vakterna att sänka vapnen, men ha dem redo.

Långsamt rörde sig grupperna mot varandra. Lydia tyckte att hon kände igen några av vakterna, men hon var inte säker förrän deras vaktbefäl kommit fram till Jeden. Fipa, då var det Klaos karavan. Hon gillade Klaos. Han var så renhårig någon kunde vara i den här branschen. Hon hade hoppats att de skulle pricka in hans tåg, men han hade tydligen blivit fördröjd. Eller så hade hon inte så bra koll på hans schema som hon trodde.

Mer än tre dussin grupper, hon började själv bli osäker på antalet, hade hon guidat från vattentornet till tåglinjen, och i nästan alla fall var det Klaos karavan de hamnat i. De hade inget uttalat samarbete, men om det var någon hon kunde gå i god för så var det Klaos.

Fipa pratade kort med Jeden, sen signalerade båda till sina grupper att passera. Det gav inte mycket tid till prat, Lydia utbytte bara igenkännande nickar och hälsningsfraser med de hon kände. Vägen var bred här, så det fanns gott om plats för vagnarna att mötas.

Klaos hade bara två vagnar och ett tiotal färre resande än Tym, men han såg nöjd ut ändå.

'Lydia,' sa han med ett leende.

'Klaos,' svarade hon på samma sätt. Det var hela deras konversation.

Deras vägar hade korsats vid flera tillfällen de senaste trettio åren. Först gången de stötte på varandra var hon fortfarande bara en hyrknekt. Hennes kompani var gränsvakter till en ockuperad stad. Klaos hade varit en av de många som körde transporter till och från staden. Hon hade speciellt lagt märke till honom för hans glada humör, trots att lasten ofta var allt annat än munter. Men det fanns inget sadistiskt eller osmakligt i hans gladlynthet, som hos så många andra där. Han försökte bara, och lyckades, göra en otrevlig situation lite bättre. Det var många år sedan nu, fler än Lydia ville erkänna, men hon mindes ännu hans snälla ögon.

Långsamt blandades karavanerna för att sedan delas upp till två igen, allt under de båda tågledarnas vakande blickar så inte någon eller något bytte från den ena till den andra. Lydia såg efter Klaos karavan när den försvann bakom dem. Hon hade gärna bytt tåg, men de var tvungna att ta sig till Näslösa vare sig hon ville eller inte.

* * *

Maru visste inte hur länge han sovit, men han kände tydligt på de stela lederna och smaken i munnen att han åtminstone slumrat till. Diskret lät han händerna vandra över packningen, men den verkade orörd. För att inte verka för paranoid och misstroende låtsades han leta efter, och tog fram en chokladkaka. Han spanade runt vagnarna och hittade snabbt Lydia som gick snett till höger framför den främsta vagnen. Det kändes tryggt att ha henne där, med de som ledde tåget. Han öppnade chokladkakan och lät två rutor smälta i munnen för att få bort den nyvakna smaken.

Pojken som satt bredvid honom såg storögt på chokladen. För en sekund kunde han se sig själv som liten, hur svårt det hade varit att begripa världen och hur de vuxna fungerade. Varför

vissa hade saker medan andra var utan.

Med ett leende tog han de två kvarvarande rutorna från raden och räckte till pojken, som instinktivt sträckte sig mot dem men bromsade sig halvvägs. Handen blev hängande i luften och han flackade med blicken mellan chokladen och något bredvid vagnen. Maru följde pojkens blick och mötte den hos en kvinna i hans egen ålder, kanske lite äldre. Hon hade mörkbrunt hår som stack fram under schaletten. Söt, men hon såg väldigt trött och sliten ut. Hennes kläder var nötta, och hon bar en överfull, skamfilad ryggsäck. Kvinnan stirrade på honom, som om hon försökte se in i hans själ. Maru log och försökte se så snäll ut han kunde. Nu var det istället kvinnan som flackade med blicken, mellan Maru, pojken och en av männen som drog vagnen. En familj på resa. Maru kände ett stygn av avundsjuka mot pojken, han hade en familj, både en mamma och en pappa. En pappa, en riktig, hade Maru aldrig haft. Ingen av de tillfälliga fäderna hade varit värda namnet. Han ångrade nästan att han erbjudit chokladen, men det vore allt för elakt att dra tillbaka den nu.

Kvinnan verkade fatta ett beslut och nickade kort mot pojken med ett uppmanande leende. Innan Maru hann vända tillbaka blicken kände han hur chokladbiten försvann ur hans hand. Pojken tuggade intensivt och hade båda händerna för munnen, som för att hindra att godiset togs ifrån honom. Maru kände en värme sprida sig i kroppen, men han var ändå snabb att stoppa undan chokladkakan igen.

En kort blinkning av besvikelse kunde anas i pojkens ögon, men den drunknade snabbt i den känslostorm som chokladen drog igång. Maru förundrades över hur länge pojken kunde tugga på så lite. När käkarna slutligen stannade släppte pojken sitt grepp om munnen och log ett brett leende med brunfärgade tänder. Maru kunde inte låta bli att le tillbaka. Det hade inte varit meningen att göra dem till bästa vänner, men nu när isen var bruten verkade det inte finnas någon väg tillbaka.

'Vad heter du?' frågade pojken.

'Maru.'

'Jag heter Eka. Varför har du så många vapen?'

Maru log för sig själv, det var en väldigt bra fråga. Lydia hade automatkarbinen och pistolen, men resten av skjutvapnen låg bredvid honom på vagnen. Han som för några veckor sedan aldrig ägt ett vapen hade nu fler än han orkade bära.

'För att kunna skydda mig mot elakingar,' var det bästa svaret han kunde komma på. Pojken verkade nöjd med det och fortsatte med andra frågor.

'Vart ska ni?'

Maru blev lite sur över att han inte visste svaret.

'Ditåt,' sa han undflyende och pekade i karavanens riktning.

'Jag vet inte heller vart vi ska, mamma och pappa vill inte att jag ska veta, så jag babblar om det. Är hon din mamma?' frågade Eka och pekade på Lydia.

'Nej,' skrattade Maru, 'det är hon inte.'

'Din tjej?'

'Nej, vi är bara kompanjoner. Vi jobbar ihop.'

'Vad jobbar ni med?'

Maru började bli irriterad på att en liten pojke vågade fråga en vilt främmande människa saker som han själv inte vågade fråga Lydia. Hans känslor syntes tydligen, för pojkens mamma bröt in i samtalet.

'Eka, sluta fråga den snälla farbrorn så mycket.'

Farbrorn?

'Har du tackat för chokladen?' fortsatte hon.

Pojken såg skamset ned på sina fötter.

'Tack,' sa han lågt och satt sedan tyst.

'Du får ursäkta honom,' sa kvinnan, 'han har lite för nära till pratet ibland.'

'Det är ingen fara,' ljög Maru, 'jag var nog likadan när jag var liten.'

Kvinnan tystnade för några sekunder och såg ned i marken.

'Tack. Tack för att du inte var elak mot honom. Han har... han har sett mer än någon i hans ålder borde.'

Hon torkade sig i ögonvrån med baksidan av handen och snöt sig kraftigt, vilket övergick i en torr hostattack. Hennes steg blev stapplande i takt med hostningarna och ryggen blev bara mer och mer böjd under packningen.

'Mamma?' sa Eka med gråtgrötig röst.

Hon höll upp en hand mot sin son, som för att säga att det inte var någon fara, men kunde inte sluta hosta.

Maru kände hur en klump började bildas i bröstet. Han ville hjälpa till, men visste inte hur. För att göra något hoppade han av vagnen och försökte lyfta packningen från kvinnans rygg. Det var tung, inte lika tung som Marus ryggsäck, men ändå för tung för längre resor.

'Låt mig hjälpa,' sa han, men kvinnan höll krampaktigt i axelremmarna.

'Nej!' sa hon flämtande mellan hostningarna, 'Du. Får. Inte.'

'Okej, förlåt,' sa Maru och släppte försiktigt ned packningen igen. 'Men du kan inte fortsätta såhär, du måste vila. Lägg packningen på vagnen istället.'

'Nej. Inte. Råd.' svarade kvinnan som knappt verkade ha kraft kvar att hosta.

'Den kan ta min plats. Jag behöver ändå sträcka på benen. Det gör väl inget om vi byter?'

Maru vände sig frågande till vagnen bakom där Tym och flera andra roat såg på skådespelet. Tym gjorde en sned liten nickning som Maru tolkade som att han inte brydde sig.

'Vi har inget. Du kan få.'

'Jag vill inte ha något,' ljög Maru. Varför kändes det så naturligt att säga osanningar till kvinnan, och sen inse att han menade dem? 'Du måste spara på krafterna och bli frisk. Tänk på Eka.'

Kvinnan lyfte blicken till flaket och mötte sin sons rödgråtna ögon. Hon kapitulerade inför sina känslor och med en kraftansamling baxade hon upp packningen på den plats Maru suttit. Hon snubblade till, men var tydlig med att hon inte ville ha någon hjälp. Med en hand på vagnen stabiliserade hon sig och fick snart tillbaka andningen.

'Allt är bra,' sa hon till Eka, 'det är ingen fara med mig. Håller du koll på våra saker?'

Eka nickade och sträckte sig över packningen för att nå henne. Hon tog hans hand i sin och kramade den. De färdades så, tills ansträngningen tog ut sin rätt och Eka somnade, liggandes över packningen. Hans mamma drog försiktigt tillbaka handen och gick sen tyst bredvid vagnen.

'Jag heter Maru,' sa han för att bryta tystnaden.

'Jag vet.' svarade kvinnan och granskade honom igen. 'Kita.'

'Hej Kita.'

'Hej Maru.'

Hon suckade.

'Du får förlåta om jag är misstänksam. Det är inte många som gör saker utan att förvänta sig något tillbaka. Vi har inte mycket, men det vi har behöver vi. Jag hoppas du förstår det.'

'Visst, jag vet hur det är att inte ha något.'

'Jag förstod inte hur bra vi hade det förut, jag hade glömt hur det var. Vi har varit på vandring i snart två månader. Varje kväll önskar jag att få vakna upp hemma som om inget hade hänt.'

Maru log mot henne, men det var som att hon inte såg honom. Orden verkade komma av sig

själva, som att hon inte märkte att hon sa dem högt.

'Vi bodde på min mans familjegård. Det var hans mamma, två bröder och en syster, deras respektive och barn. Totalt var vi fjorton stycken, med en femtonde på väg. Gården låg avskilt, vi fick för det mesta vara ifred. Det kom några vandrare då och då. De flesta var det inget fel på, resten kunde ganska enkelt motas bort. Det var perioder då vi hade dåligt med mat, men vi hade varandra och lyckades ta oss igenom allt.'

Kita tystnade och såg tomt framför sig. Maru la sin hand på hennes axel. Hon ryckte till och spände sig och slappnade inte av förrän han tagit bort den igen.

'En dag var Ekir, min man, hans bröder och den enes fru ute och jagade. Vi andra vuxna gjorde olika sysslor på gården. Jag hade hand om barnen. Då kom de. Jag hörde dem på långt håll, de skanderade medan de gick. De hade mörka rustningar, vapen och krigsmålningar. Ritta gick ut på gårdsplanen för att mota bort dem. Men jag visste att det skulle gå illa. Jag... jag lyfte upp Eka i famnen och sprang in i skogen. Jag sprang och sprang. Bakom mig hörde jag Ritta skrika. Eka var rädd och grät, men lyckligtvis gjorde han inte mycket ljud. Vi gömde oss i skogen tills jag hörde Ekirs desperata rop efter oss. Det hade börjat mörkna då, och plundrarna hade dragit vidare. Jag kommer aldrig glömma synen av gårdsplanen. Brinnande hus. Blodiga kroppar av djur och människor, spridda på marken. Några hade de gjort... hemska saker med. Jag vill inte tänka på det. När min man och de andra såg oss sken de först upp som stjärnor mot den svartbrända bakgrunden. Men när de förstod att det bara var jag och Eka började anklagelserna. Att jag offrat deras barn, deras familjer för att skydda mig själv. Ekir tog mitt parti, men det blev... bråk. Vi gav oss iväg morgonen efter. Sedan dess har vi letat efter en plats säkert nog för Eka att växa upp. Om något sådant ställe finns.'

Maru visste inte vad han skulle säga, utan nickade bara tyst.

* * *

Jeden vinkade till sig Lydia, Liv och Agne.

'Vi börjar närma oss Gregersborg, det blir nattläger där.'

'Redan?' Lydia såg på solen som ännu var en bra bit över trädtopparna.

'Jag vet,' svarade Jeden, 'vi slösar bort värdefullt dagsljus. Men vi får en ökad säkerhet av att slå läger i staden.' Det lät som om han återberättade inövad text.

'Staden?' fnyste Liv.

'Det är den benämning Tym vill att vi använder,' svarade Jeden sammanbitet och vände sig till Lydia och Agne. 'Har ni varit där tidigare?'

Agne skakade på huvudet.

'Jo,' sa Lydia, 'men det är några år sen nu.'

'Det är inte mycket, hade inte varit värt att notera om det inte var för att vi prompt skulle stanna där var enda gång vi passerar,' sa Liv.

'Nu ligger det placerat lagom mellan Näslösa och Grodholmen...' försökte Jeden.

'...för att Tym ska kunna mutas att stanna just där,' avslutade Liv.

'Det är inte vi som bestämmer rutten,' sa Jeden irriterat. 'Vad ni än tycker så håll det för er själva. Fall tillbaka lite och se till att ingen blir störd av lokalbefolkningen, så tar jag fronten. Liv uppdaterar de andra. Jag för min del ser i alla fall fram emot att få ta av mig kängorna.'

Liv såg menande på de andra medan Jeden stövlade iväg, men ingen sa något.

Gregersborg såg ut som hon mindes det. Ett tiotal gamla hus som lagats och lappats under årtionden. Någon hade hållit tillbaka skogen som vanligtvis återtagit åkrarna, och öppna fält spred sig på båda sidorna om vägen. Ett fåtal djur gick i små inhägnader, vaktade av uppmärksamma ungdomar. På andra ställen var försök till odlingar, men jorden såg motvillig ut. Liv hade rätt, utan de passerande karavanerna hade ingen bott där. Det var också sant att de regelbundna besöken gjorde området tryggare, mer civiliserat. Hon hoppades att de fortfarande hade en badinrättning värd att använda.

Lokala vakter mötte upp och visade dem till en öppen plan omgärdad av hus där de kunde slå läger. Marken var täckt av gräs, men märkt av hjulspår och eldar som visade att det här var långt från första gången det slogs läger här. Barn svärmande runt dem och höll tiggande fram sina händer. Agne var märkbart obekväm i rollen, men för Liv såg det naturligt ut att köra bort de som kom för nära. De lokala vakterna gav ingen notis om barnen, förmodligen var flera av dem deras föräldrar. Den första anfallsvågen av barn byttes snabbt mot vuxna som erbjöd sina varor och tjänster. De såg inte direkt välgödda ut, men både deras kläder och kroppar var rena, då hade de i alla fall tillgång till friskt vatten. De höll sig på respektfullt avstånd från gästerna, men var ändå tydliga med vad de sålde.

Jeden organiserade snabbt vagnarna i en triangelformation. Presenningar spändes över dem och bildade tak över nattens sovplats. Till alla hörn av triangeln bars ved av lokalbefolkningen, och dragarna sträckte ut sig kring det som skulle bli eldar.

En ledare för Gregersborg, att döma av hur han agerade och var klädd, gick fram till Tym och de skakade hand. Mannen log med hela ansiktet och även Tym såg nöjd ut när de pratade. Tym gned överdramatiskt sina händer och såg sig förväntansfullt om. Till slut fastnade hans blick på en av de unga kvinnorna som rörde sig i lägrets utkanter. Mannen var snabb att åter skaka Tyms hand och klappa honom på ryggen när de gick mot kvinnan han sett ut.

Jeden såg irriterat efter honom och kallade till sig alla vakterna.

'Okej,' sa Jeden med trött röst, 'vi kör en standarduppställning. Finn sitter vid den här elden,' han pekade på vakten med det brutna benet som satt på marken, 'så turas jag, Liv och Mara om att patrullera.'

'Och vi andra?' frågade en man med ett välansat skägg och fina kläder.

'Ni är fria att förlusta er. Men ta det lugnt och ställ inte till med bråk. Vi har inte tid att komma springande och lösa en massa lokala dispyter. Tyms karavan har ett långvarigt samarbete med staden, så om ni eller någon annan resenär inte skapar problem ska det inte bli några. Håll gärna ett öga på de andra, men passa på att njuta också. Det skulle jag göra om jag kunde.'

Jeden lät åter igen som om han upprepade någon annans ord.

'Men kom ihåg,' tillade han, 'att ni ska jobba imorgon, så ha inte för roligt.'

Med de orden var tydligen samlingen över, och Lydia och de andra korttidsvakterna spreds över lägret. Den välklädde gick mot sin packning, medan de tre andra hade siktet inställt på kvinnorna. Lydia gick bort till Maru som stod vid deras packning och såg osäker ut.

'Vad sägs om lite mat?' frågade hon.

'Gärna det,' svarade han, 'ska vi ta kaninen?'

'Det är lika bra. Om du fixar något att ha den på så tar jag hand om resten.'

Maru nickade och begav sig iväg, till synes glad att få en uppgift.

Lydia bar deras packning till den närmaste elden där tre dragare höll på att tillaga någon form av soppa. De såg bistert på henne, men sa inget när hon satte sig vid de växande lågorna. Runt omkring lägret satt de resande i små grupper. En bit bort satt en liten familj, två vuxna och ett barn, och delade en konservburk med bruna bönor. Pojken kinkade, men de verkade inte ha någon annan mat. Hon försökte att inte tänka på det när hon plockade fram kaninen. Köttet såg ut att ha hängt till sig väl, och hon gned försiktigt in det med salt och peppar från sitt förråd.

Medan hon väntade på Maru kom en ung kvinna mot dem med en korg på armen. Hon

stannade först vid familjen, men viftades snabbt bort. Försiktigt närmade hon sig elden.

'Är det någon som vill köpa något?' frågade hon tyst. 'Jag har brännvin, bröd och honungskex.'

'Vad kostar du själv då?' frågade en av dragarna och fick skratt från sin kollegor.

'Det spelar väl ingen roll,' fyllde en av de andra i och såg sig om, 'inte ska väl vi behöva betala? Kom och sätt dig här och bjud på lite av den där spriten så ska vi nog komma överens.'

Han sträckte sig mot den unga kvinnan, men stannade i rörelsen vid ljudet av Lydia som drog slipstenen mot eggen på sin största kniv. Mannen mötte Lydias blick. Han försökte hitta stöd hos sina kamrater, men de var snabba att titta bort, så han gjorde detsamma.

'Är brödet färskt?' frågade Lydia lugnt som om inget hänt.

'Va? Ja, det är nybakat idag,' sa kvinnan och försökte samla sig.

'Bra, då vill jag ha en liten limpa. Jag antar att ni har en tvättinrättning?'

'O ja, det finns både tvätteri och badhus.'

'Bra. Jag har lite som behöver tvättas. Men det kan vi ta sen. Främst vill jag ha ett bad. Varmt, oanvänt vatten.'

'Oj.'

'Blir det problem?'

'Nej då, inte alls. Men det kommer ta en stund, och det kommer kosta lite mer.'

'Det är ingen fara, vi ska äta först, jag och min kompanjon. Vi får se, han kanske också vill ta sig ett bad. Vad jag verkligen skulle vilja ha är massage, går det att ordna?'

Hon sträckte på ryggen och axlarna vid tanken på massage och kände hur stel hon var.

'Eh, ja det är inga problem, jag kan ta hand om dig.'

'Gott, då säger vi det.'

'Okej, och hur vill du betala?'

'Patroner eller morfin, vilket föredrar ni?'

Lydia räckte över en patron från pistolen och höll upp en morfinflaska så kvinnan kunde se att plomberingen var hel. Kvinnans blick drogs direkt till morfinet, det var ingen fråga om vad hon ville välja. Men det var inte hennes beslut.

'Jag ska höra med förmannen,' sa hon frånvarande.

'Gör det.'

Kvinnan försvann bort mot husen och Lydia gjorde sitt bästa för att verka oberörd av de blickar dragarna kastade på henne. De satt tysta kring elden tills Maru kom tillbaka. Han hade

med sig en pinne, egentligen för tjock och lång för ändamålet.

'Jag var tvungen att gå en bra bit,' urskuldade han sig, 'de har gått ganska hårt åt skogen här.'

'Ingen fara,' svarade Lydia och täljde till pinnen innan hon trädde på kaninkroppen och höll den över elden.

Den lilla pojken i familjen flackade storögt med blicken mellan kaninen och Maru, som vinkade lite diskret till honom. Pojken sken upp, och började vinka tillbaka, men stoppades snabbt av sin mamma.

'Nya vänner?' frågade Lydia och vred på kaninen.

'Eka, lillkillen, satt bredvid mig på vagnen. Pappan hette Ekir tror jag, han var med och drog vagnen. Mamman heter Kita, hon bar packningen. Men hon är sjuk, eller det lät så i alla fall så. Så jag hoppade av och lät henne lägga packningen på min plats.'

Naive, snälle, lättlurade Maru, var de första tankarna som gick genom Lydias huvud, men hon var snabb att banna sig. Han såg och tänkte inte som hon, det var det som var meningen. Hon sänkte rösten för att låta så snäll som möjligt.

'Så du gav bort din plats på flaket, platsen vi betalat dyrt för?'

'Förlåt,' sa Maru skamset, 'jag tänkte att... jag kunde inte bara sitta där och se på. Du verkade trivas med att vara vakt, att du inte ville bytta plats, så jag tänkte att det var mitt val.'

'Det är ingen fara,' sa Lydia med ett leende. Han hade rätt, hon hade njutit av arbetet. Det var synd att de var tvungna att fly, annars hade de nog kunnat jobba som tågvakt ett tag, i alla fall tills det blev tråkigt.

Lydia vände sin uppmärksamhet mot den unga kvinnan som kommit tillbaka.

'Ursäkta,' sa kvinnan försiktigt och rättade till korgen hon fortfarande hade på armen, 'flaskan räcker till bröd, bad, massage och tvätt av en omgång kläder.'

'Och i patroner skulle det bli?'

'Trettio... fem.'

Lydia log.

'Okej, då gör vi såhär. Du blev tillsagd att begära trettio, men acceptera ned till tjugo. De fem extra la du till för att jag skulle välja morfinet. Antingen håller vi på och bråkar om priset, eller så tar du de här tio patronerna nu, så får du femton till när badet är färdigt. Det blir totalt tjugofem. Okej?'

'Om du inte vill...' svarade hon svävande och sneglade mot Lydias väska.

'Nej.'

'Nej, okej.' Diskret räknade hon på fingrarna. 'Okej. Var så god.' Hon räckte över ett långsmalt bröd och tog emot patronerna. 'Badet är klart om drygt en timma.'

'Bra. Och kom ihåg att det ska vara rent, oanvänt vatten.'

'Självklart.' Kvinnan hade återfått lite av sin fattning. 'Ska jag komma och hämta dig?'

'Ja tack. Vad heter du?'

'Gina.'

'Lydia.'

'Nej, Gina.'

'Jag heter Lydia.'

'Jaha.' Gina nickade mot dem och gick med snabba steg mot ett av husen där rök ringlade sig upp ur skorstenen.

'Bad?' frågade Maru medan Lydia undersökte kaninen med en kniv, och skar loss färdiglagade bitar.

'Ja, det gäller att ta chansen när tillfället ges. Du kanske också skulle passa på? Du kan nog behöva det.'

'Kanske det,' sa Maru frånvarande medan hon bröt en bit av brödet och fyllde det med kaninkött.

'Här,' sa hon och gav sin skapelse till Maru, 'ät medan det är varmt.'

Maru tog tacksamt emot mackan, men väntade på att hon byggde en åt sig själv innan han började.

'Ta det försiktigt med köttet, det finns ben i det,' sa hon och lirkade ut ett som hon kastade in i elden efter att hon sugit köttet av det.

Brödet var ljust och okryddat, men färgades gyllenbrunt av köttets safter och fick en fet smak. Köttet var mört och fint, de åt båda upp snabbt. Kaninen skulle inte hålla sig, så hon gjorde ytterligare en omgång var åt dem. Maru var inte svårövertygad, men hon såg hur han sneglade bort mot familjen. Mannen verkade sova liggandes på rygg, medan mamman vyssjade pojken som tittade på dem med glansiga ögon.'

'Vill du dela med dig?' frågade Lydia och försökte att inte låta dömande.

'Nej, eller jag menar ja. Ja, det vill jag. Jag vet så väl hur det är att vara hungrig när andra äter. Om det är okej med dig?'

Lydia log.

'Visst, du gör vad du vill med din halva.'

'Annars kan jag ta...' försökte en av dragarna, men tystnade snabbt när han såg hennes min.

'Säkert?' frågade Maru igen, utan att ta notis av dragaren.

'Säkert.'

Maru vinkade till pojken och kvinnan, och pekade på det som var kvar av kaninen. Kvinnan skakade på huvudet, men Maru gav sig inte, utan fortsatte locka på dem. Lydia förundrades av hans ihärdighet.

Kvinnan hyschade pojken och såg på sin sovande man. Sen verkade hon ta ett beslut och smög över till dem med pojken i handen.

'Jag har ju sagt att vi inte har något ni kan få,' sa hon och kastade vaksamma blickar mot den sovande mannen.

'Jag vet,' svarade Maru lugnt, 'det gör inget. Vi är mätta och har mat som inte kan sparas. Ni är hungriga. Svårare än så är det inte.'

Maru vände sig till pojken.

'Hej Eka! Vill du ha lite grillad kanin?'

Pojken sa inget, men nickade och torkade näsan med tröjärmen.

'Då får du fråga din mamma om du får.'

Pojken såg upp på sin mamma.

'Snälla?'

Lydia förstod att kvinnan inte kunde göra något annat än kapitulera. Hon såg sig snabbt om och släppte taget om pojken.

'Okej, men låt det gå fort.'

Maru bröt bort det ena frambenet på kaninen och gav det till pojken.

'Här får du. Var försiktig, det är en del ben i den.'

Pojken tog emot det andaktsfullt och åt långsamt och försiktigt.

'Det finns så du också kan få.' sa Maru och räckte en köttbit till kvinnan.

'Jag borde inte...'

'Det borde du visst, ät nu.'

Kvinnan tog motvilligt emot köttet och åt det i små, snabba tuggor. En lättnad spreds över hennes ansikte, men byttes blixtsnabbt till panik när mannen vaknade till.

'Va fan? Kita? Eka! Var är ni?'

Mannen kom på fötter och vinglade sömndrucket bort till dem.

'Vad fan håller ni på med? Vi har inte råd med sån lyx.'

'Ekir, de här snälla människorna gav oss lite kött bara.'

'Vi tar inte emot allmosor!' spottade mannen. 'Vi är inga tiggare.'

Maru började resa sig upp, men Lydia la sin hand på honom och höll honom nere. Hon vände sig till Ekir.

'Ursäkta, men din fru och jag pratade just om ett byte, eller hur?'

Kvinnan såg skräckslagen ut, men hade sinnesnärvaron att inte neka.

'Det är så,' fortsatte Lydia lugnt, 'att jag tänkte ta ett bad, och då min vän måste hålla koll på packningen behöver jag någon som kan vakta min rygg medan jag är upptagen. Du förstår säkert att jag skulle uppskatta att få den hjälpen av en kvinna. Jag skulle bli väldigt tacksam om din fru kunde göra det för mig, det skulle mer än väl betala för några bitar kanin.'

Mannen såg skeptiskt mellan dem.

'Är det sant?' frågade han till slut.

'Det är det,' svarade kvinnan med förvånansvärt lugn röst. 'Jag ville inte väcka dig, men jag tyckte att det lät som en bra affär. Eka växer ju fortfarande, han behöver all energi han kan få.'

Mannen grymtade något ohörbart och sa sen, '...men jag vill inte att han umgås med okända. Kom med här.'

Han tog Ekas hand och ledde tillbaka honom till där de suttit.

'Du kan också få lite kött,' försökte Maru, men mannen verkade inte lyssna.

Kvinnan sa ett ljudlöst tack och bar andaktsfullt med sig pinnen med resterna av kaninen.

Maru satt tyst och Lydia lät honom vara. Det var ändå för många som lyssnade här ute.

Dragarna blev klara med sin middag och åt den i tystnad. Sen reste de sig och vandrade över till en av de andra eldarna.

'Förlåt för det där med revolvern,' sa Maru när de blivit ensamma, 'jag var så trött att jag inte kunde tänka klart. Allt jag ville var att få vila.'

'Det är jag som ska be om ursäkt, jag drev på dig för hårt.'

'Men jag skulle inte klämt mig in i din uppgörelse.'

'Kanske inte, men det blev ingen skada skedd. Det var rätt vapen att byta bort. Ser bra ut, men är för stor och otymplig för att kunna användas praktiskt, och det är svårt att få tag på ammunition. Vi hade i alla fall inte haft någon nytta av den, men den passar Tym. Så länge han inte försöker skjuta något, då är risken att rekylen sliter armen av honom.'

Maru höjde förskräckt på ögonbrynen.

'Jag överdriver kanske lite,' fortsatte Lydia med ett leende, 'men det är mer ett prydnadsvapen att skrämmas med än något du kan använda. Och om du vill hjälpa någon är det klart att du ska göra det. Vi är inga hemska människor. Men var bara försiktig så du inte blir utnyttjad.'

'Okej,' började Maru, men blev avbruten av Gina som kom tillbaka.

'Ursäkta,' sa hon, 'men badet är färdigt nu om det passar?'

'Det gör det,' sa Lydia och reste sig upp. 'Kita, är du redo?'

'Eh, javisst. Eka, mamma måste gå och hjälpa... hjälpa våra vänner med en grej. Stanna här med pappa så är jag snart tillbaka. Okej?'

Hon kramade sin son. Lydia skakade på huvudet för sig själv. Hur kunde någon sätta barn till den här världen?

'Maru, håller du ett öga på resten av packningen?' frågade hon och tog två av sina små väskor.

'Visst, ha det så trevligt,' svarade Maru, 'Jag kanske följer ditt exempel när du är tillbaka.'

Gina visade vägen till ett av de större husen. Innanför dörren var ett stort rum med högt i tak. Insidan var lika grov som utsidan, men det var förvånansvärt rent. En eld brann i den öppna spisen, och spred värme och ljus. Runt om i rummet hjälptes den av oljelampor och talgljus. Bakom en disk satt en kvinna som nickade en hälsning till Gina och gick sen tillbaka till att stirra tomt framför sig. Gina ledde dem till en lång korridor med flera dörrar på var sida. Några stod på glänt, andra var stängda. Från de stängda hördes svaga ljud som antydde att många gäster gjorde mer än badade. Bara ett fåtal av dörrarna hade någon som vaktade utanför, många färre än Lydia trott. Alla brydde sig tydligen inte lika mycket om säkerhet som hon.

En vakt kom fram till dem och presenterade sig som Sim. Han hälsade henne välkommen och gjorde klart att de inte accepterade några dumheter, och att han skulle komma in så fort något lät fel.

'Det är bra att tänka på om du är en skrikare,' avslutade han och fortsatte i korridoren. Gina visade in henne i ett av rummen. Kita satte sig utanför dörren som stängdes bakom dem.

Rummet var litet, men välstädat även det. En säng, ett bord och några stolar. Mitt på golvet stod en stor balja med en filt över. Gina tog bort den och ett ångmoln steg upp från det varma vattnet. Den var liten för att vara ett badkar, Lydia skulle bli tvungen att dra upp knäna för att kunna sitta i den.

Hon ställde ned sina väskor på golvet och passade på att slänga en blick under sängen medan hon plockade fram sina saker. Där var tomt, bortsett från några dammråttor ett borsthuvud från kanten. Det fanns inga andra uppenbara gömställen, så hon försökte slappna av, åtminstone lite grann.

Både Geigermätaren och Lackmuspappret sa att det inte var något fel på vattnet, så hon betalade vad de kommit överens om och började klä av sig. Gina försökte hjälpa till, men Lydia viftade bort henne. Hon föredrog att ha andra på armlängds avstånd. Skydd, kläder och vapen växte till högar på två av stolarna. Hon ställde en av dem bredvid karet för att ha pistolen och två av hennes favoritknivar nära till hands.

Tyvärr hade rummet en stor spegel på väggen, och hon kunde inte låta bli att titta i den. Hennes kropp var märkt, både av tiden och av det liv hon levt. Det var få ställen ärrvävnad inte ritat mönster.

Hon klev i badet och kände den stickande värmen sprida sig upp i benen. Med en tvättlapp lät hon vattnet skölja över kroppen. Hundbettet hade varat sig och luktade lite illa. Åsynen fick henne att vilja ta en kniv och skära bort det sjuka köttet. Hon försökte att inte tänka på det och rengjorde såret så gott hon kunde. Hennes tvål doftade svagt av lavendel och hade en lugnande inverkan. När hon kände sig intvålad satte hon sig ned i baljan. Det var precis att hon fick plats att blöta huvudet. Med några droppar av sitt dyrköpta schampo rengjorde hon håret. Sen lutade hon sig tillbaka.

'Jag tar gärna den där massagen nu,' sa hon.

Den hittills inaktiva Gina började tafatt röra vid hennes axlar som stack upp ur vattnet. Lydia kände hur händerna, kanske omedvetet, följde hennes ärr.

'Gör det mycket ont?' frågade Gina frånvarande.

'Nej, oftast glömmer jag att jag har dem.'

Lögn, hon kom ihåg dem alla. Minnena radades upp i takt med att Gina rörde vid de vita märkena. Pistolkulan som letat sig in mellan skydden vid belägringen av Fredells Borg. Splittret från minfältet vid Ekebro. Den fega kniven på baren i Åsgarn, som stannat på revbenet framför hjärtat.

'Att göra dem däremot,' fortsatte hon för att komma från minnena, 'det gjorde förbannat ont.'

'Du har varit med om så mycket. Den som ändå fick en chans till äventyr.'

'Du kan om du vill, om du bara är beredd att jobba för det.' Ännu en lögn.

Lydia flyttade Ginas händer till sina axlar. Hon verkade fatta vinken och började klumpigt

massera. Lydia lät henne hålla på ett tag, men när det var uppenbart att det inte skulle bli bättre stoppade hon henne.

'Du är inte så vidare bra på massage va?'

Lydia behövde inte se henne för att veta att hon rodnade.

'Förlåt, det... det är inte så ofta någon ber mig om massage och faktiskt menar massage. Jag tänkte att du kanske ville...'

Lydia tänkte över det. Hon skulle inte få någon massage, det var tydligt. Och en avslappning var så god som en annan.

'Kanske det...'

'Jag kan hämta någon av männen om du vill,' sa Gina och reste sig upp. Lydia fångade hennes hand och höll henne kvar. Med Ginas armveck nära ansiktet såg hon allt för väl de infekterade hålen från ett långt gånget missbruk.

'Det behövs inte. En kvinna kanske inte är mitt förstahandsval, men en man har inget du inte har, inte som han skulle få använda på mig i alla fall. Du ska nog klara dig bra.'

Lydia förde långsamt hennes hand över sina bröst och mage, ned mellan benen. Gina var snabb att ta över kontrollen, det var tydligt att hon var mer van vid den här typen av behandlingar. Lydia sträckte ut den andra armen så fingertopparna snuddade vid vapnen på stolen. Långsamt tillät hon sig släppa lite på kontrollen och föras med i ruset. Tankarna flöt som vanligt iväg till en man med snälla ögon.

Gina behövde knappt styras rätt för att få henne i mål. Kroppen spändes och slappnade av i vågor som lämnade henne med ett lugnt och klart sinne. Det hade gått alldeles för lång tid sedan förra gången.

* * *

Maru kände sig lite övergiven när Lydia gått iväg, men njöt av att den respekt hon ingjutit i de andra delvis spillt över på honom också. För att inte sitta overksam och bara stirra dumt framför sig putsade han på hagelbössan och skötte om den så gott han mindes från Lydias lektion. Han hoppades att det inte skulle synas att han knappt visste vad han gjorde, eller att bössan inte använts sen den senaste rengöringen.

Ekir hade följt Kita med blicken, och sedan stirrat på huset de gick in i som om han väntat sig att det skulle explodera. Nu låg han ned och sov med armen om Eka. Pojken var vaken

och såg storögt på Maru. Eka hade gjort några försök att smita från faderns famn, men varje gång hårdnade greppet istället. Maru försökte att inte titta på pojken. Själv hade han hade inte haft någon pappa, men de hade haft ett hus och de hade fått vara ifred. Han försökte tänka på hur det skulle varit om hans mamma tvingats lämna hemmet och ta med sig honom ut på vägarna för att hitta någonstans att gömma sig. Hur länge hade hans lilla mamma klarat sig här ute? Även innan hon blev sjuk var hon inte den starkaste av varelser. Men hon hade varit envis, hon hade inte gett sig. På det sättet påminde Lydia om henne, det hade samma beslutsamhet.

Maru räknade på fingrarna, det var nästan sex år sedan hon dog. I sex år hade han varit ensam, i all fall största delen av tiden. Alla partnerskap hade varit tillfälliga, och samtliga hade slutat med att han hade blivit lurad. Men det var annorlunda med Lydia. Hon hade haft flera tillfällen att blåsa honom, men vek aldrig från hans sida. Vad var hennes plan? Om hon inte hade något riktigt avancerat uttänkt kunde han inte förstå hennes motiv. Vad tillförde han som hon behövde? En assistent, en bärare? Han hade ju inte riktigt visat sig värdefull på de områdena. Men något måste det ju vara. Han la några vedpinnar på elden medan han funderade.

'Det är bra,' sa en röst bredvid honom, 'se till att hålla elden vid liv. Bara den inte blir för stor eller sprider sig. En uppbrunnen vagn är det sista vi behöver.'

Vaktledaren klev ur skuggorna, satte sig vid elden och höll fram händerna mot de värmande lågorna.

'Jag heter Jeden. Du är Lydias kompis va?'

'Ja, Maru.' Han sträckte fram högerhanden och Jeden fattade den i ett stadigt handslag medan han sneglade på Marus vänsterhand med bandaget på pekfingret.

'Ni har varit med om lite va? Har ni rest ihop länge?'

'Ja,' svarade Maru, och böjde lite på sanningen, 'ja, vi har hängt ihop ett tag nu.'

'Är du hennes lärling, eller?'

Lärling, tänkte Maru, var det det han var?

'Typ.'

'Det är bara att gratulera, jag tror inte du kan hitta en bättre lärare. Var det dyrt?'

'Tja...' svarade Maru med ett snett leende och ryckte på axlarna.

'Förlåt, det var inte meningen att snoka. Eller, jo, men inte på det sättet.' Jeden suckade uppgivet. 'Jag ville bara försöka få reda på om det var något jag kunde göra för att få henne att

stanna hos oss, i alla fall lite längre?'

'Jag tror det är svårt att få henne att göra något hon inte vill.'

'Det kan jag tänka mig,' skrattade Jeden, 'Men ni har ett bestämt mål, eller?'

'Ja,' ljög Maru, och försökte se så neutral ut han kunde.

'Och ni kan inte motiveras att bortse från det?'

'Nej, så mycket vill nog ingen betala.'

'Det ante mig.' Jeden reste sig och sträckte på ryggen. 'Men jag var tvungen att fråga. Du kan väl hälsa henne att vi finns kvar om ni ändrar er. Men du behöver kanske inte berätta hur desperat jag verkade?'

Maru log.

'Din hemlighet är trygg med mig.'

Jeden nickade och gick iväg mot en av de andra eldarna. Det var först nu Maru noterade att några av karavanvakterna cirkulerade vagnarna. De stannade här och där och pratade med folk, som att de bara var ute på promenad, men när han tittade närmare såg han att de patrullerade. Maru försökte tyst för sig själv sekundräkna tiden mellan dem, men de rörde sig allt för oregelbundet för att han skulle hitta något mönster.

Utan att han sett dem komma, stod Lydia och kvinnan med korgen bredvid elden igen.

'Skulle du också ta ett bad?' frågade Lydia och ställde ned sina väskor bredvid deras packning. Hennes hår var fuktigt, uppsatt i en fläta som hängde över ena axeln.

'Tja,' sa han och försökte finna sig i situationen, 'är det något du rekommenderar?'

'Verkligen. Jag lämnade lite underkläder till tvätt, du kanske vill göra detsamma? De ska vara rena och torra innan vi beger oss imorgon.'

När hon nämnde underkläder kände Maru hur kalsongerna skavde av allt för lång användning. Det var nog en dryg vecka gamla. Tvätt av dem och honom skulle nog inte skada.

'Okej, det kunde nog vara skönt.'

'Bra,' sa Lydia och gav korgkvinnan en handfull patroner. 'Lägg hans tvätt med min. Ge honom samma behandling som jag fick, men inte mer.'

Maru förstod inte vad hon menade med det sista, men kvinnan med korgen, som han inte kunde komma ihåg namnet på, nickade tjänstvilligt.

'Okej,' sa hon, 'följ med här.'

'Kita,' sa Lydia, 'följer du med Maru och vakar över honom också?'

Kita satt hukad bredvid Eka och höll honom i handen. Maru fick en klump i halsen när hon lyfte på huvudet och han såg hennes blick.

'Det är okej,' försökte han, 'jag behöver nog ingen som ser efter mig.'

'Det behöver du visst,' sa Lydia bestämt, 'du ska aldrig vara utsatt om det kan undvikas.'

Kita såg vädjande på Maru och Lydia.

'Alltså...' började hon, men orden verkade ta slut.

Maru såg menande på Lydia.

'Vi delar vår frukost med Eka som tack,' sa Lydia till slut.

Kita nickade, böjde sig ned till Eka och viskade något innan hon kysste hans panna och reste sig upp. Kvinnan med korgen ledde dem till samma hus som Lydia varit i. Där gick de genom en korridor med dörrar på båda sidorna. En vakt, den ende Maru sett här inne, kom fram till dem.

'Välkommen. Jag heter Sim och har hand om säkerheten här. Vi tolererar inga dumheter, gör bara det du kommit hit för. Om jag hör något konstig kommer jag in direkt. Det är bra att tänka på om du är en skrikare.'

Han log mot Maru och lät dem fortsätta till ett rum. Maru och kvinnan med korgen gick in, medan Kita satte sig på en stol utanför. Maru blev både lite besviken och lättad av det. Kvinnan med korgen, vars namn han fortfarande inte kunde minnas, tog bort en filt som dolt ett badkar med rykande varmt vatten.

'Varsågod,' sa hon och gjorde en inbjudande rörelse med handen mot karet.

Var tanken att han skulle klä av sig framför henne? Generat väntade han lite, men hon gjorde inga ansatser att vända sig om. Maru ville inte verka mesigt blyg, så han började långsamt klä av sig. Undertröjan luktade otrevligt, så han la den för sig. Kalsongerna satt så löst att de följde med byxorna halvvägs ned på låren när han tog av dem. Han kunde känna hennes blickar, och bara tanken på det fick honom att styvna. Lätt framåtböjd skyndade han att få av kläderna och krypa ned i badet för att dölja pinsamheten.

Det varma vattnet omslöt kroppen och huden skrek till av den plötsliga värmechocken, men han tvingade sig att sitta kvar. När han väl vant sig var känslan fantastisk. Värmen gjorde att vattnet kändes tyngre, kvävande, men inte på ett otrevligt sätt. Det var en sådan lyx, något han tidigare trott bara var förunnat sådana som Hertigen.

Kvinnan räckte honom en tvättlapp och lyfte upp hans kalsonger och undertröja mellan

tummen och pekfingret.

'Ska båda tvättas?' frågade hon med en menande min.

'Ja tack,' svarade Maru, osäker på om det var vattnet eller skammen som spred värme i kroppen.

'Då går jag och lämnar dem,' sa hon och vek ihop kläderna så de renaste delarna kom utåt. Hon gick mot dörren, men vände sig med ett leende och en glimt i ögat. 'Du kan väl börja utan mig, så kommer jag och hjälper dig avsluta.'

Menade hon det han trodde? Vad var det Lydia betalt för? Maru försökte le, men var inte säker på att han lyckades särskilt bra.

När hon gått kunde han inte låta bli att leka med vattnet. Det var en så ovan känsla att låta kroppen bäras av det varma vattnet. Han sjönk ned så långt det gick i karet för att se hur mycket av honom som gick att få ner under ytan. Vattnet steg nästan ända upp till kanten. Han ändrade ställning fram och tillbaka och såg roat hur olika kroppsdelar stack upp över ytan och försvann igen.

Leken avbröts av en diskret knackning på dörren som gav honom precis nog med tid för att sätta sig upp och börja skrubba med tvättlappen på bröstet innan kvinnan kom in igen.

'Går det bra?' frågade hon, fortfarande med sitt leende på läpparna. 'Ska jag hjälpa dig?'

Utan att vänta på svar tog hon tvättlappen från honom och förde den smeksamt över hans rygg. Marus hjärna fylldes snabbt av motsägelsefulla signaler. Dels kände han sig som ett barn. Men samtidigt var det inte hans mamma, utan en kvinna, och en vacker sådan dessutom, som rörde vid honom. Förvirringen skingrades när hon lät en hand vandrade från hans rygg till bröstet och ned över magen. Maru höll andan medan hennes fingrar letade sig ned under vattnet, längs utsidan av ena låret för att vända vid knäskålen och långsamt röra sig tillbaka på insidan. Maru hade aldrig upplevt det på det här sättet tidigare, så när hennes hand slöt sig om honom krävdes det inte mycket rörelse innan han var färdig. När lyckokänslorna rusade genom kroppen blixtrade ett namn förbi.

'Gina!'

'Mm,' skrattade hon, 'du gillade det där va?'

Maru nickade tyst och skämdes för sitt utrop. Gina skopade vant upp satsen som flöt runt i vattnet och torkade av den på en handduk.

'Du kan ligga kvar i en kvart till, men sen behöver jag rummet.'

Han försökte komma på något att säga, men hon hann lämna rummet innan han lyckades.

När han nu blev lämnad själv var det som att rummet förändrats. Magin var bruten, den barnsliga glädjen var försvunnen. Han gjorde rent sitt trasiga finger och fortsatte med resten av kroppen. Vattnet kände mer och mer ofräscht. Hur många fler skulle bada i det innan det byttes? Det var väl bara Lydia som använt det innan honom, eller? Han ville inte tänka på det. Det fanns bara en handduk, den Gina använt, så han torkade sig med den, noggrann att inte komma åt kladdet.

Först när han var torr kom han på att han inte hade några rena underkläder att byta till. Han förbannade sin dumhet och drog på sig byxorna direkt. Blicken föll på en stor spegel som hängde på väggen. Var det verkligen samma person som sett sig i spegeln för några veckor sedan, när han kom till källaren för första gången? Det såg inte ut så. Kunde så mycket ske med en kropp på så kort tid? Tydligen. Då hade han sett ut som en halvdöd råtta, nu såg han riktigt frisk ut. Om han inte log för stort, så bara övre tandraden syntes, märktes det inte att han saknade sju tänder. Skägget behövde ansas, men egentligen såg han ganska bra ut. Han sträckte på sig och försökte se stark ut. Poseringarna avbröts av ännu en knackning på dörren, och Gina kom in.

'Vad bra att du är färdig,' sa hon med ett leende, 'vissa måste vi dra ur badet. Jag hoppas att du är nöjd.'

'O ja,' svarade Maru och började ta på sig resten av sina kläder, 'det var jätteskönt.'

Det var först när han sagt orden som han insåg hur de kunde tolkas. Gina log medan hon drog filten över karet igen.

'Det är det vi är här för. Kom ihåg oss nästa gång du har vägarna förbi.'

'Det ska jag,' sa Maru och samlade ihop sina saker. 'Tack för den här gången,' tillade han innan han gick ut, och ångrade sig direkt.

'Är du klar?' frågade Kita och gjorde en ansats att resa sig.

'Jupp, vi kan gå tillbaka nu. Tack för hjälpen.'

Kita såg ned i marken och de vandrade tillbaka i tystnad.

Utanför hade det mörknat påtagligt. Grupper av människor hade samlats kring eldarna för värme och ljus. Kita småsprang de sista stegen fram till Ekas utsträckta armar.

'Hej då, då,' mumlade Maru för sig själv, och tog sikte på Lydia. Hennes solglasögon reflekterade elden och gjorde henne lättidentifierad. Någon gång skulle han våga fråga henne

om dem. Men inte ikväll.

'Trevligt?' frågade hon, och drog en stålkam genom sitt långa hår.

'Jodå,' svarade Maru utan att veta hur han skulle fortsätta.

Lydia arbetade metodiskt genom håret och satte upp det i en fläta igen.

'Nej, nu tänker i alla fall jag krypa till kojs.'

'Jo,' sa Maru, som också började känna sig trött, 'ska jag ta första vakten?'

'Jag tror inte vi behöver sitta uppe, tågets vakter håller utkik efter hot, både interna och externa. Håller du koll medan jag...' sa hon oavslutat och nickade mot en stig som ledde in bakom ett av de stora husen.

'Visst,' sa Maru och såg efter henne när hon försvann mellan husen. Kort därpå följde några män efter henne. Han blev lite rädd att något skull hända henne utan att han kunde göra något, men sen såg han hur fler människor kom och gick den vägen. Han skrattade åt tanken att han skulle ha kunnat vara någon hjälp för henne, men det var skönt när hon kom tillbaka. Utan mer än en nickning till avlösning gick han samma väg själv. Det hade känts lite konstigt att ha ett speciellt ställe dit alla gick, men när lukterna slog emot honom och han insåg hur många resande som dagligen uträttade sina behov här förstod han. Nu när han tänkte på det hade samhället luktat ovanligt gott.

En avskärmning separerade män från kvinnor. Rännor för piss och dass för den som hade större behov. Det var ovant och lite spännande att pinka i en ränna, och han såg roat hur urinen rann iväg till en tunna. Samlade de kisset? Maru kunde inte förstå varför. Han la den frågan till sin mentala lista över saker att ta upp med Lydia om han fick tillfälle.

När han kom tillbaka hjälptes de åt att få in packningen under de uppspända presenningarna. Många av platserna innanför vagnarnas skydd var redan tagna, men de lyckades få en ganska bra nära mitten. De bredde ut sina filtar och la sig skavfötters med packningen mellan sig.

Snarkningarna och det dämpade småpratet från andra människor fick Maru att minnas alla nätter han spenderat på Horsas hotell. Det fyllde honom med en blandning av hemkänsla och rädsla. Han tänkte att det var mycket han borde fråga Lydia om, men hon verkade redan ha somnat. Han försökte smittas av hennes lugn, och snart sov han också.

Maru vaknade av att någon gick runt vagnarna och slog på hjulens fälgar med en hammare.

'Upp och hoppa, dags att komma iväg!' ropade Jeden.

Maru satte sig försiktigt upp för att inte råka röra vid det fuktiga presenningstaket, och

förvånades av att Lydia fortfarande låg bredvid honom.

'Sovit gott?' frågade han med ett leende, men väntade inte på svar utan gick för att ta hand om sin fulla blåsa. När han kom tillbaka satt Lydia insvept i sin mantel och åt bröd och konserverade persikor. Maru chockerades över hur sliten hon såg ut.

'Hur mår du? Förlåt, men du ser inget vidare ut,' sa han så snällt han kunde.

'Sovit dåligt,' svarade Lydia mellan tuggorna.

'Jag trodde du sa att vi var säkra och kunde sova lugnt?' frågade han och tog för sig av maten.

'Det var vi också, men jag var tydligen svårare att övertala än jag trodde. Här.' Hon räckte över en trave vikta klädesplagg som visade sig vara hans kalsonger och undertröja. Han tog emot dem och funderade en kort stund på om han skulle försöka byta, men såg ingen möjlighet utan att klä av sig naken bland alla. Det fick vänta till senare.

Eka och Kita närmade sig långsamt, den första med förväntan i blicken, den sista med rädsla. Eka blev helt lyrisk när han såg persikohalvorna, men Ekir som stod en bit bort gjorde det tydligt med sin mörka blick att pojken inte kunde stanna. Han fick händerna fulla, tackade när Kita påminde honom och sprang sedan tillbaka till sin pappa för att visa upp sina skatter.

Vagnarna ställdes i ordning och alla gjorde sig redo för avfärd. Det sista som skedde var att Jeden och en av de andra vakterna delvis stöttade, delvis bar Tym från huset där han tydligen spenderat natten och baxade upp honom på den mittersta vagnen.

'Okej,' ropade Jeden, 'dags för avfärd! Nästa stopp Näslösa. Om någon saknar någon så gör ni bäst i att hitta dem fort, för nu kör vi. Å-hej!'

I takt med hans sista utrop sattes den första vagnen i rullning, och sen följde två och tre. Lydia gick redan långt framför karavanen fortfarande insvept i sin mantel. Trodde hon att det skulle börja regna?

Maru hade lämnat sin plats på vagnen åt Kitas saker, men hon bar envist på dem och låtsades inte om att hon såg hans gest. Ekir slängde så många blickar åt hennes håll att hon inte ens pratade med Maru. Han funderade på om han skulle klättra upp på vagnen ändå, men det kändes drygt att göra det nu. Ekir hatade honom som det var och på vagnen skulle han vara tvungen att svara på Ekas alla frågor. Det gick bra att gå, så länge han slapp den tunga ryggsäcken. Lite tråkigt var det, men ibland var det skönt att ha tråkigt.

När drygt halva dagen gått stannade de för att äta. Även Tym, som hittills snarkat sig igenom färden, vaknade till, men han såg inte så sugen ut på mat. De flesta av vakterna rörde sig tillbaka mot vagnarna, men Lydia stannade där hon var. Hon vinkade som för att säga att hon hade att äta, och att han inte behövde bry sig om henne. Maru plockade fram lite åt sig själv. Som vanligt granskade alla varandras mat. En del åt bättre än han, andra sämre. Vissa inget alls. Du kan inte hjälpa alla intalade han sig själv, men skämdes ändå när han sänkte blicken för att slippa se de matlösa.

Eftermiddagen var lika händelselös som förmiddagen. Här och var bredvid vägen satt stora plakat som berättade att de var på väg mot Näslösas Sjukhus där tydligen alla krämpor kunde botas. Det hade funnits läkare vid Vattentornet, men Maru hade alltid tyckt att de kostat för mycket. Ett helt sjukhus fullt med dem lät både orimligt och jättedyrt. Men han var ju inte fattig längre, kanske kunde de hjälpa honom med fingret.

Till slut kom de fram till ett gigantiskt huskomplex. Flera stora huskroppar, fyrkantiga med platta tak. Maru räknade till sex, sju våningar på de största. De hade synts på långt håll, men han hade inte riktigt accepterat hur stora de var. En skylt, två manslängder upp i luften skrek ut att de kommit fram till Näslösas Sjukhus. Tåget stannade vid ingången i nätstaketet som verkade omge hela området. Lydia satt på en sten och väntade på dem en bit ifrån de ljust klädda vakterna som tog emot besökarna. Hon vinkade åt honom att lasta av packningen. Tydligen skulle de stanna här. Tym hade kvicknat till och hälsade på vakterna innan han signalerade till Jeden som tog till orda.

'Ni som ska till Näslösa gör bäst i att kliva av nu.'

En handfull människor lösgjorde sig och sina saker från tåget. Lydia gjorde ingen ansats att hjälpa till, Maru fick ensam springa fram och tillbaka mellan vagnarna och henne med deras saker. Eka försökte hjälpa till med att lasta från vagnen och Maru hade inte hjärta nog att säga ifrån, så han lät honom hållas även om han inte gjorde någon nytta.

'Hej då Eka,' sa han vid sista vändan. 'Kita. Ekir. Lycka till.'

Han fick inga svar. Karavanen började rulla bakom honom, och när han vände sig om såg han hur Jeden gjorde honnör mot Lydia som reste sig och besvarade den. Maru skuggade ögonen och såg efter vagnarna. När de försvunnit ur sikte sjönk Lydia ihop på stenen igen. Nu såg Maru att hon svettades ymnigt om pannan som hon ideligen torkade med en trasa.

'Hur är det?' frågade Maru oroligt.

'Det är... det är...' försökte Lydia, men skakade sen på huvudet. 'Låt oss bara gå in.'

Något var det, men Maru vågade inte fråga vad. Det var skönt att de var vid sjukhuset, men han var ändå orolig. Maru lastade på sig så mycket han kunde av packningen och skämdes över hur tacksam han var att Lydia hjälpte till trots sitt tillstånd. Osäkert såg han på henne när hon med envist bestämda steg rörde sig mot ingången.

'Välkomna till Näslösas sjukhus,' sa en ung kvinna i ljusa kläder. 'Är ni här för egna behov?'

'Kanske det,' svarade Lydia kort.

'Näslösa tar emot i stora salen,' sa hon och pekade mot en stor byggnad. 'Behöver ni låna en rullstol?'

'Vad kostar det?' frågade Maru snabbt innan Lydia hann öppna munnen.

'O, det är gratis,' sa kvinnan, och hennes leende blev ännu lite större, 'det kostar inget att be om hjälp.'

Lydia fnyste något ohörbart som Maru valde att tolka som ett ja.

'Vi lånar gärna en.'

'Självklart,' sa kvinnan och en sliten rullstol sköts fram till dem.

Lydia vägrade att sätta sig i den, men hon la sin packning på sätet och höll hårt om handtagen när hon sköt den framför sig. När de var ensamma började hon prata dämpat och sammanbitet.

'Näslösa är en iskall mördare, glöm inte det. Hon är ärlig och bryter inte ett löfte, men hon saknar helt spärrar om hon tror att du försöker lura henne.'

'Okej.'

'Gör ingen stor sak av hennes näsa, att hon inte har någon. Men låtsas inte som att du inte ser det heller.'

'Okej, vad ska jag göra då?'

'Se inte förskrämd ut. Erkänn den om det kommer på tal. Varken mer eller mindre. Hon är nog den mäktigaste kvinnan på många mil. I snart tjugo år har styrt sjukhuset med järnhand.'

En välklädd vakt från karavanen kom upp jämsides med dem. På ryggen hade han en stor väska som såg fullpackad ut. Lydia tystnade med ens, men mannen verkade inte bry sig om det.

'Hejsan. Visste inte att ni också skulle hit. Första gången hos Näslösa?'

'Ja,' sa Maru snabbare än han avsett.

'Jag har jobbat för henne i över tio år nu, hon är den bästa chef du kan ha.'

Lydia sa inget, så Maru följde hennes exempel även om han gärna skulle frågat mer om Näslösa. Antingen kände mannen av stämningen, eller så kom han inte på något mer att säga, för han var tyst resten av promenaden. Genom en stor port kom de in i en gigantisk sal med stengolv och flera våningar högt i tak. Längs väggarna fanns dörrar och fönster, och framför dem stod ett femtiotal människor som såg upptagna ut med olika sysslor. Mitt emot ingången var en uppbyggd scen med vad som inte kunde beskrivas som något annat än en tron. På den satt en kvinna i Lydias ålder som saknade näsa. Där den skulle varit gapade två avlånga hål, avgränsade av näsbenet som var täckt av tunn, ljusrosa hud. På den vänstra sidan sträckte sig hålet nästan hela vägen upp till ögat, på den högra någon tum ifrån. Maru måste kämpa emot impulsen att känna på sin egen näsa. Från kvinnans huvud hängde långa, mörkgråa dreads som togs om hand av en ung man med en virknål.

'Tagge!' utropade kvinnan glatt.

'Näslösa,' sa den välklädde vakten med ett stort leende.

'Väskan full som vanligt?'

'Alltid.'

'Lasta av dig och ta något att äta, så får du berätta alla nyheter sen.'

Tagge nickade mot dem och gick iväg mot en av dörrarna. Näslösa vände sig till Maru och Lydia, hennes vänliga men samtidigt stenhårda blick fick honom att strama upp sig.

'Så, vad gör oss den äran?'

Maru sa inget, utan sneglade på Lydia. Hennes knogar var vita i sitt grepp om handtagen på rullstolen. Skulle hon inte säga något? Maru vågade inte ta kommandot. Lydia svajade lite där hon stod, och det såg ut som att hon sökte efter ord. Men när hon öppnade munnen kom bara ett stön och hon föll avsvimmad till golvet.

Maru stod först som förstenad och bara stirrade på Lydia medan en handfull personer med handskar och munskydd sprang fram till dem. En av dem tog honom åt sidan, medan resten undersökte Lydia försiktigt.

'Vad är det för fel på henne?' frågade mannen som kommit fram till honom.

'Va? Nej, jag vet inte. Jag visste inte ens att hon var sjuk förrän vi kom hit.'

'Från vilket håll kom ni?'

'Öh, nordost tror jag.'

'Har hon varit i kontakt med döda kroppar som legat länge?'

'Nej, bara nydödade. I alla fall den senaste veckan.'

'Jeb,' sa en av de som undersökte Lydia, och bröt upp samtalet.

De hade tagit av bandaget från Lydias arm, och det var tydligt även för Maru vad som var fel. De variga såren efter hundtänderna var kraftigt infekterade och hade fått hela armen att svullna upp i ohälsosamma färger.

Mannen som hette Jeb gjorde en avancerad handsignal till Näslösa, som började gå mot dem, och han talade dämpat med de andra tills hon kommit fram.

Allt kändes overkligt för Maru, som om världen runt honom saktade ned medan han själv stod still.

'Hur ser det ut?' frågade Näslösa och torkade sina näshål med ett tygstycke.

'Kraftigt infekterade bett, förmodligen hund, på vänster underarm. Är vi snabba kan vi nog rädda henne,' svarade Jeb. 'Har vi tur får hon behålla armen.'

'Du hörde själv,' sa Näslösa och vände sig till Maru. 'Om Jeb ställer en diagnos så brukar den stämma. Klockan tickar och var sekund hon inte får vård glider hon allt längre bort. Snart är hon utom räckhåll även för mina skickliga läkare. Frågan är vad du vill att vi ska göra.'

'Va? Allt, jag vill att ni ska göra allt ni kan för att hon ska bli bra. Vad vill ni ha?' Maru började rycka i väskan han hade framför sig för att få upp den, men Näslösa la sin hand på hans arm.

'Det är inte så vi gör här. Hur skulle du värdera ett liv? Det går inte att värdesätta som en ask patroner eller en matkonserv, eller hur? Visst, jag skulle kunna ta allt ni ägde för att göra henne bra igen. Men skulle det kännas rätt? Skulle det vara för mycket? För lite?'

Det snurrade i Marus huvud, pulsen dunkade i tinningarna som en påminnelse om hur Lydia gled bort från honom. Lydia som räddat hans liv flera gånger, en av de gångerna hade hon fått såren som nu långsamt dödade henne. Hur skulle han kunna sätta ett pris på hennes liv?

'Hur ska vi göra då?' frågade han stressat.

'Den enklaste lösningen är oftast den bästa. Jag ger ett liv, och får ett tillbaka.'

'Va? Menar du att du skulle äga henne?'

'Nej, hon är inte i skick att göra någon uppgörelse. Men du är.'

'Va?'

'Jag botar din vän, ger henne livet tillbaka. Du svär lydnad till mig och sjukhuset för resten av ditt liv. Ett liv för ett annat.'

Lydias varningar ekade i hans huvud. Näslösa är ärlig, men en mördare. En ärlig mördare,

betydde det att han kunde lita på henne? Det fanns inte tid att fundera på det nu.

'Om hon inte klarar sig?'

'Då har jag inte uppfyllt min del av avtalet, så då behöver inte du göra det heller. Din tjänst börjar när vi lägger in henne, men om vi misslyckas är du fri att gå.'

'Och om jag inte vill?'

'Då är det bara att gå när du behagar. Men du går ensam. Jag har sett många i hennes skick, utan vår hjälp kommer hon inte vakna igen. Vi är hennes bästa, hennes enda chans. Men för var minut vi står här minskar den. Det är ditt val.'

Maru såg på Lydia. Hon hade offrat så mycket för hans skull. Kanske var det inte mer än rätt att han också fick offra sig.

'Okej,' sa han. 'Okej, vi kör. Om du gör henne frisk stannar jag hos dig.'

'Bra,' sa Näslösa och tog hans hand. 'Jag lovar att vi ska göra allt vi kan för att ge Lydia ett långt liv.' Hennes blick var som handslaget, bestämd och rak. 'Vad heter du?'

'Maru.'

'Maru. Jag tror vi kommer komma bra överens.' Hon vände sig till de som stod över Lydia. 'Ta hand om dem.'

En bår dök upp och undersökarna tog med sig henne på den. Maru rafsade snabbt ihop deras saker, hur han lyckades bära allt förstod han inte själv, och följde efter. Lydias bärare försvann med henne i de vindlande korridorerna, själv leddes han upp för några trappor och fann sig sitta ensam i ett litet, långsmalt rum. Dörren satt i ena kortsidan, långsidorna saknade öppningar och andra kortsidan fylldes av tre stora fönster, i två av dem var glaset ersatt av stora träskivor. Det var betryggande att ha världen utanför fönstret, en koppling till verkligheten. Rummet hade en våningssäng, en garderob och ett bord. Han la packningen på golvet och satte sig i den nedre sängen. Vad hade han gjort?

Han blev sittande ganska länge, redo ifall någon skulle komma med information. Men ingen kom. Korridoren utanför var lång, med många dörrar som hans egen, men de var alla stängda och han såg inte till några människor. Han passade på att äntligen få ta på sig sina rena underkläder och vila kroppen från skyddsvästen.

Tids nog började solen gå ned och det mörknade i rummet. Det skulle nog inte komma någon. Han stängde dörren och balanserade en konservburk på handtaget som larm. Jaktgeväret och automatkarbinen gömde han under madrassen och la hagelbössan nära till

hands bredvid sängen. Väskorna staplade han i sängen längs väggen och la sig framför dem. Hans tankar var på Lydia, hur det var med henne och vad de gett sig in på. Till slut lyckades han somna trots grubblerierna och byggnadens alla okända knäpp och knak.

Solen höll fortfarande på att gå upp när han väcktes av att burken slog i golvet när dörren öppnades.

'Ojsan,' sa en man Maru inte sett tidigare, och klev in i rummet. Han stannade upp med händerna över huvudet när han såg in i piporna på hagelbössan Maru riktade mot honom. 'Ta det lugnt. Det är dags att vakna, morgonsamlingen är om en kvart.'

'Va?' frågade Maru sömndrucket.

'Förlåt, jag skulle ha tagit det här igår, men jag kom tillbaka så sent att jag inte ville störa dig. Jag heter Dommel, det är jag som ska hjälpa dig till rätta. Varje morgon har vi samling där dagens uppgifter delas ut. Vad var det du hette nu igen?'

'Maru. Har du hört något om Lydia?'

'Vem?'

'Lydia, hon jag kom med. Hon var sjuk, de tog med sig henne.'

'Okej, nej, jag vet inget om det. Men det brukar säga till om det blir någon förändring. Kom igen nu, vi vill inte va sena.'

Maru började plocka på sig sina saker men Dommel stoppade honom.

'Vänta, du behöver inte ta med dig något till samlingen, det blir tid att hämta grejer efter mötet. Och du vet ju inte vad du ska göra än heller.'

'Ska jag bara lämna...' började Maru.

'Du kan ju låsa dörren om du är orolig, men här är det ingen som stjäl något.'

Ingen som stjäl? Konceptet var helt främmande för Maru. Om något var obevakat var det fritt att ta.

Det satt mycket riktigt en nyckel i dörren. Han testade att låsa, öppna och låsa igen innan han kände på dörrhandtaget att det verkade fungera. Det var ingen stark dörr, med ett bräckjärn skulle han ganska lätt kunna få upp den. Men ingen av de dörrar han kunde se i korridoren hade brytmärken. Fast han visste förstås inte hur många nycklar det fanns. Det kanske var samma nyckel till alla dörrar? Det kändes fel att lämna sakerna, men han verkade inte ha något val.

'Jag skulle behöva...' sa Maru svävande och hoppades att Dommel skulle förstå hans behov.

'Okej, om du skyndar dig.'

'Vart?'

'Dörren till vänster där borta.'

Maru följde anvisningen och fann sig i ett stort rum med många handfat och bås med porslinstoaletter. Han hade sett många sådana här rum tidigare, men aldrig rena och upplysta. Och det hade aldrig varit vatten i toalettstolarna. Han var på väg ut för att fråga Dommel när han såg det tydligt målat på insidan av dörren att det var toaletterna som skulle användas. Han var nog inte den första som var ovan. Porslinet var kallt mot hans hud och han var nära att flyga upp ur stolen när det stänkte upp vatten i rumpan på honom. När han var klar dubbelkollade han instruktionerna innan han spolade. Flera liter vatten snurrade runt i toaletten och drog med sig allt han lämnat ifrån sig. Sen var det som om ingen använt den. Magiskt, men vilket slöseri med vatten. Det här skulle ta tid att vänja sig vid.

Dommel guidade honom tillbaka till den stora salen. Kvinnor och män stod uppställda i sex-sju rader med minst tio personer i varje. De flesta av dem följde honom intresserat med blicken, medan några höll ögonen fixerade på Näslösa som satt på sin tron omgiven av en handfull män och kvinnor. Maru förvånades över att det var så få som var beväpnade, utöver någon kniv eller pistol.

En lätt knuffning från Dommel fick honom att röra på sig, och de fyllde på den tredje och fjärde raden. Så blev de stående i tystnad medan en handfull eftersläntrare tog plats i leden. Näslösa reste sig och såg ut över salen.

'God morgon, min vänner.'

'God morgon, Näslösa!' svarade samlingen med en röst som fick Maru att rycka till.

'Det smärtar mig att meddela det, men igår förlorade vi en broder och en syster. Godan och Reeva. Minns dem, och vet att ni kommer bli ihågkomna den dagen ni inte längre är med oss.'

En tystnad spred sig i salen och Näslösa lät den vara i några andetag innan hon fortsatte.

'Då är det desto mer glädjande att vi har några nya bekantskaper bland oss idag. Kom fram så vi får se på er.'

Maru såg sig försiktigt om. Dommel petade honom otåligt i ryggen, och när några andra rörde på sig började även han ta sig fram mot plattformen Näslösa stod på. De var totalt fyra som bröt sig ur leden, tre män och en kvinna. De båda andra männen stack ut extra mycket med all sin packning. Maru skickade en tacksam tanke till Dommel som fått honom att lämnat

sina saker i rummet.

De blev uppställda på ett led framför Näslösa, där Maru motvilligt hamnade längst fram. Det var obehagligt att bli så uttittad, men han gjorde sitt bästa för att se lugn ut. Näslösa räckte över en gul näsduk märkt med två röda, oformliga streck. Först trodde Maru att den var nedblodad, men sen förstod han symbolen när han såg hålen i Näslösas ansikte.

'Maru,' sa hon och tog hans hand.

'Maru!' ekade samlingen nedanför.

När han såg ut över folkmassan insåg han att alla hade en likadan näsduk som han just fått. En del bar den som armbindel, andra hade den runt halsen. En hade den som ögonlapp med Näslösas symbol över ögonhålan. Maru ställde sig på sidan av plattformen och fick hjälp att knyta näsduken om armen, medan de tre andra fick symboler och sina namn utropade.

'Välkomna,' sa Näslösa och vände sig till salen. 'Ta väl hand om dem, de är era bröder och systrar nu.' Hon såg direkt på Maru och de tre andra, en i sänder medan hon fortsatte. 'Vi är en familj, bunden inte av blod men av ord. Ni och jag är ett. En attack på er är en attack på mig, och en attack på mig är en på er. Ni tillhör mig, men ni ska se att jag tar väl hand om det som är mitt. Gör ni bara som ni blir ombedda kommer ni finna att jag är generös och rättvis. Men missta det inte för svaghet, ger ni minsta tecken på förräderi slår jag ihjäl er personligen.'

Hennes ansikte slappnade av och sprack upp i ett leende.

'Men nu pratar vi om något roligare. Ni kan gå tillbaka nu.' Maru och de andra rörde sig tillbaka till sina platser medan Näslösa fortsatte. 'Jag är rädd att jag inte har så många spännande uppgifter idag.' En av hennes assistenter räckte henne ett papper. Hon började räkna upp sysslor, allt från vattenbärare och städare till vakter och budbärare, följt av namn. Men Marus namn nämndes inte.

'Jag ser på dig Kromm, att du är rädd att inte få något kul att göra.'

Spridda skratt hördes i leden, de flesta i närheten av en man vars ljusbruna hår klövs av ett stort ärr som löpte snett över hela huvudet.

'Men du kan vara lugn,' fortsatte Näslösa, 'det finns en tjuv att ta hand om.'

Flämtningar och ilskna mumlanden hördes i leden. Kanske var det verkligen ingen som stal här?

'Ta med dig Jil, Uve och Maru, och straffa den som stulit från mig, stulit från oss alla. Det var allt.'

Salen ekade av energifyllda rop och Näslösa återvände till sin tron. Leden splittrades och

människorna samlades i små grupper. Maru visste inte vart han skulle ta vägen, men Dommel nickade honom mot plattformen där den ärrade mannen redan stod och pratade med en av Näslösas assistenter.

Maru rörde sig långsamt ditåt, och höll sig i bakgrunden tills Kromm hade pratat färdigt. När han vände sig om såg Maru att Kromm hade ärr som löpte kors och tvärs över hela ansiktet, nästan som att de var gjorda som dekoration. Hans högra öga var grumlat och han verkade sakna flertalet tänder.

'Så, det är du som ska springa i vägen för oss idag?' sa han skeptiskt och lät händerna vila på sitt bälte som för att peka på yxan, knivarna och revolvern som hängde där.

'Vi får hoppas att du inte råkar ut för en olycka så här på första dagen,' väste en röst bredvid Marus högra öra.

Han vände sig snabbt och mötte blickarna hos två flinande män som stod tätt intill honom. Maru svalde och hoppades att det inte märktes.

'Jil och Uve antar jag?' sa han och förvånade sig själv med hur lugn han lät.

'Han är Jil, jag är Uve,' svarade mannen som talat nyss, men skrattet och knuffen från den andre fick Maru att tvivla på sanningshalten.

'Jag utgår från att du har något att försvara dig med,' sa Kromm.

'Jadå, jag har nog så jag ska klara mig.'

'Vi får väl se. Hämta det ni behöver så samlas vi här igen. Det kommer bli en lång dag.'

Maru förvånade sig själv med att hitta tillbaka till sin dörr. Nu var det mer liv i korridoren, flera dörrar stod öppna och män och kvinnor rörde sig målmedvetet mellan dem. Ingen verkade ta någon större notis om honom där.

Rummet såg ut som han lämnat det, inget verkade rört. Vad skulle han ta med sig? Vad behövdes på en lång dags tjuvjakt? Vad ville han inte lämna? Han tömde sin ryggsäck på sängen. För några sekunder stannade han upp och häpnade över hur mycket han ägde. Hans gamla jag hade kallat den nya Maru för rik, men ändå kände han inte så. Hur mycket skulle det krävas för det?

Han började med att packa några konserver och en flaska vatten. Mat var alltid bra att ha. Magen argumenterade för att mat skulle vara bra just nu, men det fick vänta, den fick nöja sig med lite choklad och vatten.

Vilka vapen skulle han ta? Automatkarbinen var för tung, och han kunde inte hantera den

ordentligt. Att både ta jaktgeväret och hagelbössan kändes för mycket. Om någon annan inte hade en bössa skulle de insistera på att få låna en av hans. Han bestämde sig för att bara ta hagelbössan, och fyllde på fickor och ryggsäck med ammunition. Den fick inte bli för tung, men än fanns det plats. Han tog mod till sig och öppnade Lydias lilla väska, den hon hade sina värdesaker i. Hon skulle inte vilja att de försvann. Större delen av pillerkartorna stuvades ned i botten på ryggsäcken. De ömtåliga glasflaskorna lät han vara, knivarna likaså. Men pistolen tog han. Den såg ut som den han givit henne men mer välanvänd. Hon skulle nog inte ha något emot att han lånade den, hon skulle snarare bli arg om han gick ut underbeväpnad. Han tog ut magasinet och gjorde mantelrörelse för att se att den fungerade som den skulle.

'Ursäkta?' sa en röst från dörröppningen.

Maru såg upp på en kvinna som försökte se på honom utan att snegla på pistolen i hans hand.

'Ja?' sa han och försökte låta så tuff han kunde. Han förbannade att han inte stängt dörren om sig, men var ytterst tacksam att hon kommit när han stod och gjorde något häftigt, och inte när han förvirrat rotade bland Lydias mediciner eller stressåt choklad.

'Eh, jag ville bara säga hej,' sa kvinnan försiktigt, 'jag bor i rummet mitt emot. Bea heter jag. Du hette Maru va?'

'Mm,' svarade Maru och hörde till sin förvåning hur butter han lät. Det var inte meningen att vara otrevlig, men det föll sig så naturligt att han inte kunde låta bli.

'Ja, men nej, då ska väl inte jag störa mer. Hoppas du ska trivas.' Hon började vända sig om, men Maru stoppade henne.

'Vänta. När... när kan man träffa de som de hjälper?'

'Patienterna?' Hon sken upp när han visade intresse i samtalet. 'Det är besökstid på kvällen, när dagens sysslor är gjorda. Något att se fram emot, det håller i alla fall mig uppe. Hur jobbig dagen än varit är det värt det när jag får träffa min dotter. Hon har svårt att andas, men här är de jätteduktiga på att ta hand om folk. Vem har du där, om jag får fråga?'

'Det är... en vän.'

'Ni måste vara väldigt nära om du är här för honom. Det flesta här har en familjemedlem som behöver hjälp. Men du ska se att de kan ta hand om din kompis. Nej, nu ska jag iväg till tvätteriet. Vad ska du göra idag?'

'Jaga en tjuv tillsammans med Kromm och några till.'

'Oj då!' Hon spärrade ofrivilligt upp ögonen och försökte sen skratta bort det. 'Det ska nog

gå bra, du ser ut att kunna ta hand om dig. Det var trevligt att prata med dig Maru. Jag hoppas vi kan göra det igen.'

Med de orden vände hon sig om och gick iväg. Maru stod några sekunder och funderade på vad hon sagt. Var han och Lydia väldigt nära? De hade snarare känts milsvida från varandra. Men nu hade båda offrat sig för den andre. Det förde dem kanske närmare varandra? Han skakade tankarna ur huvudet innan han rafsade ihop ammunition till pistolen, la täcket över sakerna i sängen, låste dörren och skyndade tillbaka till den stora salen.

Uve – eller om var det Jil – stod redan och väntade med Kromm som höll kopplet till en hund. Det var en ganska stor hund, större än Manglaren, men den utstrålade inte galenskap utan styrka och kontroll. Det var snarare Kromm som såg galen ut, med alla sina ärr. Hunden följde Maru med vaksamma ögon, men gjorde ingen ansats till rörelse. Maru höll ett respektfullt avstånd, hunden kunde när som helst sätta fart på alla sina kilon muskler, den såg ut att väga lika mycket som Maru.

Maru ställde sig så att de båda männen kom mellan honom och hunden. De granskade hans utrustning och verkade, om inte accepterande, så åtminstone inte missnöjda. Kromm hade förutom hunden utrustat sig med en k-pist och en skottsäker väst. Jil – eller Uve – hade en läderhuva, skinnjacka och en automatkarbin i en axelrem.

'Schyst,' började Maru, och ångrade direkt att han sagt något, 'schyst hund.'

'Mm,' flinade Kromm, 'Bassa är vår bästa spårhund.'

Han böjde sig ned och klappkramade hunden på ett oväntat kärleksfullt sätt.

'Se till att inte komma mellan dem,' sa mannen som Maru bestämde sig för att tänka på som Jil, 'det har aldrig funnits nån människa som han älskar lika mycket som den där hunden.'

'Är det så konstigt när jag bara umgås med sådana som dig?' fräste Kromm.

'Poäng,' svarade Jil med ett leende.

Mannen som Maru i huvudet kallade Uve kom gående utan någon direkt brådska i stegen, ätande på ett äpple. Han var klädd i en lång rock och hade en bredbrättad hatt. Även han hade en automatkarbin.

'Var fan har du hållit hus?' skrek Jil över hela salen.

'Jag hade lite saker att fixa,' svarade Uve lugnt.

'Du och dina jävla affärer. Kan vi komma iväg någon gång, jag vill gärna hinna tillbaka idag. Du är inte ensam om att ha annat för dig.'

'Vart ska vi?' frågade Maru.

'Känner du till området?' frågade Jil som var lika snabb att lugna ned sig som han var att brusa upp.

'Nej,' erkände Maru, 'nej, det gör jag inte.'

'Då spelar det väl ingen roll,' sa Jil och gav honom en vänskaplig knuff.

'Tänkte mest hur långt det var, terrängen och så.'

'Det är nästan en mil åt sydost, om de är där jag tror,' svarade Jil och fick en kort nickning av Kromm. 'Det är asfalt hela sträckan, men obebott nästan hela vägen.'

'Säg inte att det är samma jävla gård nu igen?' sa Uve uppgivet.

'Vill du sätta emot?' frågade Jil med ett leende.

'Nej, men varför drar alla jävlar dit när de flyr?'

'Det ser ut som ett bra håll att fly åt, bort från allt. Men ditåt finns inte mycket att fly till, inte på flera dagsresor. Gården ser så avskild och övergiven ut när du kommer dit, ett perfekt gömställe. Men de tänker inte på att de inte är ensamma om den tanken.'

'Jag förstår bara inte varför hon låter stället stå kvar,' sa Uve.

'Då vet vi var de är,' svarade Kromm med ett elakt leende, 'det gör allt så mycket enklare för oss.'

Gruppen rörde sig i en energisparande maklig takt, likt någon som inte oroade sig var nästa mål mat skulle komma ifrån. Jil pratade mer eller mindre med alla de mötte. Uve var också ganska social, men Kromm hälsade bara tyst på några få, resten verkade han inte låtsas om att de fanns. Och det var lätt, alla klev åt sidan och banade väg för honom och Bassa. Maru följde efter och försökte lägga människor och platser på minnet.

I princip alla de mötte var sysselsatta, inga satt och tiggde eller verkade utslagna. Det var allt från att bära ved och gräva diken till reparationer av hus och försäljning av varor. Vissa hade duken med Näslösas märke, men långt från alla. Det förvånade honom att de som hade den inte bara höll på med de tyngsta och slitsammaste jobben. Han hade mycket att lära.

Det blev allt glesare mellan människorna längs vägen, till slut var de mer eller mindre ensamma. Då riktades Jils babblande mot Maru, kanske för att det inte fanns någon annan.

'Så, var kommer du ifrån?'

'Vattentornet. Ligger några dagsmarscher nordost härifrån.'

'Har hört talas om det stället,' sa Jil och nickade igenkännande. 'Ledaren ska vara en riktig skithög.'

'Hertigen? Ja det är han nog. Men han kan vara ganska len i munnen också, det var han i alla fall senast jag träffade honom.' Maru njöt av att kunna skryta och undrade hur mycket han kunde bre på.

'Skitsnack! Jag har hört att han inte träffar någon, utan bara gömmer sig i sitt torn förutom vid avrättningar.'

'Det stämmer nog för det mesta. Men när det är något han vill ha gör han undantag.'

'Vad skulle han vilja ha av dig?'

Maru bet sig i kinden, nu hade han babblat för mycket igen.

'Jag vet inte,' svarade han undflyende, 'information tror jag.'

'Hur är han då?' Jil lät uppriktigt nyfiken och även Uve lyssnade uppmärksamt. Kromm låtsades inte om dem, men Maru var säker på att han också hörde på.

'Slug. Och stark. Stor som ett hus. Ingen jag skulle vilja bråka med. Men han är samlad och lugn, inte så galen som hans son var.'

'Var?'

'Var vad då?'

'Du sa var, är han inte så längre?'

'Ramal är död, hurså?'

'Som att den nyheten inte skulle spridit sig? Du snackar så mycket dynga! Nästan lika mycket som mig. Jag gillar dig!'

'Tack, tror jag,' svarade Maru förvirrat.

'Har du hört om hur Näslösa förlorade sin kran?'

Maru skakade på huvudet.

'Nu blir det sagostund,' sa Uve himlade med ögonen, men Jil brydde sig inte om det.

'Du kanske har märkt att hon torkar sig om näshålen ganska ofta? Då tror du säkert att det har med skadan att göra. Fel, det är själva orsaken!'

'Okej?'

'Näslösa har hösnuva, hon tål typ inte någonting som luktar. Pälsdjur går också bort, det är därför Kromm inte får ha med sig Bassa på morgonsamlingen.'

En dämpad grymtning hördes från Kromm och avslöjade att han visst lyssnade.

'Näsan rinner på henne bara hon tänker på en hund,' fortsatte Jil, 'det är därför hon är så mån

om att sjukhuset alltid ska ha mediciner.'

'Men vad har det med näsan att göra?'

'Jag kommer till det. Innan Näslösa blev så stor som hon är nu var det fortfarande en del som försökte lura henne. Du vet, återfyllda medicinflaskor och sånt. Idag får säljaren testa allt på sig själv, men på den tiden var det inte lika strikt. Det sägs att hon var riktigt snuvig en dag, och så kom det en säljare med ett dussin flaskor nässpray. Så hon drog i sig en rejäl dos för att testa, men det vara bara det att han bytt ut innehållet mot saltsyra, så hela näsan frättes av!'

'Varför skulle någon göra så?' frågade Maru skeptiskt.

'För att få övertaget och döda henne såklart. Men det krävs mer än så för att få henne ur spel. Hon dök på honom och slog honom medvetslös med bara händerna medan hennes näsa droppade ned i ansiktet på honom. När han sen vaknade var han naken, fastbunden vid en stol och blev sprutad i nyllet av sin egen syra en gång i timmen tills han dog.'

'Oj,' sa Maru som inte kunde komma på något bättre att säga.

'Om det nu är sant,' fyllde Uve i.

'Säger du att jag ljuger, eller?' frågade Jil sammanbitet.

'Alltså, du är ju inte direkt känd för att hålla dig till sanningen hela tiden, och det var ju inte som att du var där själv.'

'Dra åt helvete,' sa Jil surt och sparkade lite löst grus från vägbanan mot Uve.

'Jag hörde att hon fick näsan avbiten när hennes familj blev överfallna av en flock vildhundar. De hoppade på dem när de låg och sov, och hon var tvungen att döda ett halvdussin med bara händerna. Men hon var inte snabb nog, hennes man och barn blev ihjälbitna. Det är därför hon inte vill va i samma rum som hundar.'

'Vad då, vet ni inte hur det gick till?' frågade Maru.

'Ingen som var med på den tiden berättar något,' sa Jil som slutat sura, 'och ingen vågar fråga heller. Hon kanske är född utan näsa, vem vet?'

'Hon kanske fick den avskuren för att hon stack den för mycket i andras affärer,' sa Kromm mörkt. 'Matpaus. Tjugo minuter.'

'Äntligen,' sa Uve och sattes sig ned på marken där han stått.

Maru satte sig på en grästuva och plockade fram en konserv ur ryggsäcken. Ärtsoppa. Han hade hoppats att de skulle haft en eld att värma den vid, men han försökte hålla god min. De andra hade alla likadana metallådor med mat som de slevade i sig kallt. Det var en ljusbrun sörja som kanske kunde vara köttgryta. Kromm tog fram en metallskål åt Bassa som han

fyllde med vatten från sin flaska.

'Jag träffade en man en gång,' sa Jil mellan tuggorna, 'som öppnade precis en sådan där konserv som du har, men när han tagit de första tuggorna hittade han en hel råtta i den. Så sant som jag sitter här, en hel råtta med svans och allt.'

Maru föll in i de andras skratt, men kunde inte låta bli att röra om lite extra i burken innan han började äta.

När konserven var slut tänkte han att det fick räcka, men när han körde ned händerna i jackfickorna hittade han den påbörjade chokladkaka från igår. Han bröt av en rad åt sig själv och skickade runt resten till de andra. Förvånansvärt nog fanns det kvar när han fick tillbaka den. När de andra vara klara med sin mat skrapade Jil och Uve ned sina rester i Kromms halvätna låda och han ställde fram den till Bassa som glatt slafsade i sig ur den.

'Hörde att du tog värvning för nån gammal kärrings skull,' sa Jil medan han tuggade på chokladen, 'är det din morsa, eller?'

Det kändes som en smäll i ansiktet på Maru att höra någon kalla Lydia för en gamma kärring, men han ville inte göra sig ovän med dem, så han svalde ned sin ilska innan han svarade.

'Hon är inte min mamma. Hon är en vän, en kompanjon. Vi är ett team, jag är säker på att hon skulle gjort det samma för mig.' Tankarna på Lydia gjorde honom orolig och ledsen, han ville inte prata om henne. 'Ni då, vad har ni för anledningar att vara här?'

'Min lillebror,' sa Jil, 'och Uve har sin pojkvän. Han tycker inte om tjejer förstår du.'

Uve tog upp en kotte och kastade den mot Jil, men båda skrattade.

'Kromm då?' frågade Maru.

'Han är en av de få som betalar av sitt eget liv,' sa Jil. 'Men det är nog han som vinner på det, hur många gånger har de lappat ihop dig nu? Trettio? Fyrtio?'

Kromm svarade inte, men log nöjt.

Bassa ledde dem längs vägen, och Jil pratade nästan oavbrutet. Det tog inte lång tid innan Maru kände att han inte orkade lyssna längre. Först då fattade han att de andra inte heller gjorde det, utan bara svarade med hummande bifall då och då, så han försökte göra detsamma. Efter vad som måste varit flera timmar enligt solens rörelser kom de fram till en avtagsväg.

'Okej,' sa Kromm, 'med lite tur är de kvar i huset. De har inte kommit tillbaka den här vägen i alla fall. Jag stannar här med Bassa om någon försöker smita. Ger de sig kan ni ta dem

levande, annars kan de lika gärna dö.'

'Vet ni vilka det är vi letar efter?' frågade Maru.

'Ektor,' sa Jil. 'Stor kille, jobbade som smed.'

'Och det är bara han vi ska ta?'

'Alla han har med sig är lika skyldiga som han,' sa Kromm kort.

'Lita inte på någon,' sa Jil glatt, 'och skjut på dem vi skjuter på så kommer allt gå bra.'

Alla gjorde sina vapen redo, och Maru följde med Jil och Uve längs avtagsvägen.

'Han är inte feg, om du trodde det,' sa Jil och nickade mot Kromm när de kommit en bit bort, 'men ända sen Bassa skadades i en räd har han blivit väldigt beskyddande. Och det är bra att ha dem där, jag tror inte en jävel kan smita förbi de två.'

Vägen ledde fram till några hus som låg kring en gårdsplan. Maru förundrades alltid över att hus oftast var placerade på samma sätt, han undrade om det fanns en mening med det som han inte förstod. Ett vitt envånings bostadshus med veranda låg rakt fram. På den högra sidan en halvt hopfallen lada och på den vänstra två bodar. Det midjehöga gräset som omgav husen var klippt och nedtrampat i smala gångar – människor hade rört sig här nyligen. Maru kunde först inte se någon, men så rörde sig plötsligt det han trott var en skrothög på verandan.

'Försvinn!' ropade en röst från rustningen som närmast liknade en manshög järnspis med armar och ben.

Jil och Uve såg på varandra och brast sedan ut i skratt.

'Ektor,' ropade Jil mellan skratten, 'vad har du på dig?'

'Stick härifrån! Det här är sista varningen!' ropade mannen i järnrustningen och hötte med en pik. 'Jag vill inte behöva döda er!'

'O, det behöver du inte bekymra dig om.' sa Jil med ett leende, osäkrade sin karbin och började skjuta. Uve var inte sen att följa hans exempel. De sköt skott på skott medan de avancerade mot huset. Maru höjde sin bössa, men kände inte att det var någon mening att skjuta, han kunde inte tillföra så mycket. Han följde försiktigt efter och försökte hålla koll på flankerna. Det hade känts så mycket bättre om Lydia varit där.

Kulorna som träffade Ektors rustning gav dova klanger ifrån sig och tryckte honom tillbaka mot väggen, och de som missade rörde upp ett moln av splittrat trä omkring honom. Jil och Uve var drygt tio meter från verandan när de tömt sina magasin. Skrattande, slog ihop händerna och dunkade varandra i ryggen. Maru var tacksam för deras oväsen, att något fyllde det tysta tomrum som uppstår efter en skottlossning. Rustningen stod fortfarande upptryckt

mot väggen som om den var fastspikad. Knäppande ljud av svalnande metall var allt den gav ifrån sig. Maru började undra varför den inte fallit, men hann knappt tänka tanken klart innan Ektor vacklade på fötter igen. Med ett vrål höjde han högerarmen som höll i en k-pist.

'Skydd!' ropade Maru, och låg redan på marken när de första skotten avfyrades. Men hans kollegor reagerade inte snabbt nog. Kraften från kulorna slet blod och kött från deras kroppar. Långsamt föll de baklänges som och någon försiktigt puttat på dem. Efter vad som kändes som flera minuter tystnade även metallmonstrets vapen.

Maru låg kvar och såg på sina fallna kollegor. Jil låg på rygg och stirrade upp i himmelen. Han andades ryckigt och blod pulserade ur hans sår vid varje hjärtslag. Uves kropp var onaturligt vriden, som om det som höll ihop den gått sönder. Över- och underkroppen gick åt varsitt håll, det såg ut att göra fantastiskt ont, men Uve gav inga tecken på smärta.

Maru försökte slappna av och spela död. Om den osårbara järnmannen trodde att Maru också var träffad kanske han fick vara.

Ljud av skramlande metall och tunga steg närmade sig. Maru höll andan, hans hjärtslag överröstade nästan ljudet från rustningen. I ögonvrån såg han Ektor långsamt komma närmare. Lydias lektion med den köttiga sparken mellan Ramals ben blixtrade till i Marus tankar. Alltid kontrollera att en fiende var fallen. Han kände hur pungen drog ihop sig i skräck och han var tvungen att hålla emot för att inte korsa benen. Han försökte lugna sig med att rustningen som gjorde Ektor osårbar också hindrade rörligheten, han kunde omöjligt utdela en sådan spark. Men något skulle han göra. Ektor stannade bredvid Jil och såg ut att betrakta honom. Huvudet rörde sig i stora cirklar, som om ansiktsmasken hindrade hans syn. Sen höjde han piken och högg den i Jils bröst. Den ryckande andningen och det pulserande blodet avtog och snart låg Jil lika still som Uve.

Maru kände paniken stiga, en pik i bröstet var värre än en spark. Men det kanske inte var ett test, kanske var det nådastöten för att ända lidandet, som den Lydia givit G. Järnmannen såg sig om, gick fram till Uve och betraktade honom på samma sätt som han gjort Jil, innan han högg piken även i hans bröst. Alla förbannelser och svordomar Maru kunde for genom hans huvud, som om det gick att kväva rädslan med aggression. Uve gav inga tecken på att märka piken som penetrerade honom, strax skulle allt fokus riktas mot Maru.

Vad skulle han göra? Något måste han försöka med. Han kunde inte bara ligga där och vänta på att en räddande ängel skulle komma och sopa bort alla problem. Lydia låg i sjuksäng långt härifrån, och vad skulle Kromm och en hund kunna göra mot en man som kunde stå emot

automateld? Det var upp till Maru att rädda sig själv. Men vad kunde han ta sig till? Hagelbössan skulle inte göra en skråma på rustningens stora metallstycken. Ingenstans kunde Maru se några glipor eller svaga punkter i den. Ektor hade fortfarande sin k-pist i handen, även om Maru kunde springa snabbare skulle det inte dröja länge innan även han var genomborrad av kulor.

Men rustningen gjorde att Ektor såg dåligt och rörde sig långsamt. Om Maru bara kunde komma bakom honom fanns det kanske en glipa i rustningen. Eller så kunde han i alla fall få ett tillräckligt försprång för att hinna undan. Tiden började rinna ut och han kunde inte komma på något bättre. Han tog sats och rullade, kröp och kravlade för att komma runt järnmannen. Maru tog sig upp på knä bakom honom, höjde hagelbössan och letade febrilt efter en svag punkt i rustningen. Men baksidan var lika slät som framsidan. Ektor hade noterat rörelsen och höll nu stapplande, men förvånansvärt snabbt, på att vända sig om. K-pistens pipa vreds allt mer åt Marus håll, snart var han i skottlinjen.

Bättre att göra något än inget, tänkte Maru och brände av bössans båda pipor mot mannen. Skotten tog i sidan och ryggen, Maru kunde känna hur rikoschetterande hagelkulor studsade mot hans kropp. Träffarna fick mannen att stanna upp i sin rörelse och vifta med armarna bakom sig, som för att återfå balansen. Med ens blev allt klart för Maru. Balans. Karbinernas kulor hade inte gått in i kroppen, de hade tryckt upp honom mot väggen. Utan den hade han fallit. Och om han föll skulle han inte komma upp. Med full kraft kastade Maru sig mot Ektor som fortfarande försökte återfå balansen. Det var som att slänga sig mot en bergvägg. Rustningens kanter skar in i kroppen, men han fortsatte pressa och kände hur järnmannen långsamt tippade över och föll framstupa med ett brak.

Maru låg segerrusigt flämtande över rustningens rygg och försökte komma på vad han skulle göra nu. Ektor levde där inne, armar och ben rörde på sig, men han kunde inte komma åt Maru med vare sig piken eller k-pisten. Det hördes skrik inifrån rustningen, men Maru kunde inte urskilja några ord. Det var tydligt att Ektor inte skulle komma upp på egen hand, även utan någon på hans rygg. Maru flyttade sig försiktigt så han hamnade på högerarmen och försökte slita åt sig k-pisten. Men Ektors vägrade släppa och kampen fick honom att klämma åt avtryckaren. Vapnet började spotta ur sig sina skott, Maru fick hålla ned det med foten så att alla kulor tog i marken och fick jord och grästuvor att flyga omkring. När magasinet var tomt släppte Ektor taget om vapnet, och Maru lyckades ta det från honom. Han sparkade

också bort piken som mannen halvhjärtat viftade med.

'Ektor!' hördes en kvinna ropa från huset.

Maru drog snabbt sin pistol och tog skydd bakom järnmannens kropp. En kvinna stod på verandan. Hon hade en yxa i händerna och rödgråtet, stirriga ögon.

'Ektor!' ropade hon igen, släppte yxan och sprang mot dem.

Maru kröp en bit från Ektor men höll pistolen riktad mot henne. Med rinnande tårar föll hon på knä bredvid mannen och började rycka och slita i spännena i huvudänden på rustningen. Även i sitt upprörda tillstånd verkade hon veta vad hon gjorde, för snart öppnade sig hjälmens baksida och visade sig innehålla ett huvud i en smutsbrun tyghuva. Nu var det inget som dämpade Ektors skrik, som var fyllda av ilska och rädsla. Kvinnan försökte trösta honom medan hon snörde av huvan. Blod sipprade fram ur hans vänstra öra. Det högra var täckt av ett tjockt lager vadd som kvinnan tog och tryckte mot det blödande örat. När högerörat blev fritt slutade mannen skrika.

'Reeva? Reeva, är det du?'

'Ja, min hjälte, det är jag,' svarade kvinnan ömt.

'Förlåt,' snyftade mannen. 'Jag försökte. Men du. Hade. Rätt. Vi skulle. Inte stannat.'

'Det gör inget,' avbröt Reeva och strök hans kortklippta hår, 'det gör inget.' Hon såg upp på Maru. 'Gör det.'

'Va?'

'Gör det du kom hit för att göra.'

'Vad menar du?'

'Liv för liv. Han har tagit liv från Näslösa. Ta våra så är vi kvitt.' Reeva rörde med handen över sin mage som Maru nu såg putade ut lite.

'Det är... det är inte mitt val,' försökte Maru. 'Vi måste...'

Ett ljust blixtrade till i Reevas ögon.

'Hjälp oss. Än finns det tid, hjälp oss fly.'

'Nej, alltså...'

'Hjälp oss, spring sedan tillbaka till Näslösa och hämta förstärkning. Säg att Ektor var ostoppbar, att du var tvungen att fly. Vi lämnar rustningen och allt, då tror de dig. Du kommer inte se oss igen, jag lovar.'

'Ni är tjuvar, jag kan inte...'

'Ektor fritog mig för att rädda vårt ofödda barn, det är hans enda brott. Jag svor att tjäna

Näslösa för att hennes doktorer skulle göra Ektor bra igen efter olyckan. Och det gjorde de. Men när jag blev med barn sa hon att eftersom hon ägde mig så var barnet också hennes. Vem är det som är tjuven egentligen?'

'Alltså...'

'Hjälp oss, så gör jag vad du vill. Du kan göra allt med mig.' Hon såg förföriskt på Maru och började knäppa upp sin skjorta. Känslorna hamnade i konflikt i Marus huvud. En del av honom gillade vad han såg, och en del av honom ville hjälpa dem. Men hon var i lag med en som precis försökt döda honom. Men det var ju bara för att han försökt döda Ektor, eftersom han stulit från Näslösa som Maru svurit att lyda. Allt bara snurrade ihop sig.

'Nej! Sluta, lägg av,' Maru hötte med pistolen för att visa att han menade allvar.

Som i ett trollslag försvann det förföriska ur hennes blick och byttes mot en förnärmad min. Hon öppnade munnen för att säga något, men skrek istället till när Bassa kom flygande från det höga gräset och landade framför henne. Reeva slängde sig bakåt och höll upp armarna som skydd mot den morrande hundens käftar som var centimeter från hennes ansikte.

'Bra, Bassa,' sa Kromm och reste sig ur gräset. 'Vad i helvete hände?'

Maru kostade på sig att släppa Reeva med blicken för några sekunder. Kromm såg sammanbiten ut, men i övrigt opåverkad av Uve och Jils döda kroppar som låg vid hans fötter. Han sparkade förströtт på dem, som för att kolla om de var döda.

'Ektor var skottsäker,' sa Maru, 'han fick Jil och Uve innan jag lyckades välta honom.'

Kromm la sig ned på marken bredvid Ektor så deras ansikten bara var en handsbredd ifrån varandra.

'Ektor, Ektor, Ektor. Vad skulle det här vara bra för? Du vet hur Näslösa är.'

'Hon är ett monster,' mullrade Ektor.

'Om du vet det, hur kan du då vara så dum att du stjäl från henne?'

'Skulle jag bara se på medan min hustru blev nedsliten av hårt och farligt arbete, bara för att sen få vårt barn taget från oss?'

'Ja.' Kromm reste sig, borstade av sina kläder och plockade upp piken. 'Det här är ditt eget fel. Hej då, Ektor.'

Med ett kraftigt hugg körde Kromm piken genom Ektors huvud så den slog i rustningen under honom. Han fick hålla emot med foten för att få loss den igen. Han vände sig mot Reeva och torkade förströtт av pikens droppande spets på hennes skjortärm, men hon stirrade bara i marken utan att reagera.

'Har du något att tillägga?' frågade han med ett leende och lät spetsen vandra över hennes bröstkorg.

'Vänta,' sa Maru.

'Vad?'

'Vänta, döda henne inte.'

'Varför inte? Ett liv för ett liv, det blir inte tydligare än så,' sa Kromm och nickade mot Jil och Uves kroppar. 'Och skulle du kunna lita på henne om hon kom tillbaka som en syster?'

'Kanske inte, men det är Näslösas sak att avgöra.'

'Näslösa vill inte ha henne tillbaka. Reeva är död för oss, det hörde du själv i morse.'

'Men barnet har hon kanske planer för.'

Kromm lät piken vandra ned till Reevas mage och lyfte på skjortan.

'Sen är det mycket att släpa på tillbaka,' fortsatte Maru, 'och jag vill i alla fall ha hjälp att bära.'

Kromm såg ut att tänka över det.

'Reeva,' sa han, men hon reagerade inte. Han klappade henne på kinden med pikspetsen och gav henne en blodröd krigsmålning. 'Reeva!'

Hon ryckte till och såg upp på honom.

'Ni hade en vagn för allt det här,' sa han, 'var är den?'

Med en darrande hand pekade hon mot boningshuset.

'Duktig flicka. Bassa, kom med. Maru, vakta.'

Maru förnärmades av att bli tilltalad som en hund, men lät det vara. Reevas blick föll på Ektor som nu låg med ansiktet halvdränkt i sitt eget blod. När Kromm försvunnit in i huset lutade sig Maru fram mot henne.

'Förlåt. Jag gjorde vad jag kunde.' Det kändes som en konstig sak att säga och mena med en pistol i handen.

Hennes blick fick honom att rygga tillbaka.

'Tror du att du räddat mig? Din jävel.' Hon försökte spotta på honom, men hade inte nog med saliv för att få iväg mer än lite stänk.

Ett skramlande hördes från huset, men Maru vågade inte släppa henne med blicken. Tids nog kom Kromm fram till dem med en nätvagn i metall på små, rörliga hjul.

'Helt värdelös, men det är inte mitt problem,' sa Kromm med ett leende. 'Lasta i dem nu.'

Maru hjälpte Reeva att få Jil och Uves kroppar i vagnen som redan innehöll vad Maru

gissade var det Reeva och Ektor fått med sig i sin flykt. Kromm band ett rep i vagnens front och la en ögla av det runt Reevas axlar. Hon började dra och vagnen rörde sig långsamt framåt. Kromm gick tillsammans med Bassa vid vagnens sida, med handen på sin k-pist och blicken på Reeva. Maru tog tag i vagnens handtag under premissen att han skulle styra, men han kunde inte låta bli att skjuta på.

På vägen dit hade Maru stört sig på Jils konstanta pratande, men nu saknade han det. Vagnens gnisslande och rassel var allt som hördes. Den var tung och drog hela tiden åt höger. Han försökte justera kropparna för att motverka, men det hjälpte inte. Vagnen måste ha perfekt platt mark för att inte skramla så de hördes milsvida omkring. Vem som helst skulle kunna smyga sig på dem utan att de märkte det. Bassa gick lydigt vid Kromms sida, och trots att det syntes att hon noterade saker bredvid vägen, gav hon varken ifrån sig ljud eller lämnade sin plats.

Fast Maru försökte låta bli gick hans blick hela tiden tillbaka till kropparna i vagnen framför honom. Han förvånade sig själv med hur lätt han kunde se på dem. Hade det faktum att han själv tagit liv trubbat av honom?

Plötsligt stannade Bassa upp och markerade in i skogen på den vänstra sidan om vägen.

'Stanna,' väste Kromm och högg tag i vagnen medan han tog en av automatkarbinerna. 'Vakta henne,' fortsatte han och viftade mot Reeva samtidigt som han vände sig mot skogsbrynet. Maru tog den andra karbinen och höll den riktad mot Reeva som sjunkit ihop på asfalten, medan han ställde sig så han fick vagnen mellan sig och träden.

'Jag kommer räkna till tre!' ropade Kromm mot skogen. 'Om du inte kommit fram ut busken innan dess skjuter jag sönder både dig och den. Ett!'

Rasslande hördes från en stor buske en bit från vägen, och Maru tyckte sig kunna se något röra sig i den. Utan att tveka öppnade Kromm eld. Löv och kvistar flög åt alla håll, och det var över lika fort som det börjat.

'Gå och kolla,' sa Kromm utan att ta blicken från skogen.

Maru hade ingen större lust att gå, och försökte komma på något sätt att vinna tid.

'Vad hände med två och tre?'

'Den som spelar fult överlever. Gå nu, jag täcker dig.'

Ovilligt började Maru röra på sig. Han kunde inte bestämma sig för vad som var värst – det okända framför honom, eller att ha Kromm i ryggen.

Långsamt gick Maru i en vid cirkel runt den sönderskjutna busken. När han närmade sig såg han två ben sticka ut. De låg stilla, var personen död eller var det en fälla? Maru övervägde att skjuta på kroppen, men det kändes slösigt med ammunition. Hade han ens patroner i magasinet? Han svor tyst för sig själv, det skulle han såklart kollat. Han hade en svag minnesbild av att Kromm laddat båda karbinerna, men han var inte säker. Nu var det oavsett inte läge att kolla. Hagelbössan hängde från hans axel, men den visste han var oladdad. Han hade fickorna fulla av patroner men det hjälpte inte nu. Om han ställde sig för att ladda om nu var han rökt. Han hade i alla fall pistolen vid sin sida, den var laddad, om geväret klickade. Tanken var lugnande och han minskade avståndet ytterligare.

När han kom närmare såg han att det var en man som låg i busken, några år äldre än han själv. Kläderna var slitna och smutsiga. I armarna hade han ett skamfilat jaktgevär som var riktat mot vägen. Han skulle ha skjutit dem om Kromm inte hunnit före.

Mannen såg inte ut att leva, men för att vara på den säkra sidan gjorde Maru som Lydia lärt och sparkade honom hårt mellan benen. En suck kom från kroppen när den sista luften lämnade lungorna. Den ändrade läge och Maru kunde se var Kromms kulor träffat. En hade gått in genom mannens mun och slagit sönder underkäken.

'Är det någon mer där?' ropade Kromm.

Någon mer? Helvete, Maru hade helt glömt bort att mannen förmodligen inte var ensam. Han sjönk ned på knä och spejade omkring sig. Det fanns flera träd och buskar där någon kunde gömma sig. Men inget hade skett, och de hade haft alla möjligheter. Ett tiotal meter in i skogen, bakom ett träd tyckte han att det stack fram något blått. Försiktigt rörde han sig åt sidan för att få ett läge att skjuta. Det blåa växte till en bylsig jacka med uppdragen huva på en kvinna som krampaktigt kramade ett litet barn. Vid deras fötter låg en skamfilad axelväska. Skyttens familj. Snyftande ljud hördes från dem, men det gick inte att se om det var barnet eller kvinnan som grät. Kanske båda. Barnet stack fram huvudet och såg på Maru med stora ögon.

'Mamma,' viskade det.

Kvinnan lyfte blicken och såg på Maru med rödgråtna ögon. Maru fick en klump i bröstet och backade försiktigt tillbaka.

'Inga fler här,' ropade han utan att släppa dem med blicken. Kvinnan såg oförstående på honom och barnet vinkade försiktigt medan de försvann ur varandras synfält. 'Han var nog ensam, eller så har de redan flytt.'

'Hade han något av värde?'

Maru hukade vid skyttens kropp och rotade i de åtkomliga fickorna. Småpryttlar. Skräp. Lite ammunition till geväret. Skulle han ta vapnet? Utan det skulle kvinnan och barnet inte komma långt. Om de fick behålla det hade de i alla fall en chans.

'Inte så mycket,' sa Maru, tog en handfull patroner och reste sig upp. 'Bara lite ammo. Bössan var nog kass redan innan du sköt sönder den.'

Maru försökte stänga sitt ansikte medan han gick ned till vägen så lögnerna inte skulle spilla ut.

'Vi har nog skräp att släpa på,' sa Kromm. 'Vi fortsätter.'

Maru återvände till sin plats bakom vagnen och de fortsatte sin resa. Diskret såg han tillbaka och hoppades att han inte skulle få ångra sig.

Längs vägen tillbaka lockades många åskådare till den skramlande vagnen. Flera kände Jil och Uve och uttryckte någon form av sorg vid nyheten om deras dödsfall. Men ingen reagerade märkbart på kvinnan som ensam drog den tunga vagnen, annat än föraktfullt ignorera hennes existens.

När de kom fram till sjukhuset tog vakter hand om både Reeva och vagnen med kropparna. Kromm tog med sig Maru in i sjukhusets vindlande gångar. Till slut stannade de i en korridor utanför en dörr. Maru hoppades innerligt att han skulle bli guidad tillbaka, för han hade ingen aning om var de befann sig.

'Sitt,' sa Kromm kort och Maru satte sig i en av stolarna som stod längs väggen.

Först när han satt ned insåg han att Kromm hade talat till Bassa, som nu satt lydigt och fick vatten upphällt i sin skål. Maru kände hur han blev pinsamt röd om kinderna och försökte se upptagen ut genom att rota i sin ryggsäck. Hundens slafsande gjorde honom törstig, så han drack också lite från sin flaska.

'Stanna,' sa Kromm till Bassa och vände sig sen till Maru. 'Du också. Någon kommer och hämtar dig.'

Sen knackade han lätt på dörren, öppnade och gick in. Den stängdes snabbt bakom honom, Maru hann inte se något av rummet innanför. Korridoren var förvillande lik alla andra på sjukhuset. Hur folk kunde hitta här var obegripligt.

Det dröjde några minuter, sen öppnades dörren igen och Kromm stack ut huvudet.

'Kom nu.'

Bassa reste sig snabbt och viftande på svansen.

'Nej, gumman, inte du,' sa Kromm med öm röst. 'Sitt. Duktig flicka. Stanna här nu.'

Han kastade något till henne som hon fångade i luften och med högljutt knastrande började tugga på. Maru reste sig och följde Kromm in i rummet. Där satt Näslösa och en handfull andra runt ett bord och åt stekt kött och potatis. Marus mage knorrade av hunger, men han tvingade sig att ignorera det. Näslösa la ned besticken, tuggade ur munnen och vilade hakan på sina knäppta händer.

'Kromm har berättat om dagens händelser,' sa hon med ögonen spända på Maru, 'men hans chosefria, grova sätt som är så uppskattat i mycket av det han gör lämnar en del att önska när det gäller redogörelser. Jag skulle vilja att du, med dina egna ord, förklarade vad fan det var som hände.'

Maru svalde och kämpade för att hålla kvar hennes blick så länge han kunde medan han började berätta. Varken Näslösa eller någon annan avbröt honom. När han var färdigt lutade hon sig tillbaka i stolen.

'Okej,' sa hon, 'skicka dit en lätt bärdetalj imorgon. Liten vagn. Enkelt skydd.'

En kvinna på hennes högra sida gjorde små anteckningar medan Näslösa pratade.

'Maru,' fortsatte hon, 'vi har inte tagit några prover på dig va?'

'Prover?'

'Har någon stuckit dig med en nål?'

'Nej, nej det är det ingen som gjort.'

'Leek, ta med honom till kliniken för provtagning är du snäll. Se till att han får något att äta också.'

En ung kvinna reste sig snabbt från bordet, bugade mot Näslösa, gick fram till Maru och la vänligt men bestämt sin hand på hans arm. Det var tydligt att det var dags att gå, men Maru ville också ha svar.

'När får jag träffa Lydia?' frågade han.

'Lydia?' svarade Näslösa. 'Ja, Lydia ja. Det är upp till läkarna. Leek kan visa dig.'

Leek nickade mot henne och drog lite i Maru, som för att visa att nu var det verkligen dags att röra på sig. Maru hade velat fråga om Reeva och barnet, men modet svek och han lät sig ledas ut ur rummet. Bassa såg förväntansfullt upp mot dem, men när ingen av dem visade sig vara Kromm återgick hon till sin vattenskål.

Leek sa inget under deras promenad, Maru började undra om hon var stum men vågade inte

fråga. De gick genom den stora salen, och via en sidokorridor kom de fram till ett rum med en brits och en massa medicinsk utrustning. Leek knackade på dörrposten och en äldre kvinna såg upp från en av apparaterna. Hon hade yvigt vitt hår som matchade den rena, men välanvända rocken. Hon såg frågande på dem över glasögonen som hängde på nästippen. Leek gjorde en sprutgest med handen.

'Provtagning?' frågade hon och fick en nickning till svar. 'Jaha ja, tack så mycket då.'

Leek lämnade Maru i rummet. Kvinnan närmade sig och tittade intresserat på Maru.

'Jaha ja,' sa hon igen, 'hur var det här då? Har du några sjukdomar som vi borde känna till?'

'Inte vad jag vet. Jag har det här,' sa Maru och höll upp fingret med den trasiga nageln.

'Oj,' sa kvinnan och tittade närmare, 'det var inte dåligt. Men det ser ju ut att läka bra, försök att inte få skit i det bara. Då ska vi se.'

Hon tog Marus huvud i sina händer och drog ansiktet nära sitt eget. Granskade ögon och öron och kände på halsen.

'Gapa.'

När Maru gjorde det fick han in en pinne i munnen som tryckte på tungan.

'Här var det glest. Du måste ta hand om dina tänder! Borsta varje dag, annars kommer du inte ha en gadd kvar om tio år. Eller vill du verkligen ha någon som tuggar åt dig?'

Maru tänkte på Lydia som alltid var så noga med tandborstningen. Hon hade en massa tänder, kanske fler än Maru, trots att hon var så gammal. Han borde nog skaffa sig en tandborste i alla fall.

'Då ska jag bara ta ett blodprov,' sa kvinnan och visade med en gest att hon ville att Maru skulle rulla upp en ärm.

När Maru gjort det använde kvinnan en tygbit indränkt i sprit, om Maru fick tro doften, och torkade rent armvecket.

'Det här kommer kännas lite,' sa hon och stack en spruta i Marus arm. Maru såg fascinerat på medan sprutan långsamt fylldes med blod. När behållaren fått tillräckligt drog hon ut nålen och gav Maru en tygbit att hålla på såret.

'Då ska vi se vad du har med dig,' sa hon och gick iväg med sprutan till en av apparaterna, noga att inte röra vid nålen.

Maru såg sig om i rummet medan han väntade. Det kändes overkligt att det var så rent fast det fanns så mycket pryttlar. Hans mamma hade städat flera gånger i veckan, men här var ännu renare än han mindes deras hem. Och det var så många elektriska lampor, slösaktigt med

så mycket ljus i ett så litet rum.

'Jaha, ja det här såg ju bra ut,' sa kvinnan efter en stund och gick bort till ett skrivbord och slog upp en tjock bok. 'Hur var namnet?'

'Maru.'

'M-a-r-u,' sa hon långsamt medan hon skrev. 'Ni är värda mycket, ni som står i den här boken. Du blir nummer trettiosju nollnio, kom ihåg det om någon frågar.'

'Okej.' Maru sneglade i boken. Rad efter rad av liten text. Det måste vara över trettio namn bara på den sidan och då var den inte ens halvfull. Flera av namnen var överstrukna, det var inte svårt att gissa vad det betydde. Det kändes inte bra att stå i den där boken, men han verkade inte ha något val.

'Då var vi klara här då. Ta hand om dig.' Kvinnan återgick till vad det nu var hon hållit på med när de kom.

Utanför rummet väntade Leek och gav honom en frågande blick.

'Lydia,' sa Maru tydligt, ifall Leek var både döv och stum. 'Jag vill träffa henne. Nu.'

Leek ryckte lite snett på axlarna och signalerade åt honom att följa efter när hon gick iväg. Maru blev ledd genom nya korridorer tills de stannade utanför ett rum. Leek gjorde en inbjudande gest mot dörröppningen, och gick sen själv vidare i korridoren. Maru såg försiktig in i rummet. Det var stort, men de fyra sängarna som stod längs varje sida fick det ändå att kännas trångt. Försiktigt gick han in. Fem av sängarna stod tomma, i de övriga tre låg kvinnor. Bara en av dem var vaken så vitt Maru kunde se. Hon såg på honom med en skrämd blick och täcket uppdraget till näsan.

Lydia låg i en av sängarna närmast fönstret. Det var knappt att han kände igen henne. Delvis för att han inte sett henne utan skyddskläder och solglasögon förut, men mest för att hon såg så liten och bräcklig ut. Hon som alltid varit bilden av styrka och kontroll låg nu hjälplös som ett litet barn. Men det gjorde inget hur hon såg ut, Maru var bara glad att se henne och att hon hade kvar armen.

'Ursäkta,' viskade en kvinna från dörren, 'är du en anhörig?'

'Ja,' svarade Maru dämpat, 'till Lydia.'

'Jag förstår, men det är bäst att vi låter henne vila.'

Maru såg en sista gång på Lydia innan han följde med kvinnan ut ur rummet.

'Hur är det med henne?' frågade han när de båda stod i korridoren.

'Stabilt, vilket är bra med tanke på omständigheterna. Det var en läskig infektion, men hon

svarar väl på behandlingen. Nu behöver hon bara få vila, så medicinerna kan göra sitt. Imorgon vet vi mer om hur väl hon kommer klara sig. Hon borde vara vaken då. Vad heter du?'

'Maru.'

'Maru, jag ska komma ihåg det om hon vaknar. Du är välkommen tillbaka imorgon, men nu är det nog bäst att du går.'

Leek dök åter upp vid hans sida. Tyst mimade hon ätande och gav Maru en frågande blick.

'Ja tack, mat vore gott.'

De gick tillbaka till den stora salen, i rummet intill låg en matsal. Ett tiotal bord, vart och ett nog för ett dussin personer, stod utspridda i rummet. Ett trettiotal människor satt i små grupper och åt. Leek förde honom fram till matutdelaren som stod bakom en disk. Det var en äldre man som saknade höger öga, och vänster arm slutade vid armbågen.

'Mat?' frågade mannen trött.

Leek nickade och pekade på Maru.

'Ska han ha lunchburk också?'

Leek såg på Maru, ryckte på axlarna och gick iväg.

Matutdelaren suckade och vände sig till Maru.

'Jag väljer att tolka det som ett ja. Har du något att ta i?'

'Eh, nej, inte med mig,' svarade Maru.

'Du kan komma tillbaka när du ätit, jag kommer ihåg dig,' sa han och ställde fram en tallrik med en hög av något som inte var olikt det han sett de andra äta tidigare under dagen. Maru tog tallriken och såg sig om i rummet. Leek syntes inte till, men det hade han inga problem med nu när han fått allt han lovats. Skönt faktiskt, vägvisarens tystnad hade varit obehaglig. Maru satte sig i en tom ände på ett av borden. De flesta i rummet slängde vaksamma blickar på honom, men ingen sa något.

Maten var en rik gryta med kött, potatis, morötter, lök och flera ingredienser Maru inte kände igen. Även om han inte varit så hungrig hade det smakat fantastiskt.

'Hej Maru. Kan jag sitta här?'

Maru tittade upp och såg Bea stå bredvid honom.

'Hej. Visst, sitt om du vill.'

'Tack,' sa hon och satte sig med sin talrik mitt emot honom. 'Jag blev så glad att se dig, jag hörde att det var två som... att två av er inte kom tillbaka, men det var ingen som sa vilka det

var. Skönt att se att du klarade dig. Jag sa ju att du kunde ta hand om dig.'

'Jag hade tur.'

'Ibland räcker det.'

Var det tur som gjorde att han satt där, att han hade fått gå tillbaka istället för att köras i vagn? Om han gjort som Jil sagt, och skjutit på Ektor han också, hade han då sett k-pisten i tid?

'Har du hunnit träffa din kompis?'

Beas fråga drog honom från grubblerierna, men fick honom att bli orolig för Lydia igen.

'Mm, men hon sov,' sa Maru och märkte att Bea reagerade på att han sa hon, men han låtsades inte om det. 'De sa att jag skulle komma tillbaka imorgon.'

'Och hon är bara en vän?'

'Kompanjon. Vi gör vårt bästa för att hålla den andre vid liv.' Han famlade efter något annat att prata om, för att slippa sina tankar. 'Hur är det med din dotter?'

Bea såg ned i sin tallrik och petade lite med skeden i maten.

'Det är... det är inte så bra. Hon har varit dålig de senaste dagarna, det är värre den här tiden på året. Det brukar gå över, men varje gång blir jag lika rädd.' Bea torkade sina ögonvrår med knogarna. 'Men jag ska inte tråka ut dig med mina problem.'

Maru kände att han ville göra något för att trösta henne.

'Du tråkar inte ut mig,' sa han och la en hand på hennes arm. Hon lyfte blicken och såg in i hans ögon. Hennes blick var en blandning av sorg och hopp.

'Du är snäll,' sa hon och tog hans hand i sin, men sa inget mer.

De åt upp sin mat i tystnad.

'Hittar du tillbaka själv?' frågade hon medan de lämnade tillbaka tallrikarna. 'Jag kommer ihåg hur svårt jag hade att hitta den första tiden.'

'Jag tror det,' svarade Maru. 'Men jag gör gärna sällskap.'

Hon nickade tyst. De gick till rummen utan att säga något. Först framme vid dörrarna vände hon sig till honom igen.

'Jag har lite äppelvin,' sa hon trevande. 'Om du vill ha.'

Menade hon det han trodde? Var det en invit, eller något annat? Skulle hon droga honom, eller ropa på vakter att han anföll henne? Hon visste att han hade mycket saker, var det därför hon visade intresse?

'Du behöver inte om du inte vill.' Hon verkade känna av hans inre velande.

'Nej, alltså, det är inte det. Jag kan komma in en stund.'

'Jag vill inte vara ensam just nu,' sa hon med nedsänkt blick och öppnade dörren.

Maru följde henne in och stängde efter sig. Rummet liknade hans eget, men var dekorerat med glänsande och färgglada saker, sådant han tänkte att barn gillar. Hon plockade fram en halvfull flaska och två glas som hon fyllde med en ljusgul vätska. Maru tog glaset hon sträckte fram, men förde det bara till läpparna och luktade utan att smaka. Doften var söt men också lite av övermogen frukt. Bea satte sig på sängen och tömde sitt glas i ett långt svep.

'Du får,' sa hon, 'om du stannar hos mig i natt. Men gör mig inte med barn.'

Maru nickade och såg på medan hon klädde av sig till underkläderna och kröp under täcket i den nedre av de två sängarna. Hon la sig med ansiktet mot väggen och lyfte på täcket bakom sig, som för att bjuda in honom.

Allt kändes overkligt för Maru. Upphetsande och obehagligt på samma gång, och en hel del andra känslor som drunknade i hans inre kaos. Det var som att han inte riktigt trodde på det, samtidigt som delar av honom inte hade det problemet. Med en blandning av skam och stolthet klädde han också av sig till underkläderna och kröp ned bredvid henne. När han la armen om henne kunde han känna vibrationerna av hennes tysta gråt. Hon grep hans hand och drog honom närmare sig. Hennes hår kittlade hans ansikte. Hon luktade mjukt och sött av något han inte kunde placera. Kropp mot kropp gav och fick de av varandras värme. Maru försökte dra tillbaka underkroppen för att inte peta henne i ryggen, han ville inte att omfamningen skulle ta slut.

Han kände hur hennes andhämtning blev långsammare och hur hon till slut somnade, fortfarande med hans hand i ett fast grepp. Långsamt gled även han in i sömnen. Hans sista vakna tankar var att han glömt att hämta den där matlådan han blev lovad. Men det var värt det.

* * *

Lydia var insnodd i presenningen som varit regnskydd över vagnarna. Den måste ha fallit ned under natten. Fuktig och styv gjorde den så hon inte kunde röra sig. Solen gassade och värmen var outhärdlig. Händerna sökte instinktivt efter knivar, men den tunga duken gjorde att hon inte kunde röra sig. Hon kände varken rädsla eller ilska, bara besvikelse över att det var så här hon skulle dö. Efter allt som hänt var det en presenning som skulle få henne.

Hon vaknade i en säng, sjöblöt av svett och visste direkt att de bara varit en dröm, men känslan av besvikelse höll sig kvar. Decennier av träning höll henne lugn och rationell. Det sista hon mindes var att de kom fram till Näslösas sjukhus. Fan. Det här var inte planen.

Filt och madrass var klibbigt fuktiga, hon hoppades det bara var svett. Rummet var mörkt, men någonstans långt borta fanns ljus. När hon försökte leta efter sina glasögon märkte hon att händerna var fastbundna. Fötterna satt också fast, och det kändes som ett bälte över bröstet höll kroppen nere.

Fastbunden utan glasögon. Fan igen. Hon tog ett djupt andetag för att behålla lugnet. Hennes hopp hade varit att Näslösa inte skulle kommit ihåg henne, eller i alla fall inte känt igen sitt gamla befäl. Det fanns en chans att hon var fastbunden bara för att inte skada sig själv, och att glasögonen låg där på sängbordet. Men det var inte odds hon skulle satsat på.

Med små fingerrörelser drog hon ned filten och släppte in sval luft till sin överhettade kropp. Hundbettet kändes varmt och kliade, men var omlindat. De behandlade henne i alla fall. Frågan var vad Maru gått med på för det. Fan, fan, fan, allt åt skogen.

Lydia svor sig själv till sömns i mörkret.

* * *

Beas rörelser fick Maru att vakna, och han fann sig i samma ställning som han somnat. Kroppen kändes stel, han funderade på hur han bäst skulle börja röra sig. Beas närhet fick honom att vilja ligga kvar trots att kroppen klagade. Förvånad kände han hur hennes hand letade sig över hans ben, ned i hans kalsonger och med mjuka rörelser smekte honom. Han låg stilla och lät henne arbeta, osäker på vad han fick och kunde göra. Prövande lät han sin fria hand vandra över hennes bröst, och när hon inte klagade klämde han försiktigt på dem. Det fick henne att öka takten och snart kunde han inte hålla sig längre.

'God morgon,' sa Bea med ett leende och drog försiktigt tillbaka handen. 'Sovit gott?'

'Tack, jodå. Själv?' Maru kände sig omtöcknad, kroppens känsel kom tillbaka med en påminnelse om hur obekvämt han låg.

'Förlåt för igår,' sa hon tyst. 'Jag mådde inte... tack. Men nu måste du gå.'

'Ingen fara, visst, inga problem.'

Maru rullade ur sängen och lyckades precis komma upp på fötter utan att snubbla. Han masserade axeln han legat på medan han försökte skaka liv i kroppen. Tysta klädde de på sig.

Maru ställde sig vid dörren och kände att han borde säga något.

'Ja, jag ska väl gå, men det var trevligt det här...'

Bea klev fram och satte ett finger över hans mun. När han tystnat gav hon honom en kram och en puss på kinden.

'Gå nu,' sa hon och öppnade dörren.

Maru klev ut i korridoren och hörde hur dörren snabbt stängdes bakom honom. Där ute var det redan liv och rörelse, precis som dagen innan. Maru kikade in i sitt rum, allt verkade orört. Han lämnade ryggsäcken, jackan och hagelbössan och tog det sista äpplet innan han gick till den stora salen. På vägen dit stannade han vid en av de orimligt rena toaletterna och tog hand om kroppen. Städades alla toaletter varje dag? Det kändes så fel att smutsa ned så rena utrymmen.

Han måste varit tidigare än gårdagen, salen var knappt halvfull. Människor stod i lösa led och pratade två och två, eller i små grupper. Han kände inte igen någon, och ställde sig bredvid några som såg tystlåtna ut.

Var det här hans bröder och systrar? Skulle han kunna se dem som en stor familj? För Maru kändes det inte troligt.

Långsamt fylldes salen på. När Bea kom log han mot henne, men hon gav honom bara en kort blick och ställde sig i andra änden av rummet utan att se på honom mer.

Hade han gjort något fel? Hade hon velat att han skulle ha gjort mer med henne också? Var det därför hon var arg på honom? Han ville inte att hon skulle vara arg på honom. Tankarna gjorde att han nästan missade när Kromm kom. Inte för att det spelade någon roll, Maru fick inte ens en blick av honom. Det gav honom en känsla av både besvikelse och lättad. Han funderade på om han skulle röra sig närmare Bea, men tvingade sig att stå kvar. Hon hade säkert en bra anledning till sitt agerande.

Nu fylldes salen snabbt på, och till slut kom Näslösa ut på scenen. Hon hälsade dem likt gårdagen, den här gången var Maru beredd att svara. Stämningen var spänd när Jil och Uves namn nämndes. De var de enda som förlorats och den här gången hade det inte tillkommit några nya.

Arbetsuppgifter delades ut. Maru fruktade att han åter skulle bli ivägskickad med Kromm, men den ärrade kämpen fick ett patrulluppdrag tillsammans med några andra. En svag förhoppning började gro i Maru, att han kanske skulle få jobba i tvätteriet tillsammans med Bea, men så ropades hans namn ut tillsammans med två andra att de skulle infinna sig på

kliniken. Näslösa sa inte vad det gällde, eller mer exakt vart det skulle, så Maru blev förvirrat stående kvar när samlingen upplöstes.

'Vad står du här för?' En vakt med bister uppsyn kom fram till Maru. 'Vad blev du tilldelad?'

'Jag skulle till kliniken, men jag vet inte vart det är, och jag känner inte någon av de andra.'

Vaktens hårda blick mildrades inte, men hon instruerade Maru om vägen. Maru tackade och gick. Han kunde känna vaktens ögon på sig tills han kommit ur salen. Anvisningarna var lätta att följa, och snart fann han sig i ett rum med två andra som bar Näslösas märke. Rummet hade ett tiotal stolar längs väggarna. En man och en kvinna satt i varsitt hörn.

'Här har vi eftersläntraren,' sa kvinnan hårt, 'vi började just undra om du smitit eller var idiot.'

Maru visste inte vad han skulle säga. Han försökte le, men fick inget tillbaka. Nedslagen satte han sig i ett av de lediga hörnen.

'Du är ganska ny va?' frågade mannen.

'Ja,' erkände Maru, 'jag kom i förrgår kväll.'

'Yes!' sa mannen och trummade på knäna. 'Då kommer de ta dig först.'

Den tryckta stämningen lättade lite.

'Jag heter Zak,' fortsatte mannen. 'Mig tappade de för tre veckor sedan, så jag är nummer tre på listan. Isa var nummer ett tills du dök upp, så nu är hon nummer två.'

Zak pekade på kvinnan som inte såg ut att vilja slå ihjäl honom längre.

'För nu är alltså du först i kön,' förtydligade Zak.

'Först till vad?' frågade Maru.

'Har ingen sagt det? Det här är det enklaste och jobbigaste arbetet, beroende på hur du ser på det.'

'Tål du blod?' frågade Isa med ett elakt leende.

* * *

'God morgon!'

En kvittrande röst väckte Lydia och spädde på ilskan över situationen. Solen sken starkt genom fönstret, hade hon sovit till långt in på förmiddagen? Vad hade de gjort medan hon sov?

'Hur känner vi oss idag då?' fortsatte kvinnan, fortfarande lika påklistrat glatt.

Lydia kunde ana kvinnan stående bredvid sängen, men för långt bort för att kunna ge några detaljer. Hon knep ihop ögonen för att hennes ofokuserade blick inte skulle synas.

'Ljust,' sa hon. 'Var är solglasögonen? Mina ögon är känsliga.'

'Hade du dem när du kom? Jag var inte med och tog emot dig så jag vet inte, jag ser inga...'

Lydia kände hur hon omedvetet spände kroppen så hennes fängsel stramade.

'Jo, vänta, här ligger de! Jag ska försöka hjälpa dig. Sådär.'

Lydia kände bågarnas bekanta kyla mot tinningarna. Men det var något som inte stämde. Hon slog upp ögonen. Rummet var mörkare, men inte skarpare. Det var inte hennes glasögon.

'Känns det bättre nu?' kvittrade kvinnan vidare.

Lydia tvingade fram ett leende.

'Tack, mycket bättre. Skulle du kunna ta bort mina fängsel?'

'Tyvärr, det är upp till doktorn, han kommer i eftermiddag. Men du måste vara hungrig, jag hämtar lite mat åt dig. Behöver bäckenet tömmas?'

'Nej, det tror jag inte.'

Rumpan var så bortdomnad att hon inte kunde känna att hon hade ett bäcken under sig. Hur länge hade hon legat här?

'Tveka inte att säga till om det är något. Hej så länge.'

Lydia var tacksam att kvinnan gått, så hon kunde fokusera sina tankar. Näslösa hade känt igen henne, det var den enda förklaringen. Med vad skulle ske nu? Och vad kunde hon göra, halvblind och fastbunden i en säng?

Hon anade hur någon kom in i rummet och låtsades sova ifall det var den påfrestande kvinnan igen. Men ingen störde henne. Bakom solglasögonen kunde hon ana hur en person rullades in och flyttades till sängen mittemot hennes egen. Lydia försökte använda hörseln för att göra synens grumliga bilder tydligare. En kvinnas röst ojade sig vid varje rörelse kroppen gjorde. Alla som hjälpt till att flytta henne lämnade rummet, alla utom en som satte sig på en säng bredvid Lydias nya rumskamrats.

'Berätta igen vad som hände,' sa en mansröst. 'Ni blev överfallna?'

'Ja,' svarade kvinnorösten frånvarande, det lät som att hon fått lugnande. 'Eller nej, inte överfallna. De menade inget illa först, ville bara prata.'

'Hur många var de?'

'Sex stycken, och två hundar. Som jag såg. Jag kanske inte såg alla. Det vet jag inte.'

'Var var det här?'

'Några timmar från Gregersborg. Kanske mer. Jag hade ingen klocka, men det kändes som det.'

'Vad sa de?'

'Jag hörde inte, de var för långt bort. Men jag såg dem. En ung kvinna bestämde. Hon pratade med vakterna först och så, så det var lugnt. Vi var flera som blivit oroliga när vi sett dem, men det verkade inte vara några problem. Kvinnan, ledaren, rörde sig bakåt i tåget för att prata med... vad hette han... Tym? Ja, Tym var det. De började prata och sen började hon skrika och peka på Tym, och då började han skrika tillbaka. Sen, poff bara, sköt hon honom. Som att det var ingenting. Hennes kompisar började också skjuta. Allt gick så fort att ingen av oss hann reagera. Vi som överlevt radades upp och hon frågade oss en efter en efter en var Tyms stora revolver kommit ifrån. Hur skulle vi veta det? Jag visste inte i alla fall. Och när hon inte fick något svar högg hon ner personen med en stor kniv och gick vidare till nästa. Män, kvinnor och barn, hon gjorde ingen skillnad. Hugg, hugg, hugg bara. Samma fråga hela tiden. Till slut var det bara jag kvar. Men jag visste inte heller.'

'Vad gjorde hon då?'

'Hon skar mig i armen med den blodiga kniven och sa åt mig att springa hit och berätta vad som hänt.'

'Kände du igen någon av dem som anföll?'

'Har aldrig sett dem förr.'

'Kan du beskriva hur de såg ut?'

En ny person kom in i rummet.

'Nu måste hon få vila,' sa en auktoritär kvinnoröst, 'hon är inte i skick att svara på några frågor.'

'Men jag...' försökte mannen, men avbröts snabbt.

'Inga men, hon måste få vila. Du kan komma tillbaka senare.'

Med irriterade steg lämnade mannen rummet, följt av den som kört ut honom. Kvinnan i sängen mumlade för sig själv tills hon somnade. Lydia låg klarvaken och kunde bara tänka en sak. Mela.

* * *

'Maru?'

En barsk kvinna stod i dörröppningen och såg frågande på honom.

'Ja?' svarade han försiktigt.

'Kom med här.'

Kvinnan vände sig om och började gå, Maru reste sig snabbt och följde efter. Zak såg nöjd ut, hittills hade han haft rätt.

Kvinnan ledde Maru till ett stort rum med många lampor. Mitt i rummet stod en upphöjd brits som var omringad av människor i ljusa kläder. De arbetade på någon som låg på britsen, men större delen av kroppen var täckt av tyg, Maru kunde inte ens se om patienten var en man eller kvinna. Han sattes i en stol vid sidan av britsen, fick ett stort glas välling och kortfattade instruktioner.

'Tröja av. Drick.'

När han krängt av sig tröjan torkade de hans armveck på samma sätt som vid provtagningen dagen innan. Maru drack vällingen, som inte hade någon tydlig smak och såg sig om i rummet. Här var fler elektriska lampor än han någonsin sett på ett ställe, det var ljusare än mitt på dagen. Väggarna var täckta av skåp med stängda dörrar. Ett stängt skåp var alltid lovande. Det kliade i hans sökarfingrar att slita upp dem och se vilka rikedomar som kunde finnas där. Han förvånades hur lång tid det hade gått sen han varit tvungen att söka genom sophögar för att klara dagen. På den tiden blev han inte indragen i sådant här, det var helt andra typer av problem då.

Likt provrummet var här väldigt rent, trots att det var många människor i rörelse. De flesta av dem var fokuserade på kroppen som låg på britsen, medan några sprang till och från ett angränsande rum som syntes genom en glasruta. Där kunde han se en stor ångande gryta. Först trodde han att de lagade mat till läkarna, men sen såg han hur de doppade ned verktyg i grytan innan de kom in med dem.

Ett svidande i armvecket fick Maru att rycka till.

'Sitt still,' kom en ny order från sköterskan.

Nålen var mycket större än den igår, det skavde och sved när kvinnan grävde runt med den. När hon äntligen blev nöjd band hon fast den vid hans arm med en tygremsa.

'Rör inget.'

Maru såg förskräckt på när den genomskinliga plastslangen fylldes med blod. Slangens andra ände hade också en nål. Sköterskan lyfte på tyget över kroppen på britsen och tog fram

vad som visade sig vara en kvinnas arm. Den stretade först emot, men sköterskan höll bestämt i den och körde in den andra nålen på samma sätt som hon gjort i Maru. Först började blodet i slangen rinna tillbaks mot Maru, men sen var det som att hans blod vann och hela slangen färgades mörkt röd.

Nu när Maru visste vad som var upp och ned på kroppen förstod han att läkarna arbetade i fotändan. Han undrade vad de gjorde, men de stod så tätt att han inte kunde se. Han drack av vällingen och funderade på hur mycket blod han hade att ge bort. Hur mycket hade han blivit av med på den korta tid de varit hopkopplade? Hur visste de att han var färdig? Han försökte känna efter om det kändes konstigt, men det märktes ingen skillnad.

Det raspiga ljudet av en såg tog hans uppmärksamhet. Kroppen på britsen riste till för varje drag och den fria armen spände sig och knöt näven. Det plågsamma ljudet skar genom hela rummet, Maru kände sig osäker på om han skulle stå ut. Men ingen annan än han och patienten verkade känna så. Han höll ut för hennes skull.

Efter allt för lång tid slutade sågljudet och två av dem som stod runt britsen lämnade gruppen. Den ene bar en bågsåg med fintandat, kladdigt blad och den andra en fot. Det såg ut som benet var kapat halvvägs mellan fot och knä. Köttet var nedhasat likt en strumpa. En lång bit vit benpipa stack ensam upp ur foten, som en träpinne med en sko på. Det såg så absurt ut att Maru nästan började skratta.

Maru vaknade på en brits med Zak och Isa över sig. Armvecket var omplåstrat, Isa hade ett likadant bandage.

'Upp och hoppa nu,' sa Zak surt.

'Amatör,' fyllde Isa i.

'Vad hände?' frågade Maru och satte sig upp. Det snurrade till i huvudet, han var tvungen att hålla sig i britskanten.

'Du svimmade,' sa Zak.

'Jag frågade ju om du tålde blod,' sa Isa.

'Hur gick operationen?' frågade Maru och kände långsamt hur världen stabiliserade sig.

'Skit i det du,' sa Zak, 'det enda du ska göra är att hjälpa Isa köra upp patienten till avdelningen.'

'Eller behöver du också köras bort?' frågade hon.

'Mig gör det detsamma,' fortsatte Zak, 'så länge du försvinner härifrån så jag kan börja städa.

Hade du bara hållit dig vid medvetande hade jag kanske inte behövt göra allt själv.'

'Kom nu,' sa Isa med ett leende, 'så låter vi surkusen jobba ifred.'

Isa gick över till en säng på hjul dit patienten tydligen flyttats. När Maru närmade sig såg han att det var Reeva som låg där. Han var tvungen att gnida sig i ögonen, var han fortfarande omtöcknad? Men det hjälpte inte, han hade inte sett fel. Hon såg ut att sova, något han var ofantligt tacksam för. Han gick till fotändan av sängen och kände försiktigt med handen på täcket. Där vänsterfoten borde suttit var det tomt. Det var verkligen henne de arbetat på, hon som fått av hans blod. Ännu en gång hade han räddat henne, men till vilket liv? Åter igen snurrade det i Marus huvud, det kändes som att han skulle kräkas.

'Nu springer hon nog inte iväg igen,' sa Isa glatt. 'Kom och hjälp till nu.'

Maru gick till huvudänden på sängen och tillsammans knuffade de ut den ur rummet. Likheten med vagnen Reeva dragit tillbaka till sjukhuset var obehaglig, sängen drog till och med lite åt höger.

'Varför...' började Maru och fortsatte med att ordlöst göra en huggande rörelse med handen.

'Ja, vad tror du själv?'

'Jag vet inte, om foten var skadad så...'

'Ett skålpund kött, har du hört talas om det?'

'Va? Nej. Skålpund?'

'Det är en gammal lag, så långt tillbaka i historien du kan komma. Om någon bryter ett löfte till dig kan du utkräva ett skålpund av deras kött, ett för varje brutet löfte. Näslösa tycker att det är viktigt med traditioner, och hon väljer alltid kött efter brottets typ. Den som stjäl blir av med en hand. Den som ljuger förlorar tungan. Hon här flydde, så hon blev av med en fot. Händer det igen ryker den andra. Säga vad man vill, men Näslösa är i alla fall rättvis.'

Maru kände sig inte säker på att han tyckte att det var rättvist, men orkade inte bråka. Hans tystnande fick Isa att sluta sig och återgick till sitt buttra utgångsläge. De rörde sig långsamt fram i de dämpat belysta korridorerna. Isa verkade veta vart de skulle. Rum efter rum passerades. Maru kikade in i förbifarten, alla var fulla av sängar. I vissa låg människor och sov, men de flesta var tomma. Var det här någonstans som Lydia låg? Han kunde inte komma ihåg hur det hade sett ut när han varit där. Han tittade närmare på de som låg i sängarna, men kunde inte se Lydia någonstans. Kanske var hon i något av rummen han missat? Eller så var hon uppe och gick. Men ingen av dem de mötte var Lydia.

De kom fram till en disk där det stod sköterskor som tog hand om sängen. Isa tog hand om

snacket, Maru skickade vänliga tankar efter Reeva medan han såg hur sängen rullades bort. Isa hade redan börjat gå tillbaka den väg de kommit, Maru böjde sig ned och knöt om skosnörena för att ge henne försprång så han kunde gå själv och leta efter Lydia. När hon kommit tillräckligt långt bort reste hans sig och började söka efter rätt rum. Flera gånger tyckte han att han kände igen sig i de förvillande lika korridorerna, men varje gång var det något som inte stämde. Det kändes som en tröstlös jakt, men han tvingade sig att fortsätta. Lydia skulle inte slutat leta efter honom.

Maru hann tappa räkningen på hur många rum han sett innan han till slut hittade fram till Lydias. Hennes två tidigare rumskamrater hade försvunnit och en ny låg i sängen mitt emot. Nu hade Lydia sina solglasögon på sig igen. Det var kanske ett gott tecken. Han smög över till hennes säng och böjde sig fram.

'Lydia?' viskade han. 'Det är jag, Maru. Hör du mig?'

'Är vi ensamma?' viskade hon tillbaka utan att röra sig.

'Eh, nja, det är en kvinna som ligger i sängen mitt över, men hon verkar sova.'

'Ta loss mig härifrån,' sa Lydia och vinkade med händerna som satt fastbundna i sängen.

'Varför sitter du fast?' frågade Maru förvånat.

'För att jag inte varit ärlig med dig.'

Maru begrep inte vad hon kunde mena, men lossade hennes båda händer. Sen hjälpte han henne med fötterna medan hon knäppte upp bältet över magen.

'Vad har du gått med på för att de ska bota mig?' frågade hon.

Maru såg skamset ned i golvet. Han hade känt på sig att hon inte skulle tycka om det han gjort.

'Jag visste inte vad jag skulle göra, jag visste ju inte ens att du var sjuk och så svimmade du bara helt plötsligt. Jag försökte betala med varor, men Näslösa sa att det inte var så de gjorde.'

'Åh nej.'

'Så jag lovade att tjäna henne om hon botade dig. Ett liv för ett liv.'

'Fan, fan, fan.' Lydia satte sig upp i sängen och gnuggade sitt ansikte med handflatorna.

'Förlåt.'

'Det är inte ditt fel, det är mitt. Om jag bara sagt som det var hade det här inte hänt. Fan! Från och med nu – inga lögner. Finns det en toalett här?'

Maru såg sig om. Det fanns en dörr märkt som toalett, hade det här rummet en egen?

'Öh, ja,' sa Maru och pekade på dörren.

'Hjälp mig dit.'

'Kan du inte gå?'

Lydia tystnade för några sekunder.

'Jag kan inte se.'

'Va? Vad har de gjort med dina ögon?'

'Inget. Jag... jag har haft det länge.'

'Har du varit blind hela tiden?'

'Såklart inte, men jag ser jäkligt dåligt. Om jag sagt något kanske du kunnat... det var därför jag alltid hade på mig mina glasögon.'

Maru rynkade pannan.

'Men du har ju glasögonen nu?'

'Det är inte mina, de har snott mina slipade solglasögon och ersatt dem med den här skiten. Hjälp mig hitta toan nu.'

Lydia reste sig på ostadiga ben och la en hand på Marus axel. Hon hade på sig en kort särk som knappt skylde hennes ärrade kropp. Han hjälpte henne till toalettdörren.

'Hitta mina kläder,' sa hon innan hon stängde om sig.

Kvinnan i den andra sängen verkade fortfarande sova tungt. Maru hoppades att hon skulle fortsätta med det, och att ingen skulle komma, med tanke på vad det tyckte om tjuvar.

Under sängen låg en stor trälåda som verkade innehålla Lydias saker. Försiktigt la han upp dem på sängen. Allt verkade vara där, allt utom glasögonen. Lydia kom ut från toaletten och såg samlad ut.

'Inga glasögon,' sa Maru och kände det som ett misslyckande.

Lydia gick fram till sängen och böjde sig nära sina saker och såg ut att titta på dem noga. Hon sa inget men utstrålade besvikelse när hon började klä på sig. Maru vände sig generat om.

'Har jag missat något?' frågade Lydia när hon var påklädd.

Maru gick fram till sängen och plockade upp den kniv som låg ensam kvar och gav den till henne.

'Har du resten av våra saker?'

'Ja, i mitt rum.'

'Led mig dit. Vi måste härifrån.'

* * *

Det var en välsignat befriande känsla att ha på sig sina egna kläder och kunna röra sig fritt igen, men den suddiga världen tog all glädje från det. Hon gick två steg bakom Maru, tillräckligt nära för att hon skulle känna igen honom. Han ledde henne genom otydliga korridorer. Då och då dök det upp människor i dimman. En del kom så nära att hon skulle kunnat identifiera dem, men hon kände inte igen någon av dem.

'Vänta,' väste hon, 'går vi rätt?'

'Va, hurså?'

'Vi är på väg tillbaka åt det håll vi kom ifrån. Är du säker på vägen?'

'Eh, nej. Det har du nog rätt i. Hur visste du det?'

'Jag räknade antalet svängar.'

'Smart. Förlåt, men alla korridorer här ser väldigt likadana ut. Fast det kan ju du inte se förstås...'

Marus röst ekade bort i pinsam tystnad.

'Det är ingen fara,' sa Lydia och försökte låta mer oberörd än hon var, 'ta det bara lugnt så kommer det gå bra.'

Hela tiden var hon beredd att någon skulle stoppa dem, de borde inte tillåtas röra sig såhär fritt. Uttrycket en blind som leder en blind kändes allt för relevant. Men Maru verkade skärpa sig, han gick mindre självsäkert och stannade upp då och då och såg sig omkring.

'Här är det,' sa han och stannade vid en dörr. 'Vänta bara så ska jag låsa upp.'

Lydia hörde det karakteristiska ljudet av en nyckel i ett lås och en kolv som gick till sitt indragna läge. Men Maru verkade inte kolla några markörer att dörren var orörd, utan öppnade den bara. Han var nog inte van att ha en dörr att stänga om sig. Men det fanns inte tid för någon föreläsning nu, hon sparade tanken ifall de lyckades ta sig härifrån.

Lydia följde Maru in i rummet och stängde dörren bakom sig. Hon gick längs väggarna för att ta in rummet. En garderob. En våningssäng. Fönster. En tom vägg och sen tillbaka vid dörren.

'Har du min lilla väska?' frågade hon.

'Visst, här,' sa Maru och räckte henne väskan.

Redan när hon tog emot den visste hon att det var något fel, den var allt för lätt. Hon

öppnade den och bokstavligen stack näsan i den för att se. Två knivar och några ensamma medicinflaskor på bottnen. Hon kände på innerfacket, men det var tomt. Inga extraglasögon.

'Var är resten?'

'Åh, förlåt, jag har det här.' Maru tog något, förmodligen sin ryggsäck, och hällde ut på sängen. 'Ville inte lämna allt när jag var ute.'

Ett hopp började spira i Lydia, dels för hennes saker och dels för Maru. Hon gick fram till sängen och granskade det som låg där noga. Pillerkartor, marker, lite ammunition och mat. Hon kände runt med händerna, men inga glasögon här heller.

'Just det, pistolen har jag här,' sa Maru och började dra vapnet.

'Behåll den,' sa Lydia, 'det var inte den jag letade efter. Såg du ett par glasögon när du tömde väskan?'

'Nej, borde jag det?'

'Då har de tagit dem också.'

Lydia satte sig på sängen och lutade huvudet i händerna.

'Men, jag har inte märkt av något, det är inget annat som saknas. Varför skulle någon bara stjäla glasögonen?'

'För att de vet hur mycket jag behöver dem.'

Maru stod bara tyst bredvid henne. Hon var tacksam för stillheten så hon fick tänka. De kunde inte stanna här i alla fall, men var skulle de ta vägen? Var skulle hon få tag på nya glasögon? Här skulle hon inte hitta några i alla fall. Vart som helst var bättre än sjukhuset.

'Packa allt,' sa hon och reste sig.

'Varför?'

'Vi måste iväg.'

'Men, det går inte. Jag kan inte bara dra.'

'Men...'

'De kommer komma efter oss, de kommer inte ge sig, och jag vill inte bli enbent!' Maru hade gråt i rösten och gjorde sitt bästa för att dölja det medan han redogjorde för vad som hänt sen de kom hit. Det var typiskt agerande av en psykopat som Näslösa. Hon skulle aldrig förlåta att Lydia var med och kastade ut henne från förbandet, trots att det givit henne allt det här. Hur Lydia kunnat tro något annat kunde hon inte förstå nu. De skulle aldrig kommit hit.

'Gå du. Du är ju fri,' sa Maru.

'Och hur långt tror du att jag kommer på egen hand? Vi är båda fångna här.'

Ilskan bubblade upp i henne och hon slog näven i sängstolpen för att ge den utlopp.

'Jag måste träffa Näslösa.'

'Vad ska du säga?'

'Det kanske finns något vi kan göra. Det är mig hon vill åt. Hon plågar mig genom dig. Kanske kan jag ge henne det hon vill ha.'

'Nej, du kan inte, du får inte offra dig för mig igen.'

Lydia log.

'Det verkar vara det enda vi gör nu för tiden. Packa allt nu, oavsett kan vi inte vara kvar här. Mela, Hertigens dotter är efter oss.'

'Så här långt från tornet? Hur vet du det?'

'Tydligen blev hon upprörd när vi dödade hennes bror. Min nya rumskamrat kom från ett överfall på Tyms karavan. Hon var den enda överlevande sen Mela hittat Ramals revolver.'

'Dog alla? Kita och Eka?'

'Vi får hoppas att de lämnat tåget,' sa Lydia men var ganska säker på motsatsen.

Hon höll sig ur vägen medan Maru packade och gick fram och kände på dörren. Trä. Hon backade några steg, säkerställde att Maru var bakom henne och slängde sen tre knivar i snabb följd mot dörren. Maru skrek till när de ljudligt borrade sig in i träet.

'Ingen fara, ville bara testa en grej,' sa hon frånvarande.

Avståndsbedömningen fungerade i alla fall hjälpligt. Men hon hade inte haft en aning om vad hon kastat på. Hon gick fram till dörren och drog loss knivarna. Träffbilden var inte så illa. För att vara en dörr.

Näslösa skulle inte gå att resonera med, men Lydia var tvungen att försöka.

Det kändes märkligt att ingen stoppade dem i korridorerna. Säga vad man ville, men Näslösas trälar hade stora friheter. I alla fall så länge de höll sig i sjukhuset och gjorde som de blev tillsagda. Men om de bestraffade insubordination på det viset Maru beskrivit behövdes ingen aktiv bevakning. Sjukhuset hade nog ett väl utbyggt angivarsystem. Fångarna vaktar sig själva. Näslösa visste förmodligen att de var på väg. Det var skrattretande att Näslösa, som förr var känd för att inte göra som andra sa, var så oförlåtande när reglerna var hennes egna.

'Vänta här.' Maru försvann in i den ofokuserade dimman innan hon hann säga ifrån.

Hon försökte trycka undan irritationen och lita på Maru. Han var inget barn. Visst, han hade gjort några dåliga val, men han hade också hållit sig vid liv när andra dött. Lutad mot väggen

kontrollerade hon sin utrustning. Nu när hon inte såg ordentligt var det ännu viktigare att allt satt rätt.

Lika snabbt som han försvunnit dök Maru upp igen vid hennes sida.

'Är du hungrig?' frågade han.

'Va?'

'Jag tänkte att du kanske var hungrig efter att ha legat så länge. Så jag passade på att fixa lite käk.'

Lydia kände doften av lagad mat. Hennes mage knorrade, den spartanska frukosten hon tillåtit sig bli matad med hade inte räckt långt.

'Tack,' sa hon och tog emot matburk och sked. Försiktigt förde hon burken till ansiktet för att lukta på den och känna hur varm den var. En ljummen gryta med griskött och potatis. Inte alls dum.

'Ska du inte ha?' frågade hon.

'Nej, du behöver det bättre, så du återhämtar dig.'

'Det räcker nog till oss båda,' sa hon även fast hon utan problem kunnat äta allt själv. Men det var bra, hon fick inte bli övermätt och långsam. 'Du behöver också energi.'

Hon tog en sista sked och gav tillbaka burken. Maru klagade inte och slevade snabbt i sig det som var kvar.

'Så,' sa hon med ett leende, 'kan vi fortsätta nu?'

'Visst, vart går vi?'

'Vi börjar med stora salen. Näslösa är säkert där.'

'Okej, om du tror att det är värt att försöka. Det är alldeles här intill.'

'När vi kommer in, stanna då och vänd dig till mig som att du vill fråga något, och berätta allt du ser. Hur många de är, var de står och vilka som har vapen. Om vi ska ha en chans måste jag veta allt.'

'Okej, jag ska försöka.'

Han var inte redo för något sådant här än, men de hade inget val.

* * *

Maru räknade till minst femton tungt beväpnade vakter runt om i salen, en handfull med dragna vapen. Fler än han mindes från deras första besök. Han hade inte varit så uppmärksam

då, men det kändes ändå oroväckande. Näslösa satt på sin tron och lyssnade till en man som framförde en vädjan. I sitt knä hade hon en liten flicka, kanske åtta-tio år. Båda lyssnade roat till mannens ord. Maru vände sig till Lydia och berättade dämpat vad han såg. Hon gnagde på sin underläpp och muttrade något som lät som en svordom.

'Okej,' sa hon sen knappt hörbart, 'när det är vår tur går jag på din högra sida. Gå fram så jag hamnar mitt för henne på tio meters avstånd eller närmare. Om hon släpper ifrån sig barnet lägger du din hand på min axel som att du vill säga något, sen går du härifrån. När du hör bråk springer du. Vad du än hör så springer du.'

'Va?' väste Maru. 'Nej, vad ska du göra?'

'Något jag borde gjort för länge sedan.'

'Är du galen det kommer aldrig att...' Han tystnade när en av de ständigt leende sköterskorna kom fram till dem.

'Hej och välkomna!' sa hon och tänjde ut mungiporna lite extra. 'Är ni bara på rundvandring, har ni ett ärende till Näslösa, eller är det något jag kan hjälpa till med?'

All deras packning fick dem nog att se ut som nykomlingar.

'Nej, vi bara...' började Maru, men avbröts av Lydia.

'Vi har ett ärende till Näslösa,' sa hon och gned sitt högra ben.

'Det var tråkigt att höra, men ni har kommit helt rätt,' fortsatte sköterskan lika glatt. 'Det är bara en i kö före, så om ni kommer med mig till väntområdet.'

Hon tog Lydia under armen och gick iväg mot andra sidan av rummet. Maru hajade först till, var det så lätt att genomskåda att Lydia inte såg? Men sen såg han att Lydia haltade och stödde sig på sköterskan. Han skyndade sig att följa efter. De blev placerade bredvid en man och en kvinna som iakttog Näslösa så intensivt att de knappt noterade dem. Mannen såg ut som en yngre version av den vädjande mannen. Inte ung nog för att de skulle vara far och son. Kanske bröder?

Det gick inte att höra tydligt vad den äldre brodern sa, men han verkade närma sig slutet.

'Vad tycker du Eba,' sa Näslösa när han tystnat, och gungade flickan i sitt knä, 'ska vi hjälpa honom?'

Flickan torkade sig under näsan med tröjärmen.

'Nä.'

Näslösa skrattade.

'Du hörde själv,' sa hon till mannen, 'svaret är nej. Du har inte tillräckligt att erbjuda.'

'Men, mitt liv...'

'Räcker inte,' avbröt Näslösa.

'Men, hur ska jag...'

'Det är inte mitt problem. Kom tillbaka när du har något av värde.'

'Om du lever så länge,' sa Eba och fick Näslösa att brista ut i ett hjärtligt skratt som snabbt spred sig i salen.

Mannen sjönk ihop och haltade långsamt mot utgången. Maru kunde se att han var helt tom i blicken. En klump började bildas i Marus hals, men han var inte ensam om att påverkas. Mannen som stod framför dem i kön började snyfta och sprang ikapp sin bror, följd av kvinnan som var med honom.

Näslösa verkade inte lägga märke till vad som hände, hon bara gullade med Eba.

'Du är rolig du,' sa hon med ett leende, 'vi borde göra det här oftare. Ska vi se vilka som är på tur?'

Flickan nickade glatt. Maru gick fram mot Näslösa och försökte gå så avslappnat och naturligt som möjligt, vilket bara resulterade i att han höll på att snubbla över sina egna fötter. I ögonvrån kunde han ana Lydia. Vad skulle hon ta sig till?

'Titta vem som är uppe på benen igen.' Näslösa log mot dem.

'Hej Saga,' sa Lydia.

Näslösas mun snörpte ihop sig för en sekund.

'Det är ett namn jag inte hört på mycket länge.'

'Jag antar att det är mycket du inte fått höra de senaste åren.'

'Jag är glad att du överlevde Lydia, tro inget annat. Men vad gör du här?'

'Jag vill diskutera avtalet som räddade mitt liv.'

'Det finns inget att diskutera, affären är avklarad.'

'Det går alltid att göra en ny uppgörelse.'

'Och vad har du att erbjuda?'

'Mig istället för honom.'

'Men, du är ju jättegammal!' utbrast Eba och fnittrade. Näslösa såg inte lika road ut, men hon log ändå mot flickan och smekte hennes hår.

'Hon har en poäng, du är inte någon ungdom längre.'

'Inte du heller.'

'Oavsett, det är honom jag vill ha, inte dig. Det faktum att du är villig att gå så långt för att

få honom fri från sitt kontrakt gör mig bara säkrare på min sak.'

Lydia sa inget men knöt och öppnade händerna diskret som om hon förberedde sig för något. Hon skulle göra det, hon skulle attackera Näslösa!

'Ursäkta,' sa Maru och ställde sig demonstrativt framför Lydia, 'får jag säga något?'

'Varsågod,' svarade Näslösa utan att släppa Lydia med blicken.

'Eh,' sa Maru och försökte tänka fort, 'jag vill inte låta otacksam, men...'

'Men det gör du!' avbröt Näslösa. 'Har jag inte tagit han om dig, om er båda? Har du något att klaga på hur du behandlats?'

'Nej,' sa Maru uppriktigt, 'men...'

'Men nu när Lydia är bra igen vill du bryta kontraktet. Du svor mig trohet, du gav ditt ord. Betyder det inte någonting? Går det inte att lita på dig?'

Maru kände hur det hettade om öronen.

'Mitt ord går att lita på. Men vi ville höra om det fanns något sätt att göra ett nytt avtal.'

'Ett liv för ett liv, det är ganska enkelt. Har du ett annat liv att erbjuda mig?'

Maru började vrida sig mot Lydia, men Näslösa fortsatte.

'Ett som har högre långsiktigt värde. Det jag behöver är år, inte erfarenhet. Jag har framtiden att tänka på.' Hon klappade flickan över håret. 'Har du ett liv med fler år än ditt eget?'

'Nej,' sa Maru besviket.

'Då så, då finns det inget att diskutera. Lydia är välkommen att stanna hos oss, men hon måste betala för sig. Det här är ingen välgörenhet.'

'Tack så mycket.'

Maru vände sig mot Lydia, och fast han var beredd ryggade han nästan tillbaka av ilskan hon utstrålade.

'Nu går vi,' viskade han.

'Nej!' väste hon tillbaka.

'Jo,' sa Maru och la sina händer på hennes axlar, 'du ska inte göra det. Vi hittar ett annat sätt.'

'Men Mela...'

'Näslösa kommer inte släppa ifrån sig oss. Du hade rätt, hon vill plåga dig genom mig. Hon kommer inte ge upp det.'

'Var det något mer?' frågade Näslösa överlägset.

Maru tittade uppmanande på Lydia, osäker på hur mycket hon såg.

'Nej,' sa Lydia kort, vände sig om och började gå. Maru skyndade ikapp henne, föll in vid

hennes sida och försökte diskret styra henne mot utgången.

En gravid kvinna som kommit efter dem började gå fram mot Näslösa, men innan hon hann säga något riktades allas blickar mot en kvinna som kom inspringande så vårdslöst att hon nästan att krockade med Lydia. Först trodde Maru att det var en attack, men de vakter som höjt sina vapen sänkte dem igen som att de kände igen kvinnan.

'Näslösa!' flämtade hon. 'Nova! De tog...'

'Tyst!' beordrade Näslösa med en röst som ingen i rummet kunde låta bli att lyda.

Lydia stannade upp och vände sig mot Maru.

'Vi måste tillbaka.'

'Nej, du kan inte försöka något här.'

'Jag ska inte göra något, men det här är våran chans. Lita på mig.'

Lydia tvingade sig förbi honom mot kvinnan som lutade sig mot sina knän och flåsade ljudligt. Maru gjorde sitt bästa för att hjälpa henne rätt. Näslösa hade lämnat ifrån sig flickan och kom fram till kvinnan samtidigt som Maru och Lydia. Med sig hade hon två bistra vakter med dragna gevär.

'Var inte ni på väg härifrån?' frågade Näslösa irriterat.

'Du vill ha oss med,' sa Lydia lugnt.

'Med på vad då?'

'Jag vet inte vad som hänt, men jag har en kvalificerad gissning. Och jag vet vem det gäller. Du vet att jag vet. Och du vill inte att det kommer ut. Vi kan hjälpa till.'

Lydia sänkte rösten och lutade sig fram.

'Eller vill du låta rykten löpa om om vad som hänt din syster? Vill du att Eba ska undra vad som hänt hennes mamma?'

Näslösa såg sig snabbt omkring.

'Fan. Kom med.'

Tillsammans med kvinnan och de två vakterna följde Maru och Lydia efter Näslösa in till ett litet, fönsterlöst rum som låg bredvid den stora salen. När dörren stängdes behövde Näslösa bara göra en liten handrörelse för att båda vakterna skulle rikta sina gevär mot honom och Lydia. Maru var snabb att sträcka upp händerna, men Lydia bara stod där. Hade hon lurat honom, var det här bara ett spel för att döda Näslösa? Två vakter i ett trångt utrymme var nog inget problem för henne. Sen kom han på att hon kanske inte såg geväret som var riktat mot

henne. Han försökte komma på hur han naturligt skulle kunna buffa till henne för att hon skulle fatta, men en av vakterna hann bli otålig.

'Upp med dem!'

Långsamt lyfte Lydia upp händerna och höll dem i huvudhöjd med handflatorna framåt.

'Ni står bara där och håller käft,' sa Näslösa, 'vad än för smulor av information ni tror att ni har så är det inte värt ett piss.'

'Och ändå är vi här,' svarade Lydia lugnt.

'Och här kommer ni stanna, tills jag kommit på vad jag ska göra med er. Fan!'

Näslösa vände sig till kvinnan som nu återfått det mesta av sitt flås, men hade blicken full av fruktan.

'Vilka mer vet?'

'I... inga. Inga andra. Jag sa inget till någon annan.'

'Inga andra utrop som i salen?'

'Förlåt, nej, jag sa inget. Jag sa bara att det var viktigt.'

'Vad hände?'

'Vi var på väg tillbaka när vi överfölls av slavjägare.'

'Och ingen gjorde något?'

'Vi var för få. Du vet hur Nova är, hon vill resa diskret. Vi hade slagit läger vid Alhamnskorsning, och plötsligt var de över oss. Minst tio stycken.'

'Varför släpptes du?'

'Jag var och samlade ved, de såg inte mig. De övernattade i vårt läger, jag gömde mig i skogen och spanade på dem.'

'De andra blev tagna?'

'När de gett sig av kom jag fram. Ana och Ym låg döda i resterna av lägret. Så jag smög efter och såg Nova och Niman bland slavarna.'

'De var uppblandade med de andra slavarna? Inte separerade på något sätt?'

'Nej, de var som vilka slavar som helst.'

'När var det här?'

'Jag skyndade mig så snabbt jag kunde, men det tog ändå nästan fem timmar.'

'Vart var de på väg?'

'Västerut, de verkade vara på väg mot Alhamn.'

Näslösa drog ett ljudligt andetag genom sina näshål och gick ett varv i rummet. Nonchalant

plockade hon upp en hammare som låg på en stol, gick bort till en tom vägg och började slå hål i den medan hon skrek rakt ut. Hon hann med flera tiotal slag innan hon flämtande sänkte hammaren och återvände till dem.

'Jag har ett förslag,' sa Lydia med vänlig röst.

Maru var avundsjuk på Lydias ögon som slapp se Näslösas blick.

'Jag vet vad Nova betyder för dig,' fortsatte Lydia, 'men det vet inte slavjägarna. De vet inte vem de tagit, annars skulle de vara på väg hit. Du funderar på vilka du ska skicka för att utplåna dem, men hur du än räknar tar det tid att få ihop tillräckligt många. Och för varje minut som går blir spåret bara kallare. Och så fort du börjar visa intresse finns risken att de inser vem de har.'

'Säg något som jag inte redan tänkt!' fräste Näslösa och vred hammaren i händerna.

'Låt oss gå efter dem. Vi är redo här och nu. Jag känner igen henne, och hon minns nog mig, men vår koppling till dig är svag om någon ens hittar den. Vi kan säga att vi är på flykt från dig. Du kan fortfarande samla ihop dina bödlar och skicka ut dem, säg att de jagar oss. Du vet att oddsen att Nova överlever är större om vi också försöker. Eller vill du behöva berätta för Eba att hennes mamma inte kommer hem igen? Om vi misslyckas är ingen skada skedd, annat än att du slipper oss för gott. Men om vi lyckas får du ett liv som är mer värt för dig än Marus och mitt tillsammans. Deal?'

Näslösa såg ut som att hon övervägde om hon skulle börja skratta eller slå sönder Lydia med hammaren.

'Okej,' sa hon till slut. 'Gör det. Försvinn ur min åsyn, och våga inte yppa något om det här.'

'Har du något för oss?' frågade Maru trevande. Om Näslösa tagit Lydias glasögon var det här ett läge då hon kanske skulle ge dem tillbaka.

'Niman är med henne,' sa kvinnan som samlat sig, 'hennes livvakt. Han kommer se efter henne, offra sitt liv om han måste. Under medellängd, långt mörkbrunt hår. Trettiofem år ungefär. Stark men utan att det syns.'

'Bra att veta,' sa Maru. 'Något annat?'

'Behöver ni en officiell inbjudan?' fräste Näslösa. 'Gå nu, innan jag ångrar mig!'

Lydia drog i Maru och de lämnade rummet. Näslösa kanske inte hade glasögonen ändå. De gick genom den stora salen på samma sätt som de kommit, med Lydia några steg efter honom. Allas blickar var på dem, men ingen gjorde något.

Det var skönt att komma ut i friska luften igen. Solen hade nyligen passerat sin högsta punkt. Vakterna vid grinden såg skeptiskt på dem, men Maru visade upp näsduken med Näslösas symbol och de fick passera utan frågor.

'Du gör nog bäst i att lägga undan den där,' sa Lydia. 'Tanken är ju att vi ska vara inkognito.'

'Visst,' sa Maru och vek ihop näsduken och la den i innerfickan. 'Klarar du att gå?'

'Här ute är det ingen fara, så länge vi håller oss på vägen. Jag ser de grova dragen, och här finns inte så mycket att gå in i. Men det är nog bäst om jag tar hagelbössan om jag ska kunna göra någon skada.'

'Ja, så är det nog.' Maru lämnade motvilligt ifrån sig vapnet och tog emot den tyngre automatkarbinen istället. Han såg sig försiktigt om och fortsatte dämpat. 'Ska vi smita ändå?'

'Hur långt tror du vi skulle hinna?'

'Nej, det var det jag tänkte. Så vad är planen?'

'Vi börjar med lägerplatsen hon pratade om och följer spåren därifrån. Vi rör oss snabbare än en slavkaravan, med lite tur kanske vi hinner ikapp dem innan Alhamn, om det nu är dit de är på väg.'

'Och vad gör vi om vi hittar dem?'

'Förmodligen ser vi ut att vara för svåra byten för dem. Då köper vi oss en varsin bärare, en man till mig och en kvinna till dig. Det borde se ganska trovärdigt ut med all vår packning.'

Maru nickade, han kände redan hur ryggsäcken tyngde ned honom. Det var lätt att glömma hur obekvämt resande var när du bar allt du ägde.

'Och om vi inte ser tillräckligt farliga ut då?'

'Då dödar vi dem.'

* * *

Mela kände frustrationen växa inom sig. Hon var inte van att stå inför någon och berätta sitt ärende som en simpel bonde. Även om hon var imponerad av den näslösa kvinnan så kändes det fel. Var det någon som skulle sitta på en tron så var det hon. Men hon hade bara med sig åtta soldater, och Vattentornet var för svagt för att starta något med Sjukhuset. I alla fall för tillfället. Så hon svalde sin irritation och målade på ett leende.

'Så ni har inte sett någon av dem?'

'Nej, inga som stämmer på din beskrivning. Men det är så många som passerar här. Och det

händer så mycket oroligt på vägarna nu för tiden. Igår var det en hel karavan som blev utplånad av banditer. Kanske var de med bland de förolyckade?'

Det var en utmaning i Näslösas blick. En glimt som sa att hon visste precis hur det låg till, men också den igenkännande hälsningen två rovdjur emellan.

'Det är en farligt därute,' sa Mela med ett svagt leende. 'Du vet aldrig vad du kan råka ut för.'

'Så sant,' sa Näslösa och lutade sig tillbaka. Hon lekte förströtт med en av sina långa, gråa hårkorvar och tittade uttråkat ut i luften. Mela var tvungen att gripa hårt om sitt bälte för att inte agera på sina impulser att flyga på den gamla kvinnan för hennes respektlösa sätt. När Mela tagit över efter sin far skulle Sjukhuset bli hennes första mål. De behövde expandera, och någonstans måste hon ju börja. Hon var ung, hon kunde vänta. Även om hon inte ville.

'Tack ändå,' sa hon och bugade lätt innan hon lämnade salen.

Mela slog läger i Sjukhusets utkanter. De visste vad hon ville veta, och hon skulle få någon att prata. Tids nog var det alltid någon som pratade.

* * *

Kromm hade haft en bra dag. Det var alltid roligare när de gjorde motstånd. Och nu ville Näslösa träffa honom. Det bådade gott. Hon satt på sin tron och bollade med något när han kom in i den nästan folktomma salen.

'Du ville träffa mig?' sa han hoppfullt med ett snett leende.

'Ja,' svarade hon och kastade till honom det hon lekt med. 'Du ska få ge dig ut på långjakt.'

Kromm såg ned på solglasögonen i sin hand och log. Det var verkligen en bra dag.

III

ALHAMN

'Kan du fortfarande hitta, jag menar...' frågade Maru svävande, och förbannade att han lät så plump.

'Jag kanske inte ser så bra vart jag går,' sa Lydia, 'men jag kan fortfarande läsa en kompass. Och på håll går det ganska bra.' Hon höll demonstrativt upp kikaren. 'Men jag kan inte stå och glo genom den hela tiden, du får vänja dig vid att vara våra ögon.'

'Okej, vad är det för landmärken jag ska titta efter?'

Lydia gick till sidan av vägen och kände på gruset. Med skaftet på en sked ritade hon streck och cirklar på marken.

'Det här är Vattentornet, och här ligger Näslösas sjukhus,' sa hon och pekade med skeden. 'Här är Alhamn. Vi följer den här vägen och är ungefär här. Lägerplatsen ligger här i korsningen.'

'Okej,' sa Maru som försökte hänga med.

'Om vi håller oss till vägen borde det gå lätt att hitta, och jag tror vi rör oss snabbast då också. Så länge vi svänger i korsningen ska det går lätt. Alhamn går inte att missa så länge vi följer floden.'

Maru stirrade på den uppritade kartan och gjorde sitt bästa för att memorera den. Lydia reste sig upp och borstade av byxorna.

'Sparka ut kartan när du är klar med den,' sa hon och fortsatte gå längs vägen.

Maru tog en sista titt innan han gjorde som hon sagt och skyndade ikapp henne.

De gick tysta bredvid varandra medan Maru försökte komma på hur han skulle formulera sig.

'Du sa att vi inte skulle ha några hemligheter längre,' sa han till slut.

'Jag gjorde det ja, men sen fortsatte jag ändå hålla saker från dig.'

'Det är okej, allt kanske vi inte behöver berätta.'

'Nej,' svarade Lydia med ett leende, 'allt kanske är att ta i. Men en ärlig fråga förtjänar ett ärligt svar.'

'Det låter bra. Som jag förstod det har vi några timmar. Vi kanske kan få några frågor ur världen då?'

'Byta frågor? Visst, jag kan börja. Har du varit så här långt bort från Vattentornet någon gång?'

Maru hade varit beredd att börja, så det tog någon sekund att ställa om.

'Nej, jag hade inte ens varit framme vid karavanvägen. Min tur. Varför stannade du så länge vid tornet när du hatade stället? Du var ju där i nästan två år.'

Lydia tog upp kikaren och spanade omkring dem innan hon sa något.

'Det enkla svaret,' sa hon sen, 'som jag redan gett dig, var att jag kände att jag behövdes där för att lotsa människor bort från den avskrädeshögen. Men sanningen är att jag nog väntade. Väntade på en anledning.'

'Var jag den anledningen?'

'Stopp, du får vänta på din tur. Hur kom det sig att du hamnade vid Vattentornet? För du är inte född där?'

'Det där var ju två frågor.' Maru räckte ut tungan mot Lydia, men drog snabbt tillbaka den när han kom ihåg att hon nog inte kunde se den. 'Men det stämmer, jag är uppvuxen i en liten stuga i skogen. Jag och min mamma. Vi hade inte mycket, men vi hankade oss fram. När hon dog visste jag att jag inte skulle klara mig själv. Jag hade hört talas om Vattentornet, att det var det närmaste lägret, så jag tog mig dit. Där lärde jag mig vad jag kunde och inte kunde göra, och blev en Sökare för att överleva. Tillbaka till dig, var jag anledningen att lämna lägret?'

'Ja. Vad fick dig...'

'Kan jag inte få lite mer än ett ja?' avbröt Maru. 'Varför följde du med mig?'

'För att du behövde hjälp, för att du förtjänade den. Och om jag gav dig den skulle jag vara bränd i Hertigens ögon. Jag hade väntat på en anledning att lämna lägret för gott, och genom att hjälpa dig kunde jag inte stanna. Då kunde jag lika gärna följa med på vägen. Och det skadar inte med ett par extra ögon.' Hon rättade till solglasögonen. 'Vad fick dig att stanna vid Vattentornet? Du hade ju märkt vilket ruttet ställe det var.'

'Jag vet inte. Främst för att jag inte kände till var något annat ställe låg, och sen kunde jag inte tänka mig att det var så mycket bättre någon annanstans.'

'Hellre det dåliga du känner till än det okända som kan vara värre.'

'Typ. Och hur illa det än var där, var det ju ändå ganska säkert. Så länge du inte hade något av värde fick du vara i fred för det mesta.'

'En klen tröst.'

'Men ändå en tröst. Hur gammal är du?' Frågan bara slank ur honom, han ångrade sig i samma stund han sagt det. Men samtidigt ville han väldigt gärna veta.

'Vad fan är det för fråga?' sa Lydia surt.

'Förlåt, jag menade inte. Glöm det,' försökte Maru som önskade att han sagt något.

'Nej, ärliga frågor och ärliga svar sa vi. Hur gammal tror du att jag är?'

'Öh, jag vet inte.' Maru hade inte varit beredd på motfrågan och försökte tänka snabbt. 'Typ femtio? Kanske några år till?'

'Smicker hjälper inte, jag är fortfarande arg på dig,' sa Lydia, men nu log hon igen. 'Jag är sextiotvå, sextiotre till hösten. Hur gammal är du själv?

'Tjugo... ett. Tror jag.'

'Tror du?'

'Jag har inte varit så noga med att hålla koll på åren, de spelar mindre roll när du lever en dag i taget. Och sen tror jag att mamma ibland firade min födelsedag flera gånger om året när jag var liten.'

'Så det du säger är att du kan vara allt från femton till tjugofem?'

'Ja? Hur gammal ser jag ut?'

'Nu har jag lite svårt att avgöra det, jag tänker inte nagelfara dig så nära. Men vad jag minns är det inte otroligt att du är tjugo-någonting. Vi kan bestämma att du är tjugoett om du vill.'

'Okej.' Maru kände hur rodnaden blossade på kinderna, varför drog han hela tiden upp saker som påminde om Lydias syn. Han menade det inte, det bara blev så. 'Men ålder spelar ju egentligen inte någon roll.'

'Nej, men ändå frågade du.'

'Jag vet, det var dumt. Förlåt.'

'Det är ingen fara, det var en bra fråga.'

'Vems tur är det nu?'

'Jag vet inte. Spelar det någon roll?'

'Nej, jag antar det.'

'Om det är något du tänker på är det bara att köra.'

'Kände du både Näslösa och hennes syster sen tidigare?' Maru såg på Lydia, men hon fortsatte bara se framåt. Han påminde sig att hon inte kunde besvara blicken.

'Ja, vi var alla med i samma förband en gång i tiden. Eller, Saga och jag var med i samma förband, Nova var bara tio-tolv år då. Hon bodde med sin syster på förläggningen, det var många med familjer som gjorde så. Men de blev inte särskilt långvariga, ingen av dem var intresserade av att följa regler. Jag hade inte träffat någon av dem på över femton år.'

'Hur visste du då att Eba var Novas dotter?'

'För det första är Näslösa för gammal för att det skulle kunna vara hennes, vi är nästan jämngamla. Sen skulle hon aldrig ta risken att bli gravid och föda ett barn. Vi är lika på det sättet. Men blod är viktigt för henne och Nova är hennes enda blodsband vad jag vet.'

'Så Eba är Näslösas arvinge?'

'Hon och hennes syskon. Nova var gravid när jag såg henne senast, men det barnet skulle vara äldre än Eba om det överlevt.'

Maru nickade tyst för sig själv. När inte Lydia sa något tog han chansen att veta mer.

’Kan du inte berätta något från den tiden. Ditt första uppdrag med Näslösa?’

’Det var… det var länge sen.’

Lydia verkade försvinna in i tankarna innan hon fortsatte.

’Ett av mina första egna kontrakt. Vi var extra skydd under skörden. Tre fält med potatis skulle tas upp och fraktas till ett närliggande fäste. Ett enkelt uppdrag, vi var en pluton som skulle förstärka deras egna styrkor. Men det var strul redan när vi kom.

’Det märktes att ledaren för den egna vaktstyrkan var emot att ha oss där. Inte ovanligt, ledarna för ett samhälle kommunicerar inte alltid så bra med dem de borde lyssna mest på. Vi fick höra att vi var sena, att vi inte hade rätt utrustning och jag vet inte vad. Vi spred ut oss i patruller om två, en från vårt förband och en ur den lokala vaktstyrkan. På så vis behövde vi inte lära oss alla namn och ansikten på arbetarna. Jag hade en gnagande känsla att något var fel, men det var inget jag kunde sätta fingret på. Dagen gick utan incidenter, men jag kunde ändå inte slappna av. Jag var bara tjugonio, fortfarande ung och oerfaren, och ville verkligen inte göra några fel.'

Tjugonio och ändå oerfaren. Hur såg Lydia på honom?

’En löpare kom och sa att det var ett problem med en av transporterna, att en av mina mannar hade försökt kapa en kärra. Jag blev så klart upprörd, men också osäker. Hade jag så dålig koll på dem att någon fått för sig att roffa åt sig för egen del? Det var flera jag inte

jobbat med förut, hade ett rötägg slunkit igenom? Förbandet hade rykte om sig att vara renhårigt, det var det som gav oss arbete, att folk visste att vi var att lita på. Kom det fram att vi hade folk som försåg sig när tillfälle gavs kunde det skapa stora problem. Och det var jag som var ansvarig.

'När vi kom fram låg Saga, för hon hade sin näsa kvar på den tiden, livlös på marken bredvid en potatiskärra och de två arbetare som dragit den. Hennes lokala partner stod över dem med draget vapen. Han höll ena handen tryckt mot ett blödande jack i pannan och fick blodet att sippra ned på båda sidor om sitt vänstra öga. Trettiotre år sedan och fortfarande kan jag se det framför mig.

'Den lokale vaktledaren frågade vad som hänt och den blödande vakten sa att Saga försökt övermanna honom och stjäla lasten med dragare och allt. När dragarna vägrat hade hon skjutit dem, det var då han lyckats slå henne medvetslös. Det var först då jag förstod att hon fortfarande levde. Jag böjde mig ned över henne medan den lokale vaktchefen skrek och gormade om att vi var skurkar som inte gick att lita på, att han skulle se till att vi aldrig mer fick ett jobb. Lite luktsalt fick henne att vakna igen, omtöcknad och förbannad. Skrikandet ökade och det höttes med vapen från båda sidor – det var nog bara tur att ingen mer blev skadad. När jag frågade Saga om vad som hänt spottade hon på den andre vaktens vittnesmål. Enligt henne var det han som försökt stjäla potatisen med två kumpaner. Men var de var kunde hon inte förklara. Jag visste inte vad jag skulle tro, jag hade blivit varnad att Saga saknade respekt och empati. Någon frågade om de skjutna arbetarna, men Saga sa att det inte var hon. Hon visade till och med upp sitt magasin, att det fortfarande var fullt. Men jag var ändå inte övertygad.'

För Maru var det som att glänta på en stängd dörr. En Lydia som inte var bensäker i alla situationer, en Lydia som inte kunde läsa dig som en öppen bok. Trots att han sett henne falla ihop febersjuk och ligga hjälplös på gränsen till livet var det först nu hon verkade dödlig.

'Så du litade mer på en främling än en av dina soldater?'

'I efterhand är det lätt att se de rätta valen, men när du är mitt uppe i det är inte allt lika svart och vitt. Jag försökte vara rättvis och ta in allas versioner, men mitt tvivel på Sagas berättelse fick henne att aldrig mer lita på mig.'

'Vad hände?'

'Vid det här laget hade vi dragit en ganska stor publik, så alla gick ganska försiktigt fram men höll fast vid sina historier. Delar av plutonen hade kommit till Sagas undsättning, och en

handfull hade anslutit sig till den andre vakten. Resten såg bara på skådespelet. Själv kände jag mig fast i mitten, sliten mellan mina soldater, min uppdragsgivare och en naiv vilja att hitta den objektiva sanningen. Men när du försöker vara alla till lags är ingen på din sida.

'Jag vet inte vad som hänt om inte två vakter, en av mina och en av deras, ovetande om vad som skett kom eskorterande två personer. Saga pekade direkt ut dem som den andre vaktens kumpaner. Han försökte slå ifrån sig, men de hade tagits bärande en tiokilos säck potatis de inte borde haft, så de var väldigt samarbetsvilliga. De angav en handfull medbrottslingar, inkluderande den andre vakten och vaktchefen. Det blev tumultartat med anklagelser och angiverier till höger och vänster.'

'Om jag åker dit ska inte du komma undan?'

'Precis. Vi grep alla som fått anklagelser riktade mot sig.'

'Näslösa, jag menar Saga också?'

'Nej, såklart inte. Men vid det här laget var skadan redan gjord mellan mig och systrarna. Jag hade varit rädd att ledarna för samhället skulle ifrågasätta oss när vi levererade delar av deras vaktstyrka i kedjor, men det visade sig att det hade varit det egentliga uppdraget. Mina befäl hade inte sagt något, ville testa mig.'

Något gult som rörde sig på andra sidan det öppna fältet bredvid vägen fångade Marus uppmärksamhet.

'Du,' sa han, 'jag tror det kommer någon.'

Lydia sjönk snabbt ned på knä och förde kikaren till ögonen.

'Var?'

Maru hukade vid hennes sida.

'Till höger om vägen, några hundra meter bort. Något gult som rör sig hitåt. Lite mer åt vänster.'

Lydia sökte med kikaren till hon slutligen hittade rätt.

'Verkar vara en kille i skyddsdräkt.' Hon räckte kikaren till Maru. 'Ser inte ut att vara jagad. Förmodligen en Grottgubbe.'

'Grottgubbe?'

Maru var tvungen att vrida vad som kändes som flera varv på kikaren inställningshjul innan den gula figuren kom i fokus. Det såg mycket riktigt ut som en person i heltäckande skyddsdräkt.

'Grottgubbe,' sa Lydia och reste sig upp, 'det var vad vi kallade dem i förbandet. Grott för att

de har en förkärlek för att bo under jorden, och gubbe för att det oftast är män. Jag trodde att de skulle dött ut för länge sedan, men om du reser stöter du på dem titt som tätt.'

'Han verkar ha sett oss, för nu börja han springa.'

'Bortåt eller hit?'

'Hitåt. Nu snubbla han. Snabbt uppe på fötter igen. Jag förstår inte hur han orkar springa i den där dräkten.'

'Utan den skulle han inte våga sig ut över huvud taget. Det gemensamma för alla grottgubbar är att de tror att hela världen utanför deras bunker är förgiftad.'

'Förgiftad?' Maru tog ögonen från kikaren och ställde sig också upp.

'Radioaktiv är det vanligaste, men det kan vara i princip vad som helst. Bakterier, syra, allt du kan tänka dig. En gång träffade jag på en som var övertygad att hela världen var full av klorgas och att hans lilla andningsmask var det som räddade honom.'

'Hur oroliga behöver vi vara?' Maru lämnade tillbaka kikaren och rättade till automatkarbinens axelrem.

'För klorgas?' sa Lydia med ett leende.

'För honom.'

'Det är nog ingen fara, de brukar vara ganska harmlösa om du inte tränger dig in på det de ser som sitt revir. Normalt är de skygga, lever ensamma med liten eller ingen kontakt med omvärlden. Undernärda och paranoida.'

'Är det någon sjukdom som gör dem sådana?'

'Jag tror inte det. Det är nog bara vanlig galenskap. Isolering kan göra den klaraste hjärna grumlig.'

'Mm, jag tror jag kände av lite av det när jag var själv i källaren. Om jag stannat tillräckligt länge hade jag kanske blivit en grottgubbe.'

'Kanske det. Vi går lite längs vägen, han kanske inte är på väg mot oss.'

De gick en bit, men när mannen såg det svängde han för att genskjuta dem. Nu var han så nära att Maru kunde höra att han ropade, men inte vad.

'Vi väntar här,' sa Lydia och stannade. 'Låt honom komma till oss. Försök att inte se hotfull ut, men var beredd om något skulle hända.'

'Alltid.' Maru lät armen falla till sidan, kände diskret att pistolen satt där den skulle och släppte på öglan som höll den på plats.

Maru granskade mannen som närmade sig. Den gula skyddsdräkten var smutsig och sliten,

lagad med grå och svarta bitar som, likt de blågröna gummihandskarna, stod ut mot dräkten. Ansiktet var dolt av en gasmask med en lång slang från munnen ned till en axelremsväska som hängde och slängde vid hans sida när han viftande kom emot dem. Han påminde om de djur med snabel Maru bara sett på bild i böcker. Mannen ropade igen, men masken gjorde det fortfarande omöjligt att höra vad han sa. Ur väskan slet han fram en skamfilad gasmask som han försökte räcka till Lydia. Maru tog ett steg mellan dem med ena handen på pistolen och den andras handflata mot mannens erbjudande. Det var svårt att läsa grottgubbens uttryck när inte ansiktet syntes, men kroppen hängde frustrerat. Han sa något igen, verkade upprepa samma ord om och om igen, men Maru kunde inte förstå vad det var.

'Va?' Maru knackade med pekfingret mot örat för att visa att han inte hörde, medan han försökte nå mannens blick. 'Jag hör inte vad du säger.'

Kunde mannen se något genom maskens små runda ögonglas? Det verkade otroligt, men han såg sig om och tog ett djupt andetag som fick det att väsa i väskan. Med fulla lungor vred han loss slangen från munnen.

'Gammelstrålarna!' viskade han, som om han var rädd att någon skulle höra. 'Akta er för Gammelstrålarna!'

Sen fumlade han snabbt fast slangen igen innan han tog ett nytt andetag.

'Gammelstrålarna?'

Maru såg frågande på mannen som såg ännu mer frustrerad ut och började rota runt i sin väska. Maru tog ett försiktigt steg bakåt ifall det mannen tog fram var ett vapen, men det visade sig vara en liten apparat likt den Lydia använt på regnet. Han vred på en ratt och slog till den några gånger för att få den att börja knastra och tjuta. Han viftade triumferande med den och fick det knäppande ljudet att komma och gå. Åter sa han något som inte gick att höra bakom masken, men nu förstod Maru att det var ”Gammelstrålar.” Tänk om han hade rätt? Mätaren gav ju utslag. Maru såg på Lydia som stått tyst under hela skådespelet. Lugnt tog hon fram sin apparat och satte på den. Ett långsamt klickande var allt som hördes från den, inget likt det högljudda knastrandet från mannens.

'Inga gammastrålar här,' sa hon, 'din mätare låter paj.'

Mannen skakade på huvudet och hötte med sin knastrande låda och pekade på den.

'Kaputt,' sa Lydia. 'Funkar inte.'

Mannen såg på apparaten i sin hand och gjorde sen ett utfall mot Lydia. Men Maru var beredd och knuffade bort honom medan han drog pistolen. Mannen föll till marken och blev

sittande, stirrade på sin låda som nu bara tjöt. Plötsligt spratt han till, flög upp och sprang iväg vidare åt det håll han varit på väg, utan att ge dem en blick, upprepande ”Gammelstrålarna! Gammelstrålarna!” medan han försvann ur synhåll.

'Han hade inte alla patroner i magasinet,' sa Maru medan han såg efter mannen.

'Han har nog gått oladdad ganska länge,' svarade Lydia och stoppade undan sin apparat. 'Stackare, hade han inte haft den trasiga Geigermätaren hade han nog inte bekymrat sig om radioaktivitet. Men det är klart, då hade det nog varit något annat. Det är farligt att vara ensam för länge.'

Maru nickade tyst för sig själv medan de började gå, ännu gladare över Lydias sällskap.

* * *

De hade gått i flera timmar och bara gjort korta stopp för mat och naturbehov. Det strörde Lydia att hennes bristande syn gjort deras marschtakt så skrattretande långsam. Maru hade inga problem att hänga med i tempot i alla fall. Hon försökte slappna av och lita på honom, men hela tiden måste hon trycka undan paniken av att inte kunna se ordentligt. Kikaren blev hennes tröst, däri såg världen ut som den skulle. Men var gång hon förde den till ögonen kändes det som att hon sa till Maru att han inte dög. Ändå kunde hon inte låta bli den.

Det var tur att hon hade Maru, utan honom hade det varit svårt att klara sig. Utan honom hade du varit död, sköt en del av hennes inre dialog in, medan en annan påminde henne om att hon aldrig hade hamnat i den här situationen om det inte varit för honom. Fast hon hade inte kunnat fortsätta som hon gjort vid Vattentornet, tids nog hade Hertigen fått nog av att hon hjälpte lägrets största inkomstkällor ta sig därifrån. Och om hon inte agerat hade Maru varit död.

'Okej,' sa han, 'vägen har rasat lite här, så det är en stor grop på högra sidan. Om vi bara håller oss till den vänstra kanten ska det gå bra.'

'Okej.'

Hon gjorde som han sa och följde den vänstra vägrenen med en fot på gruset och en på asfalten för att inte driva i sidled. Han hade blivit duktig på att hjälpa henne förbi hinder sen han låtit henne gå in i ett nerfallet träd.

'Nu märker du nog att vägen svänger,' fortsatte Maru.

De hade fått in en bra rutin för kurvtagning. Stegen saktades in för att inte rusa in i något

okänt på andra sidan. Lydia höll kikaren till ögonen för att kunna se något, men vägen på andra sidan var lika tom som den de lämnat. Längre bort syntes korsningen de haft som mål. En sliten, manshög skylt berättade vilken av vägarna som ledde till Alhamn.

'Där framme har vi korsningen,' sa hon och pekade medan hon sökte med kikaren efter andra människor.

'Där lägret låg?'

'Ser du skogspartiet ovanför vägen? Där är det.'

'Ska vi kolla in det?'

'Lika bra. Men ärligt talat tror jag inte det ger så mycket, inte utan hundar.'

De rörde sig försiktigt mot lägerplatsen. Egentligen gjorde det ingen skillnad att de smög, lägerplatsen hade full uppsikt över alla vägarna.

'Det borde inte vara någon på resande fot som slagit läger än,' sa hon, 'men det skadar inte att vara försiktig.'

'Rövare?'

'Mm, det är inte otänkbart att någon ligger i bakhåll där uppe. Men jag har inte sett något som tyder på det så det är nog ingen fara.'

'Nog?'

'Det är inte så mycket mer vi kan göra, sätta oss här och bevaka dem eller gå runt allt har vi inte tid med. Ibland är enda vägen att försöka rigga oddsen i sin favör och lita på turen.'

'Någon som överlevt så länge som du har säkert en hel del tur.'

Kommentaren sved mer än hon ville erkänna. Att bli äldre hade länge varit det Lydia avskydde mest med sitt liv, men samtidigt var varje år som lades till högen ett bevis på hennes förmåga.

Som hon mindes det låg lägerplatsen i en upphöjd skogsdunge bredvid vägen. Där fanns många gömställen, men hur hon än letade kunde hon inte se något som tydde på ett bakhåll. Mentalt gjorde hon en lista på vapen efter avstånd och bockade av dem ett efter ett när de kom inom räckvidden. De rörde sig som att de skulle förbi korsningen för att provocera fram en eventuell attack, men inget hände.

När de kom fram till skogsbrynet stannade Lydia upp och signalerade åt Maru att göra detsamma. Han snubblade vidare några steg innan han fick stopp på sig, men han hade i alla fall vett nog att stanna utan att fråga vad det var. När de stod orörliga slöt hon ögonen och lyssnade.

'Det är några på lägerplatsen,' viskade hon och vred på huvudet långsamt för att vara säker på riktningen. 'Två personer, kanske fler. Det låter inte som att de märkt oss, och det faktum att de inte attackerade oss redan på vägen får mig att tro att det inte är banditer.'

'Om det inte är det de vill att vi ska tro,' viskade Maru tillbaka.

'Övertänk det inte,' svarade Lydia, trots att hon erkände för sig själv att han kunde ha rätt. 'De väntar i alla fall inte på oss. Vi går tyst utan att smyga, starka utan att vara hotfulla. Okej?'

'Visst, vi försöker.'

'Bra. Du tar täten. Ser det ut att bli problem kallar du mig Enöga.'

'Okej, kodord, bra.'

Maru gick långsamt upp för stigen mot lägerplatsen. Hon följde efter hans suddiga ryggtavla som hon börjat bli bra på att känna igen. Ju närmare lägerplatsen de kom, desto tydligare hördes det att några var där. Två röster, båda manliga, som verkade diskutera något. Runt Marus siluett kunde hon se ljuset från gläntan. Lägerfolket hade inte ens en vakt posterad. Hon hoppades att de inte skulle bli skrämda av deras entré.

'Hejsan!' ropade Maru. Han lät snäll, då såg de nog inte hemska ut i alla fall. Samtalet tystnade tvärt och avlöstes av rasslandet när människor rörde på sig. Maru hade stannat vid gläntans öppning, Lydia gled upp bredvid honom och såg sig avslappnat omkring för att det inte skulle synas om hon tittade fel. Stanken av avföring blandad med liklukt, ackompanjerad av surrande insekter. Slavjägarna hade inte ens gjort sig av med liken utan bara låtit dem ligga. Dubbelt skitstövlar, hoppas de skulle få en chans att ta dem. Hon anade vad som måste vara två personer på marken som rörde sig mot varandra. Bra, hade de varit aggressiva hade de spritt ut sig. Nu gällde det bara att inte provocera dem.

'Försvinn!' väste en mansröst. 'Stick iväg!'

'Ta det lugnt,' sa Maru och lät som han menade det, 'vi är inte ute efter er eller ert byte.'

'Skitsnack!' morrade mannen.

'Jag lovar,' fortsatte Maru, 'allt ni hittar är ert.'

'Kolla på dem,' sköt den andra mansrösten in, 'de är inte intresserade av det här.'

Sökare, som rotar igenom rastplatser efter kvarglömt och bortkastat. Inte konstigt om Maru kände sympati för dem.

'Om inte för att roffa,' sa den första mannen, 'vad gör de då här?'

'Vi känner döingarnas resesällskap,' sa Maru. 'Vi är här för att ta reda på vad som hände med dem.'

'Det var inte vi,' sa den förste mannen snabbt, 'de var döda när vi kom.'

'Lugn, vi vet,' sa Maru. 'Var ni först på plats?'

'Jag vet inte,' sa den andre rösten, 'men det verkade som det. De som dödade dem tog allt värdefullt och dumpade resten.'

'Några tecken på vart de tog vägen?'

'Dödarna? Nej, och vi har ändå rotat igenom hela lägret.'

Maru var bra, förvånansvärt bra. Men det här ledde ingenstans. De spår som kanske funnits var förstörda sedan länge.

'Vi går,' sa Lydia och vände sig mot Maru. Om hon kunnat hade hon gått i förväg, men även på den upptrampade stigen fanns risken att hon skulle snubbla och framstå som en pajas. Kanske var det nog för att sökarna skulle få för sig att de kunde övermanna dem och de hade inte tid med strul.

'Har ni sett någon större grupp komma härifrån nyligen?' frågade Maru utan att röra sig.

'Vi kom vägen från Alhamn idag, det var många grupper på väg dit. Andra riktningar vet vi inget om.'

Då var det nog marknad snart, som hon hoppats. Om de bara hann i tid.

'Tack för hjälpen,' sa Maru och kastade vad som lät som en handfull patroner åt männen innan han vände sig om och gick tillbaka längs stigen. Smart med patronerna för att hålla dem sysselsatta, men korkat att vända ryggen till. Lydia slöt upp bakom honom och höll sig på helspänn ifall männen skulle försöka något medan de lämnade lägret.

När de kommit tillräckligt långt bort för att männen inte skulle höra och hon kände sig säker på att de inte följt efter tog hon till orda.

'Var försiktig med vem du vänder ryggen åt. Det är när du börjat lita på dem som de hugger.'

'Du såg inte det jag såg, det var ingen fara. De hade inte mycket, men nog för att inte våga riskera det. De höll på att plocka kläderna av dygnsgamla lik. Typiska asätare. Alltså, inte att de äter döingar, men att de bara tar av andras rester. Såg mer rädda ut än något annat, de skulle undvika konflikt till varje pris. Jag borde väl veta, jag var likadan själv.'

'Bara för att du tycker att de är som du behöver det inte betyda att de är det.'

'Jag vet, men ingen av dem hade ens något riktigt vapen vad jag kunde se.'

'Det betyder inte att det inte fanns.' Lydia kände sig som en mästrande skolfröken. 'Och en sten i bakhuvudet kan vara lika effektivt som många skjutvapen.'

'De såg inte ut...' började Maru, men Lydia avbröt honom.

'Vi behöver inte bli osams över det här, allt gick bra. Var bara försiktig, tänk på att du ser för oss båda.'

'Okej, förlåt.'

'Bra tänkt med patronerna du kastade till dem.'

'Kunde du höra att det var patroner?' frågade Maru förvånat.

'Jag skulle vilja säga ja,' svarade Lydia med ett snett leende, 'men vi har ju lovat att inte ljuga för varandra. Nej, jag kunde inte höra det, inte på det underlaget.'

'Men hur visste du då?'

'Jag märkte att du kastade några småsaker, och jag visste att du hade patroner löst i fickan.'

'Så du gissade bara?'

'En gissning med bra information kan ofta verka som mer än en gissning.'

'Fortsätter vi till Alhamn nu?'

'Ja, men vi kommer inte komma så långt idag.'

'Tror du vi hinner ikapp slavjägarna innan det blir för mörkt?'

'Nej, förmodligen inte. Rör de sig snabbt kan de redan vara framme. Förhoppningsvis sinkas de av slavarna. Vi går så fort vi kan och ser hur långt vi hinner. Har vi tur kan vi få lift med en båt.

* * *

De gick tills det blev för mörkt att se. Precis som till sjukhuset var det med jämna mellanrum skyltar som berättade att de var på rätt väg. Men här hade flera av dem också reklam för handelsbodar och matställen. Det väckte hungern, Maru hade gärna stannat långt tidigare, men han ville inte verka svag. Inte långt från korsningen kom en flod söderifrån och löpte bredvid vägen. Den var säkert tre manslängder bred, ibland upp till det dubbla, och rörde sig åt samma håll som de. Maru hade aldrig sett så mycket rinnande vatten tidigare. Han hade inte fattat vad Lydia menat med båt, trott att hon skämtat, tills det kom en stor, överlastad båt som utan större arbete med årorna gled ikapp och ifrån dem. Lydia hade berättat att Alhamn var ett handelscenter som låg på en ö där floden delade sig i två innan den rann ut i havet. Havet, det var något Maru bara hört berättelser om. Han hade aldrig riktigt trott på dem, det kändes inte rimligt att det skulle kunna finnas så mycket vatten att det inte gick att se slutet på det.

Nu satt de bredvid den lilla elden han lyckats skrapa ihop bränsle till. Lydia hade erbjudit

sig att ta första vakten. I mörkret var ändå hörseln det viktigaste sinnet hade hon sagt. Trots att dagen gett mycket att ta in var han så trött att han inte hade några problem att somna.

Sömnen kom och gick som drömlösa tillstånd, ögonblick av mörker utan tid. Hade det inte varit för elden och ljusets skiftningar hade han svurit på att han inte sovit en blund. Vaktpassen var också händelselösa. Ibland hördes ljud på andra sidan vattnet, men han såg aldrig någon rörelse.

I gryningen åt de en snabb frukost och begav sig av igen. De rörde sig i ett högt tempo, passerade flera mindre sällskap som inte brutit sina nattläger än. Men ingen av dem var slavjägarna. Maru funderade på vad de skulle göra om de kom ikapp dem. Skulle han klara att göra allt jobb? Tänk om han klantade till det och de blev dödade? Eller ännu värre. En del av honom önskade att de aldrig skulle hitta slavjägarna, men han förstod att det skulle vara ett dödsstraff att inte lyckas med uppdraget.

'Det är lika bra att vi kliver av vägen,' sa Lydia när ett mullrande närmade sig bakom dem.

'Vad är det som låter?'

'Du vet inte?'

Maru skakade på huvudet och hummade nekande.

'Då får det bli en överraskning. Det borde inte vara någon fara, så länge vi håller oss ur vägen och inte ser hotfulla ut. Det skadar inte om du ser imponerad ut, men jag tror det kommer naturligt. Vi sätter oss och tar en paus medan de passerar.'

Maru kunde inte begripa vad det var Lydia pratade om, men han hade inget emot att ta en paus. De satte sig en bit från vägen och delade på en chokladkaka. Maru kunde inte tro sina ögon när en stor röd bil kom körande i ett moln av rök.

'Hur kan...' började han, men hittade inte orden att fortsätta.

'Jag kan inte se några flaggor eller tydliga symboler,' sa Lydia med kikaren för ögonen, 'men jag tror inte det är någon fara.'

Maru försökte samla sig för att ta in vad han såg. Det kändes som att bilen bara växte sig större och större ju närmare den kom. Inne i den satt en handfull unga killar, yngre än Maru. Bilen var röd, dekorerad med text och mönster i svart. Längst bak var en stor metalltunna som fick Maru att tänka på Ektor. Bredvid den stod en vakt med bister min och gevär i handen. Bilen drog en vagn där fem ytterligare satt på trälådor. Bakpå släpet satt en stor målad skylt; “Rööde - har allt du vill ha.” När ekipaget passerat beskrev Maru det han sett för Lydia.

'Rööde är en handelsfamilj,' svarade hon. 'Rika som troll. Det lät som att det var Junior, sonen, och hans gäng. Han gillar att skryta med deras rikedom.'

'Hur kan de ha en bil som går att köra? Jag trodde att det inte gick att få tag på bensin längre.'

'Det är svårt, men inte omöjligt. Men som många andra går den på gengas.'

'Gengas?'

'De eldar med ved där bak i pannan, så kan motorn gå på gaserna från det.'

'Skämtar du, skulle bilen kunna köra på rök?'

'Det är säkert. Jag vet inte hur det fungerar i detalj, men det gör det i alla fall.'

'Finns det många bilar? Som funkar menar jag.'

'Det finns en hel del, men de flesta som har en håller ganska hårt i den. Det är inte många ute och nöjesåker direkt.'

'De måste vara asdyra.'

'Själva bilen är inte så dyr. Om vi la ihop allt vi hade skulle vi nog kunna köpa en körduglig.'

'Varför gör vi inte det då?'

'Det kostar mer än att bara köpa en. Du ska kunna ta hand om den, det är en hel del arbete med att hålla dem rullande. Sen ska du försvara den. En fungerande bil drar till sig uppmärksamhet av alla de slag. Bara det att ha någonstans att ställa den när du inte använder den. Du kan ju inte inte parkera den var som helst och förvänta dig att den står kvar.'

'Nej, det är klart. Men det är annat för rika.'

'Jo, de har ju redan resurserna. Någon extra vakt och mekaniker är inget för dem. Men för oss andra är det mer problem än det är värt att ha en bil.'

'Så du har aldrig drömt om att ha en?'

'Ibland, när jag är trött på att gå och har tungt att bära. Då kan jag drömma om det. Men varje gång jag kommer fram till ett hinder som skulle tagit halva dagen att få undan är jag glad att jag bara kan gå runt det. Apropå gå är det lika bra att vi kommer iväg igen.'

* * *

Ju närmare de kom Alhamn, desto fler människor såg de, alla på väg mot staden. Det måste vara marknad snart. Med tanke på hur många som fortfarande var på vägen borde de hinna i

tid. Det förklarade också varför Junior Rööde var ute och körde, han ville ha en stor publik. Även om Maru och Lydia inte rörde sig så fort som hon önskat kändes det bra att de bara blev omkörda av båtar och djurdragna ekipage. Och bilen förstås. Motorfordon syntes sällan nu för tiden, det var vanligare att ha dem som elaggregat än för fordon.

När kunder varit villiga att betala för det hade de använt något av fordonen i förbandets maskinpark. Som befäl hade hon fått en grundläggande utbildning i att köra, men hon hade aldrig fått använda det i fält. Hade det varit hennes sista chans att få köra en bil?

Ett rytmiskt plaskande hördes framför dem på floden. En båt närmade sig, det måste vara en patrull från Alhamn. Vem annars skulle vara på väg därifrån nu? En titt i kikaren verifierade hennes misstankar. En stor roddbåt som jobbade sig motströms med två vakter vid årorna. Ytterligare tre vakter satt i båten, glatt granskande de som rörde sig på vägen. En av dem pekade skrattande mot henne och en annan vinkade hånfullt. Dryga stadsvakter. Trodde de var så jäkla bra, men var bara trötta och slarviga. Samlade tätt i grupp, utan skydd. Hur enkelt hade det inte varit för henne att ta hand om alla fem i ett svep.

'Synd att de var på väg åt andra hållet,' sa Maru, 'de såg ut att ha gott om plats i båten.'

'Du hade inte velat åka med dem, alla hade trott att du var en bandit.'

'Varför då, är de någon form av flodpoliser?'

'Typ. De kommer från Alhamn, patrullerar floden så ingen ger sig på folk som är på väg till staden. Eller tar sig över till andra sidan.'

'Vilken sida skyddar de?'

'Båda. Alhamn har enda broförbindelsen på flera mil, det har de sett till. Och om du vill passera måste du betala tull.'

'Så då åker de fram och tillbaka på floden för att ingen ska försöka smita över? Vad gör de om de träffar på några?'

'Vad tror du?'

'Man hade ju kunnat tro att de skulle skrivit något om det på sina skyltar, om det nu var så viktigt.'

'Patrullerna måste ju ha något att göra.'

Långsamt passerade båten på jakt efter byten.

* * *

Solen stod högt när Maru äntligen fick se Alhamn. Han hade aldrig sett något liknande. Floden delade mycket riktigt upp sig i två delar som bara blev bredare och bredare medan en stor ö formades mellan dem. Varje meter av ön var bebyggd med hus och bryggor. En- och tvåvåningshus samsades med de som var bortåt sju-åtta våningar. Inget verkade det andra likt, vare sig i färg eller form, men de såg ändå ut att höra ihop. Många byggnader gick i varandra, det var svårt att se var den ena slutade och den andra började. Höga torn ute på pirarna vakade över kranar som lastade och lossade båtar ibland lika stora som husen. Till den norra och södra stranden gick långa broar som förband ön med fastlandet. Det var mycket att titta på, men Maru hade svårt att dra blicken från det som spred ut sig bakom staden. Havet.

'Kan vi... havet...' sa han osammanhängande.

'Visst,' sa Lydia som verkade förstå. 'Det hjälper vår täckmantel om vi inte verkar för angelägna. Spelar lite coola, leker turister.'

Maru visste inte vad en turist var, men han sa inget. Han var så trollbunden av vattnet att han nästan missade Röödes bil som stod parkerad bland vagnar vid ingången. En av vakterna som åkt med bilen satt bredvid den och försökte blänga så surt att ingen skulle våga närma sig. När de passerade såg Maru att bron hade avspärrningar som gjorde att inget större än en handkärra kunde köras på den.

Alhamn sträckte sig ut i vattnet med långa pirar som blockerade sikten söderut. Utanför staden tog havet vid. Vatten så långt ögat kunde nå. Ett tiotal öar av olika storlek låg utspridda och bröt horisonten. Vissa av dem såg ut att vara helt kala medan andra var fullproppade med träd. Maru undrade om någon bodde där. En handfull segelbåtar gled omkring i förbluffande hastigheter. Så mycket vatten. Vad kunde dölja sig där under? I böcker hade han sett bilder på gigantiska varelser som levde i havet. Fanns de där på andra sidan ytan, väntande på att han skulle komma tillräckligt nära för att kunna dras ned i djupet?

Maru kände sig snurrig, havet var för stort att ta in. Han lutade sig mot knäna och såg längs den fria kusten för att skingra tankarna. Några stenkast från staden var skogen borthuggen, precis som runt Vattentornet. Bortom det stod träden tätt, men här och var stack kala klippor ut i vattnet. Vågor sköljde upp på det nakna berget vid deras fötter. Vattnet rörde sig fram och tillbaka som om det långsamt försökte ta sig upp på land utan att riktigt lyckas. Svindeln återvände och han såg framför sig hur vattnet steg ohejdat och slukade allt land.

'Vackert, eller hur?' Lydia stod vid hans sida med kikaren vid ögonen. 'Så mäktigt med en sån naturkraft som bara ligger och väntar.'

'Ja,' sa Maru med en växande klump i halsen, 'det är väldigt mycket vatten. Jag tror det räcker med hav för nu.'

Han hörde själv hur svag hans röst lät.

'Okej, lika bra att gå fram,' svarade Lydia. 'Du har täten.'

Maru ledde dem till brofästet. En lugn kö på ett tiotal människor förde dem långsamt framåt. Tre vakter tog emot dem och såg förvånansvärt trevliga ut.

'Besöka staden eller passera?'

'Eh, besöka,' svarade Maru osäkert. Lydia sa inget, så han hade nog inte gjort fel.

'Okej,' sa vakten och granskade deras packning. 'Ni får vänta en liten stund.' Han såg bort över bron mot staden. 'Så, varsågod. Håll till höger så kommer ni i rätt fålla.'

Vakten klev åt sidan och pekade ut mot den smala stålbron som förband ön med fastlandet. Kanske femtio meter lång och två manslängder bred, allt för lång och smal i Marus ögon. Han gick i mitten med Lydia efter sig och stirrade ned i marken, ville inte se vattnet. Han försökte låta bli att föreställa sig hur en stor våg kom och sköljde bort dem från bron. Blicken var så sänkt att han höll på att gå in i en metallstolpe mitt i vägen. Efter stolpen löpte en vägg högre än Maru kunde nå, som delade bron på längden fram till andra sidan.

'Problem?' frågade Lydia.

'Eh, nej då, det är bara att bron delas här.'

'Det är olika fållor, om du ska till staden eller passera förbi. Håll höger sa han.'

'Okej.'

Maru började gå längs den högra gången, men höll sig nära väggen. Det var skönt att ha något stabilt som skärmade av, men vattnet fanns fortfarande där. Han höll hårt i ryggsäckens axelband, rädd att tappa något i vattnet. För sitt inre såg han hur han slängde sig efter ett tappat föremål bara för att själv falla över kanten och försvinna i det mörka djupet.

Efter några meter började gången smalna av. Först trodde han att det bara var inbillning, men när han höjde blicken såg han att gångbanan krympte ju längre de kom. Han tvingades närmare och närmare räcket för varje steg. Nu var det inte längre plats för mer än en person åt gången. Hade han inte haft Lydia bakom sig hade han tryckt sig mot väggen eller krupit på alla fyra. Han försökte spela lugn för att inte oroa henne i onödan, men tydligen sken hans oro igenom.

'Vad är det?`' frågade Lydia.

'Det är inget,' ljög Maru, 'det är bara… måste den här jävla gången vara så förbannat smal?'

'Det är försvar,' svarade Lydia sakligt, 'om någon försöker attackera måste de rada upp sig på en snygg linje för att lätt kunna skjutas ned.'

'Är det så de välkomnar gäster?'

'Alla gäster är inte välkomna. Om jag minns rätt ska det finnas streck målade på bron.'

Maru såg tillbaka på bron bakom dem.

'Ja, vi har passerat en handfull. Och det är minst ett framför. Vad är det?'

'Det är markeringar för hur långt attacker har kommit.'

'Vad ska det vara bra för?'

'Reklam. Så vitt jag vet har ingen med våld lyckats ta sig längre än till andra sidan bron. Alhamn kanske inte är en trevlig plats, ingen stad är, men det kan nog vara det säkraste stället där vem som helst får komma in.'

Lydias prat om attacker gav honom nya saker att oroa sig över, men det fick honom att tänka på annat än vattnet. Det var en otrolig lättnad att känna fast mark under fötterna igen när de kommit fram till ön. En del av honom hade fått för sig att marken skulle gunga här, som om hela ön bara låg och flöt. De möttes av en öppen plats omgiven av släta väggar, två-tre manslängder höga. Maru tyckte sig ana huvuden som stack upp över kanten, det var svårt att se när de stod så nära. Två vakter var de enda som fanns där. En av dem kom emot dem med ett välkomnande leende på läpparna. Det var obehagligt att vakter verkade trevliga.

'Välkomna! Östra eller västra delen?' frågade han och pekade mot två dörrar i väggen märkta Öst och Väst. Den västra hade ett gevär och en pilbåge målat i vitt ovanför sig, medan den östra hade samma symbol men överstruken av ett tjockt, rött streck.

'Vi börjar på den västra sidan,' sa Lydia innan Maru hann öppna munnen, 'vi behöver frigöra lite likvida medel.'

Maru förstod inte alls vad det sista Lydia sagt betydde, och vakten såg ut som han kände sig. Men det kunde ju inte Lydia se.

'Va?' frågade Maru och försökte låta korkad.

'Vi börjar på västra sidan,' sa Lydia. 'för vi behöver sälja lite vapen för att ha något att handla med på den östra.'

'Just det, så var det,' sa Maru, fortfarande med den dumma rösten, och vakten verkade slappna av lite. Det var farligt att reta upp folk genom att vara smartare än de.

'Okej, då kan ni lämna in de vapen ni har kvar när ni går till den västra delen. Vad har ni under bandagen?'

'Va? Det här?' Maru och vinkade med sitt omlindade finger. 'Det är inget.'

'Visa, båda två,' sa vakten mörkt, och Maru kunde se hur den andre vakten såg mer alert ut.

Skulle Lydia klara att ta av sitt bandage? Maru vågade inte titta, ville inte rikta onödig uppmärksamhet mot henne. Istället försökte han dra till sig vakternas blickar genom att snabbt och yvigt slita av sitt bandage. Såret såg bra ut, det skulle nog må bra av lite frisk luft. Glatt visade han upp det för vakten som nickade accepterande. De vände sig samtidigt mot Lydia. Maru andades ut när han såg att hon fått av sig bandaget utan problem. Såret såg bättre ut, men var fortfarande långt från bra. Vakten tog ett steg närmare och ryggade snabbt tillbaka.

'Karantän,' sa han kort.

'Kom igen,' sa Lydia, 'det är inget.'

'Karantän.' sa vakten igen. 'Tjugofyra timmar.'

'Ett dygn, skojar du?' Lydia slog ut med armarna när hon pratade. Maru hade aldrig sett henne så yvig i gesterna förut. 'Det är inget fel på mig.'

'Ska vi öka till trettiosex?'

'Okej,' sa Lydia uppgivet, 'tjugofyra timmar. Gäller det oss båda eller bara mig?'

Vakten granskade Maru uppifrån och ned.

'Bara dig,' sa han till slut.

'Missar vi marknaden?' frågade Lydia medan hon lindade tillbaka bandaget.

'De första timmarna, inte mer än så.'

'Och om vi inte vill?' frågade Maru.

'Då är det bara att vända om. Vi vill inte ha in nån smitta.'

'Det är lugnt,' sa Lydia, 'vi vill in. Vi ska bara snacka lite och fördela packningen.'

Lydia gick några steg åt sidan och Maru följde efter.

'Vad då karantän?'

'Besökare som är i riskzonen att bära på något hålls isolerade från alla andra innan de släpps in. Inget konstigt egentligen.'

'Ska du låta dem låsa in dig?'

'Vill vi in så måste vi spela enligt deras regler. Jag hade hoppats att vi skulle slippa undan det.'

'Så du visste om det?'

'Förlåt, jag borde sagt något. Men det är ingen fara, du klarar dig själv.'

'Hur fan då, jag vet ju inte ens hur Nova ser ut!'

'Inte så högt! Låg profil, kom ihåg det. Vi är bara här för att sälja det vi inte behöver, köpa proviant och kanske var sin bärare om vi hittar några till bra pris. Hymla inte med att du inte varit här tidigare. Förundras av allt det nya. Vi hinner till marknaden ändå.'

'Vad är det för marknad du pratar om hela tiden?'

'Med jämna mellanrum har de marknadsdagar här med ett stort spektakel på Arenan för att dra folk. Ett bra tillfälle att köpa och sälja allt du kan tänka dig. Jag är övertygad om att det är då slavarna kommer säljas.'

'Vad hade du tänkt att jag skulle göra då? Bara gå runt och lalla och låtsas som att jag inte vill köpa slavar?'

'Verka generellt intresserad av en slav, kolla in dem men låtsas som att du tycker att det är för dyrt. Men först behöver du sälja lite vapen. Vi kommer ha snålt med tid när jag kommer in, så vi måste ha frigjort medel att köpa slavarna för innan dess.'

'Okej, vad har jag för val?'

'Ta det bara lugnt. Stressa inte fram en affär. De flesta försäljarna vill fylla på lagren innan marknaden. Köpslå vet jag att du kan.'

'Okej, jag ska göra mitt bästa. Vad ska jag sälja?'

'Det borde räcka med vapnen vi kom över i striden med Ramal.'

'Det var två pistoler, en hagelbössa och k-pisten va?'

'Precis. Packa om din väska, jag tar allt du inte behöver med till karantänen. Det är säkrare där, och så slipper du släpa på det.'

Maru omfördelade packningen, Lydia kunde inte vara till någon hjälp utan att avslöja sig. Han slutade med en mycket lättare börda. Bortsett från sin pistol, lite verktyg och mat var resten av packningen sådant han skulle sälja.

'Okej,' sa Maru till slut, 'nu tror jag att jag fått med allt.'

'Bra. Här, ta min klocka. Kom och hämta mig om tjugofyra timmar. Hjälp mig bära allt till karantänen nu.'

De lastade på sig och återvände till vakten som visade in dem i en dämpat belyst korridor. Väggar av tegel och en mängd dörrar på sidan mot staden. Bredvid varje dörr satt en planka med gropar i. Vid de stängda dörrarna låg en sten i någon av groparna och ett namn stod skrivet med krita på väggen.

'Då var vi framme,' sa vakten och stannade vid en öppen dörr. 'Vad heter du?'

'Lydia.'

'L-Y-D-I-A,' bokstaverade han högt medan han skrev. Sen tog han en rund sten ur fickan och la den i en av plankans gropar. 'Tjugofyra timmar. En gång i timmen kommer någon och frågar hur du mår och flyttar stenen ett hack. När det är slut på hål och inget hänt får du komma ut. Okej?'

'Okej.'

'Det finns säng och en hink. Använd den. Du vill nog hålla dig borta från väggarna och lägga något över sängen, när vi fått sjukdom i rummen rengör vi med eld.'

Rummet var litet och även det murat. En ensam, naken metallsäng stod längs ena sidan och var likt väggar, golv och tak sotigt svart. Ett galler satt för fönstret som släppte in förvånansvärt mycket ljus. Maru knöt loss filten från ryggsäcken och bredde ut den över sängens bara fjädring som knarrade när han la ned packningen han skulle lämna.

'Säng på vänster sida,' viskade han till Lydia. 'Jag la en filt på den, allt verkar sotigt. Är du säker på det här? Vi kan alltid fortsätta. Vi vet inte att de är här.'

'Det är ingen fara har jag ju sagt, jag kan behöva ta igen mig. Och det är ju inte som att vi har något bättre spår. Gör det du ska så ska du se att det går bra.'

'Kommer du ut,' frågade vakten otåligt, 'eller ska jag behöva låsa in er båda?'

'Nej, jag kommer!' ropade Maru snabbt och sänkte sen rösten igen. 'Du är säker på det här?'

'Ja, gå nu.'

'Jag kommer tillbaka och ser till dig,' sa Maru och klappade henne på axeln. Hon ryckte till vid beröringen och han drog snabbt tillbaka handen. När han lämnat cellen insåg han att det var första gången han medvetet rört vid henne. Varför han gjort det visste han inte. Det kändes bara rätt att göra, för att ge henne kraft. Nu i efterhand insåg han hur dumt det lät, han ge henne kraft. Kanske var det ett sätt för honom att få kraft från henne?

Det gjorde lite ont i honom när dörren låstes. Han intalade sig att det skulle gå bra medan han glodde på Lydias armbandsur. Tolv och fyrtiofem, kvart i ett. Tjugofyra timmar. Det skulle gå bra.

* * *

När dörren stängdes om henne blev hon stående mitt i rummet och andades tungt. Fan. Hon hade inte velat oroa Maru, han skulle ha det svårt som det var. Hon hade helt glömt bort karantänen, annars hade hon försökt dölja såret. Som på beställning började det klia. Jävla

hund. De som haft en så bra tajming. Nu skulle de missa början av marknaden, kanske auktionen också. Hon kunde ha stannat utanför, beskrivit Nova för Maru och låtit honom sköta det. Det borde hon gjort ändå, om något hände så hon inte fick komma in. Eller om slavarna såldes innan auktionen. Det var lätt att vara efterklok, hon fick helt enkelt hoppas att han skulle komma tillbaka som han sagt. Hon gick försiktigt fram till fönstret och använde kikaren för att se utanför. Det var svårt att få någon överblick med ett så begränsat synfält. Som det såg ut var cellen en halv, kanske en våning över marken. Utanför var en liten öppen yta som var förvånansvärt tom. Kanske användes den som lager när lastbåtar kommit, eller så var den för offentliga avrättningar. Bortom den syntes husen som utgjorde staden. Ljudet av människor i rörelse nådde till hennes cell, men de fick vänta. Och tills dess kunde hon inte göra annat än samla krafterna. Hon satte sig försiktigt på sängen. Fjädringen klagade gnisslande men verkade hålla. I ljuset från fönstret passade hon på att plocka fram mat, lykta och tändverktyg från packningen. Det skulle bli ett långt dygn.

* * *

Pulsen ökade för Maru när han närmare sig dörren till den västra sidan, men så fort han kom ut kändes allt annorlunda. Han hade föreställt sig ett laglöst land där alla sköt på varandra och högar av lik låg staplade längs väggarna. Men det var mycket mer städat än vattentornets handelsplats någonsin varit. Alla försäljare verkade respektera varandra oavsett om de hade stora butiker, mindre stånd eller bara brett ut en filt på marken där de erbjöd sina varor. Husen var i varierande skick, men inget såg fallfärdigt ut. Vattentornets byggnader kändes väldigt nedgångna i jämförelse. En annan skillnad var de många vakter som glatt gick och småpratade med försäljarna. Och de verkade inte glada på det elaka sätt han var van vid, utan bara avslappnat vänliga. Kanske hade Lydia rätt i att Alhamn var en lugn och trygg plats?

Maru rörde sig mellan stånden och försökte få en uppfattning om vad den lokala valutan hade för värde. En stor skylt vid ingången informerade om att det som gällde kallades koppar och var mynt av gul metall i olika former, stämplade med stadens siluett och sitt värde. Ettorna och femmorna var båda fyrkantiga, men femmorna hade sitt tryck på snedden medan ettornas var raka. Tiorna var trekantiga, ett femkantigt mynt var värt femtio och ett sexkantigt hundra. Femhundringen var sjukantig, tusingen åttakantig och den för tiotusen var rund. Det var inte olikt de marker som vattentornet använt. Värdet på dem verkade dock lägre, många

föremål som där kostat runt fem marker kostade här tio-femton i koppar. Han förvånades över hur mycket annat än vapen som såldes, och var tvungen att påminna sig själv att det inte var en vapenmarknad utan den del av staden där det var tillåtet med skjutvapen.

När han kände att han hade fått kläm på växelkursen började han fråga runt hos försäljarna om någon var intresserad av det han hade att sälja. Lydia hade haft rätt, många visade intresse, men till en början var det ingen som ville ge honom ett seriöst bud. Det här var han van vid, att alla försökte lura honom. Skillnaden var att han inte hade en överhängande hunger som drev honom. Även om han hade en tidsgräns var det inte bråttom.

Nu kunde han sätta sig ned och äta i lugn och ro, noga med att handlarna kunde se det. Sen strosade han runt utan att visa mer intresse att sälja. Istället passade han på att prata med försäljare och titta närmare på vapen han inte sett mer än på avstånd tidigare. Ett armborst hade alltid varit drömmen. Lätt och tyst, men framförallt att kunna tillverka och återanvända ammunition. Men nu lärde han sig att pilarna inte var något som bara täljdes till hur som helst, och även om du hittade skjutna pilar så var de ofta skadade om de träffat något hårt. Nej, det var enklare att hålla sig till vanliga skjutvapen.

När han slutat visa intresse att sälja var det istället handlarna som frågade, och nu var inte erbjudandena lika skrattretande. Han började med att sälja k-pisten till en köpman som redan hade flera av samma typ i sitt stånd. Det var lätt att förhandla sig till ett bra pris när du såg vad motparten sålde såna vapen för. Pistolerna och den överblivna ammunitionen från Ramals revolver var också lättsålda. Värre var det med hagelbössan. Men till slut lyckades han hitta en köpare som var villig att sträcka sig upp till hans minimigräns. Totalt hade han fått in tretusenåttahundrasextio i de tunga metallbitarna, en ofattbar summa. Det var alltid lite läskigt att lämna ifrån sig varor för en valuta han inte kände sig bekväm med. Det var en av anledningarna till att han sålt på olika ställen. Dels så kändes det som att han fick ett bättre pris, men också att alla nog inte skulle försöka lura honom med förfalskningar. Alla handlarna hade gett honom likadana mynt, så antingen var allt som det skulle eller så hade de lurat honom allihop. För att testa köpte han sig en honungskex för tio av ettorna och de togs emot utan en blinkning av försäljaren.

I och med det kände han sig nöjd med vapenhandeln och följde skyltar mot den östra sidan av staden. Pilar ledde honom fram till en öppen plats med släta väggar på ena sidan. På den andra var en disk det stod Vapeninlämning ovanför. Bredvid den var bevakade fållor till en bro över gången förbi staden. Två personer stod i kö vid den enda fållan som var öppen, och

en tredje blev visiterad på vägen genom. Det vara ganska uppenbart hur det var tänkt att gå till. Maru gick fram till disken och la fram sin pistol.

'Inget mer?' frågade kvinnan på andra sidan.

'Nej, jag sålde av det jag inte behövde,' svarade Maru och insåg hur stöddig han lät när han såg hur hon himlade med ögonen.

Kvinnan la upp en grönmålad metallåda på disken. Färgen hade släppt i flagor och givit rosten fäste. Den var stor nog att rymma kanske fem pistoler. På ovansidan, som var ett lock med gångjärn, hade etthundrafemtiotvå målats i stora, vita siffror.

'Lägg alla skjut- och kastvapen i lådan,' sa kvinnan med en uttråkad röst, van att upprepa samma ord många gånger om dagen.

Hon pekade på en skylt bakom sig. Under texten Förbjudet var siluetter av olika gevär, pistoler, pilbågar, knivar, yxor och andra former av kastvapen, alla med ett rött kryss över. De var i alla fall inte otydliga.

'När du gjort det låser du den,' fortsatte hon och räckte honom ett välanvänt hänglås märkt med tvåhundratjugosex. 'Du behåller nyckeln tills du vill komma åt föremålen. Kom ihåg lådans nummer, men berätta det inte för någon. Vem som helst som har nyckeln och kan lådans nummer får tillgång till innehållet. Tappar du bort nyckeln eller glömmer lådans nummer tillfaller innehållet oss. Har lådan inte hämtats ut på en vecka tillfaller innehållet oss. Genom att ta nyckeln accepterar du dessa villkor.'

'Det var inte lite det,' sa Maru och låste lådan. Han stirrade lite extra på siffrorna för att memorera dem innan han släppte låset. Nyckeln satt på ett långt band knutet i en ögla, så han drog det över huvudet och bar den som ett halsband under tröjan.

'Passera genom visitationen för att komma till den östra sidan,' fortsatte kvinnan utan att visa om hon hört att han sagt något. 'Ha en trevlig dag.'

'Det samma,' svarade Maru, men kvinnan hade redan försvunnit bakom disken med hans låda.

Ett, fem, två, etthundrafemtiotvå, tänkte Maru för sig själv medan han ställde sig sist i kön till den öppna fållan.

En klocka började ringa från ett torn. Larm! Ljudet fick honom att snabbt huka sig och handen gick till det nu tomma hölstret. Det var obehagligt naket utan pistolen. Det hade gått snabbt att vänja sig vid att alltid ha ett skjutvapen till hands.

* * *

De ringande klockorna väckte henne med ett ryck. Något var fel. Innan hon fått upp ögonen ordentligt hade hon pistolen i ena handen och den andra på ett knivhandtag. Hon önskade att hon haft kvar sin klocka. Hur många gånger hade de sett till henne? Fyra hon märkt, det var hon säker på. Men det var inget hon kände att hon kunde lita på, att de faktiskt skulle se till henne varje gång som de sagt. Solljuset genom fönstret hade flyttat sig på väggen, men hon hade ingen bra referens för vad det betydde i tid.

Stadens ljud hade inte förändrats nämnvärt, larmklockorna var nog för rövare på fastlandet. Men om det var oroligheter i staden satt hon som en fisk i en tunna, även om cellen var en våning upp. Hon rörde sig närmare fönsterväggen så hon nästan satt med ryggen mot den svartbrända ytan. Då syntes hon minimalt från fönstret och kunde hålla uppsikt över både dörren och fönstersiluetten som projicerades på väggen. Hennes grannar verkade dock inte förstå situationens allvar.

'Vad är det som händer?' frågade en mansröst och slamrade med en metallmugg mot sitt galler.

'Ja,' fyllde en kvinnoröst i, 'varför ringer klockorna?'

Bra, de kunde dra till sig all uppmärksamhet.

Innan någon hann svara hördes smattret från automatvapen. Finkalibriga, långt borta. Skjutna utan kontroll. Vildar, förmodligen från samma håll hon och Maru kommit från. Några pistoler föll in i kören, också de långt borta. Oavsett om det var ett angrepp på staden eller någon av dem på väg dit borde stadsvakten svara. Som om de hört hennes tankar kom skott avlossade nära inpå, ovanför dem. Karbiner, av samma typ som hon själv hade, förmodligen från bröstvärnet eller någon av tornen. Metodiska, lugna skott. Flera av de fjärran skotten tystnade och ersattes av tyngre eld. Hon kunde se framför sig hur vakterna på andra sidan bron kastat sig i skydd när skottlossningen började och nu avslutade arbetet när de fått stöd från tornen. Mycket riktigt tystnade alla vapen snabbt.

'Vad hände?' frågade kvinnorösten igen.

'Bara några rövare,' svarade en röst utanför, 'dumma nog att attackera oss. Men ni behöver inte oroa er, ni sitter trygga där ni är.'

Lydia kopplade bort samtalet utanför och försökte slappna av i väntan på nästa rond.

* * *

Skott från tornen, skjutna mot andra sidan vattnet hade avlöst larmklockorna. Vakterna vid inpasseringen hade knappt lyft blicken, de hade tittat mer på Maru som sökt skydd från en fiende som inte var där. Han skämdes för sitt agerande hela vägen till den östra sidan. Väl över gångbron gav alla intryck honom annat att tänka på. Färger, ljud och dofter han inte känt tidigare, i alla fall inte så kraftigt. Vindlande gator fulla av människor som gick mellan butikerna som kantade båda sidorna. Stimmigheten fick honom att dra armarna till sig och köra ned händerna i fickorna, noga hållandes den spetsiga metallen som var deras tillgångar. Det hade känts bättre om han haft något att ta dem i, men byxornas påsfickor fick duga. Han försökte undvika att leka med mynten även om det omöjligt kunde höras bland alla ljud.

Genom en folksamling såg han hur en man fick syn på honom och banade en väg rakt mot honom. Det var ingen han kände igen. Var han själv igenkänd? Åter saknade Maru pistolen. Kofoten hade också varit skönt att ha som försvar, men den hade han lämnat med Lydia. En kniv fick duga, fast han inte kände att det var ett vapen han kunde göra så mycket nytta med. Med handen redo i bältet stålsatte han sig för vad mannen kunde tänkas ta sig för. Såg han ut som ett så enkelt byte?

'Du!' ropade mannen som nu var bara några armslängder bort. 'Du, hej! Har du någon musik?'

'Va?'

'Musik, har du någon musik att sälja? Kassett, skiva, minne, vilket format som helst.'

'Nej, tyvärr inte,' svarade Maru som inte förstod vad mannen pratade om.

'Säkert? Radion är alltid på jakt efter inspelningar, så det är inte någon privat samlare, alla skulle få höra.'

'Tyvärr, som sagt.'

'Ingen fara. Det är ganska sällan något dyker upp numer. Men jag kände inte igen dig så jag måste fråga. Ja, ja, det var värt ett försök. Du ska ha en trevlig dag. Och om du kommer över någon musik, vilken som helst, så sök upp mig eller gå till stationen.'

Han pekade upp mot en av de högsta byggnadernas topp där det satt spretande metallpinnar.

'Okej, jag lovar.'

Ett enkelt löfte, Maru hade aldrig sett till någon musik vad han visste. Musik var något du spelade eller sjöng, inte ägde. Eller menade han slavar som kunde spela? Det lät inte så.

Mannen gav honom ett vänligt leende och försvann in i folkvimlet igen.

Radio, det var något Maru knappt kände till. Han visste vad en radio var, men de hade varit ovanligt vid Vattentornet. Ingen av de fastboende hade någon, Hertigen hade inte tillåtit det. Det var bara de på genomresa som tagit fram korta stunder innan någon sagt till dem. Nu när han tänkte på det märkte han att vissa ljud i sorlet kom från olika håll, trots att det var samma. När han tittade närmare såg han att i vart och vartannat av de större stånden fanns olika typer av radioapparater som alla var inställda på samma kanal. De verkade locka till sig grupper av människor som bara stod och lyssnade. Maru anslöt sig diskret till en av de större grupperna. Ur radion strömmade musik på ett sätt han aldrig hört tidigare. Det vara som när flera spelare träffades och lirade tillsammans, något som hade varit en riktig fest vid Vattentornet. Det lät som det, fast... mer. Maru lyssnade trollbundet och märkte inte försäljerskan förrän hon var alldeles bredvid honom.

'Ser du något du gillar?'

Maru hade inte ens uppfattat vilken typ av varor boden hade.

'Eh,' sa han och tittade snabbt på varorna. Ett brokigt utbud, mycket småsaker som klockor och knivar. En egen klocka hade varit bra, men han kunde inte slösa för mycket innan de lyckats med det de kommit hit för. 'Tack, men jag bara kollar.'

'Om det är något du letar efter kanske vi har det fast inte framme.'

'Nej, men tack ändå.'

Motvilligt lämnade Maru handelsboden och radion. Han började gå mellan stånden, snabbare förbi dem utan radio och långsammare när han kunde höra musiken. Staden var väldigt stor, mycket större än han kunnat föreställa sig utifrån. Det var ovant med så många höga hus, vid Vattentornet hade alla byggnader varit envånings. Bara tornet sträckte sig över allt som en olycksbådande jätte. Fast många hus här var lika höga om inte högre, kändes det ändå inte lika hotfullt. Den konstigaste känslan var att ha så många människor ovanför sig. Mellan husen gick broar uppe i luften, det verkade myllra lika mycket folk där uppe som nere på marken. När han tittade närmare såg han att det mest var barn som rörde sig där uppe. Flockar av dem strömmade fram och tillbaka, ibland skingrade av någon vuxen. En del klättrade upp och ned för stegar och rep, medan andra bara låg på mage och betraktade människorna som rörde sig under dem. Han hade inte tänkt på det innan, men nu såg han att det var ovanligt lite barn som sprang runt benen på dem. Det var alltid de du fick se upp med om du ville behålla fickornas innehåll. Han kramade metallbitarna i fickan som för att

övertyga sig själv att de var kvar.

Ett litet stånd var märkbart folktomt. Det var som att ingen vågade gå nära, att det vilade en förbannelse över den. På de stora luckorna som kunde bomma igen butiken hängde rad efter rad med glasögon. Precis vad Lydia behövde! Försäljaren satt och vägde på en stol framför sina varor och läste en bok. Med jämna mellanrum rättade han till sina stora glasögon med röda bågar. Han såg upp med ett leende på de som höll ett betryggande avstånd. Maru blev stående och funderade på om han skulle ta kontakt med mannen, men innan han hann ta ett beslut fångades han av mannens blick.

'Kom, kom, var inte blyg.'

Maru kände att han inte hade något att skämmas för och gick fram till ståndet.

'Så, vad kan jag göra för dig?' frågade mannen.

'Du har glasögon för alla synfel va?'

'Jajamensan, största, bästa och enda glasögonbutiken i stan. Vad du än har för problem så kan jag fixa det, inga problem.'

'Det är inte för mig, det är för en vän.'

'Åh, så klart att det är. En vän. För du har aldrig sett dåligt.'

'Nej, jag behöver inte glasögon.'

'Vad är det för fel på er?' frågade mannen med hög röst, 'Varför vågar ingen erkänna att den behöver glasögon?'

Maru kände att han började bli lite sur.

'Men det är faktiskt till min vän.'

'Säkert. Du, då tycker jag att du ska hämta din vän, så ska vi se vad vi kan göra för honom. Okej?'

Utan att vänta på ett svar satte sig mannen på sin stol igen och tog demonstrativt upp sin bok.

Maru gick vidare i staden och lyssnade på musiken från radioapparaterna tills den tog slut och ersattes av en raspig mansröst.

'Hej kära lyssnare. Flera av er kanske undrar vad det var för skott vi nyss hörde. Jag har det direkt från polischefen att det bara var ett litet band KFD som ställde till bråk vid norra porten. Men våra duktiga killar och tjejer som håller oss säkra tog hand om dem utan att själva få en skråma. Rövarna tog sig inte ens ut på bron. Bra jobbat!'

Skratt och spridda applåder hördes, men hyschades tysta.

'Är du hungrig?' fortsatte radiorösten. 'Jag börjar i alla fall bli det. Du vet säkert att Maki och Leeas restaurang alltid har den färskaste fisken på menyn, men nu har en liten fågel viskat i mitt öra att de precis fått in nyfångad strömming. Åh, det vattnas i munnen bara jag tänker på det. Maki och Leeas – färskare blir det inte.

'För att avsluta det här nyhetssegmentet vill jag påminna om morgondagens marknad. Arenan öppnar klockan nio och det finns fortfarande platser kvar i tvekampen. Förstapriset är hela fem tusen i redig koppar. Fem tusen, tänk så mycket roligt du kunde göra för det. Om jag inte satt här skulle jag anmäla mig direkt. Men kom ihåg, inget vapen får kastas eller vara längre än två meter. Ta chansen, jag vet att du kan göra det. Anmälan görs vid Arenan. Där finns också ett fullständigt schema över dagen.

'Nej, nu har jag pratat nog för ett tag. Nästa låt behöver ingen presentation, jag vet att det är en favorit.'

Radiorösten byttes mot musik Maru inte kände igen. Men det gjorde uppenbarligen många omkring honom för de gav ifrån sig glada tjut och applåder, några började till och med dansa där de stod.

Maru stirrade på Lydias klocka. Om arenan var där slavarna skulle säljas, och den öppnade nio skulle de missa de fyra första timmarna. Skulle allt gå åt helvete ändå, bara för det där hundbettet som var hans fel? Han måste hitta Arenan och schemat. Stadens vindlande gator och gränder var förvillande, han hade för länge sedan glömt bort från vilket håll han kommit. Det var svårt att orientera sig med de höga byggnaderna som skymde solen. Han försökte lägga butikers utseende på minnet för att veta var han varit, men det hjälpte inte. Det var först när han insåg att det fanns flera handelsbodar med samma namn och utseende på olika ställen som han började titta på andra saker för att känna igen sig. Då upptäckte han skyltar med namn på gator. Det fanns också de som visade vägen till mål som Norra Porten, Djuphamnen och Västra Sidan, men det var ofta svårt att se skyltarna på grund av hur försäljarna nedanför bredde ut sig. Det var klart, ingen vill väl hjälpa folk bort från sin butik, inte utan en chans att prata med dem först. Nu när han visste vad han skulle titta efter lyckades han äntligen hitta fram till Arenan.

Ett högt plank toppat med taggtråd hindrade honom från att se in, men han tyckte sig kunna höra människor som arbetade innanför. Bredvid ingången var ett torn, kanske dubbelt så högt som staketet, där det satt plankor med tider och händelser utskrivna. Överst i tornet satt en

klocka och direkt under den stod att det var en dag till marknad. Han skummade igenom schemat. Invigning klockan nio. Dragning för Tvekampen klockan halv tio. Klockan tio var det Världens Roligaste Man. Halv elva priser i lotteriet. Maru förstod inte mycket av det han läste, men grubblade inte över det för klockan elva dök Auktion – Boskap, Fordon & Slavar upp. Han tittade på Lydias armbandsur. Hon hade satts i karantänen kvart i ett. Nästan två timmar efter auktionens början. Fan, det skulle gå åt helvete. Nästa punkt på schemat var klockan ett, så auktionen skulle vara över innan de ens kom fram. Han brydde sig inte ens om att läsa resten av schemat, det spelade ingen roll. Lydia skulle missa auktionen, han skulle bli tvungen att sköta det själv.

Han stirrade på sin klocka och på schemat om vartannat, som för att någon av dem skulle ändra sig, men båda höll fast vid sina åsikter. Hans blick gled upp till den stora klockan i tornets topp. Det var något som inte stämde. Lydias klocka visade inte samma tid. Klockan på hans arm var nästan halv sex medan den på tornet visade tio över fyra. Även fast han kunde klockan bra var han tvungen att räkna på fingrarna och stega sig bakåt för att vara säker på hur mycket före Lydias klocka var. En timme och tjugo minuter. Kvart i ett för honom var alltså halv tolv, fem i halv till och med. Lydia skulle släppas fem i halv tolv enligt den klockan, tjugofem minuter efter auktionens start. Vad betydde det? Om auktionen gjordes i ordningen på tavlan, med boskap först och slavar sist skulle de hinna. Om. Och det tog ju en stund att ta sig till Arenan och genom visitationen. Han stirrade på tornets klocka för att se att den verkligen gick, och märkte inte hur en kvinna kom upp bredvid honom.

'Kan jag hjälpa dig?'

Han skulle kunna fråga om när slavauktionen började, men ville inte se för intresserad ut. Spela cool hade Lydia sagt.

'Nej, tack, det är lugnt.'

'Det är ingen fara,' sa hon med dämpad röst och en hand på hans axel. 'Jag ska inte säga något. Det är många här som inte kan läsa.'

Maru blev helt ställd och fick knappt ur sig ett svar.

'Jag kan läsa.'

'Du behöver inte spela tuff och låtsas för mig, jag har sett hur länge du stirrat på tavlan. Jag kan hjälpa dig, det kostar nästan ingenting.'

'Alltså, jag kan verkligen läsa. Nio noll noll, invigning. Nio och trettio, dragning tvekamp.' Han läste snabbt upp hela schemat för att visa att han visst kunde.

'Tack,' sa en man bredvid dem, lyfte på sin hatt och strosade iväg.

Kvinnan såg surt på Maru.

'Jävla sätt!'

Maru orkade inte bry sig om henne, han hade annat att tänka på. Han måste prata med Lydia.

* * *

'Mina damer och herrar i karantänen!' hördes en bärande kvinnoröst utifrån. 'Kom till fönstren och se vårt skådespel!'

Ett rasslande hördes av hennes cellkamrater som tog sig till fönstren. Så lättlurad var inte hon.

'Var inte blyga,' fortsatte rösten, 'vi är inte farliga. Och det är ju inte som att ni har något bättre för er. Hej! Hej! Välkomna! Vi erbjuder underhållning, skratt och spänning helt utan risk för er. För oss är risken en nära vän.'

Siluetten av en människa dök upp utanför Lydias fönster.

'Jag ser nog att du är där,' sa rösten utanför, men nu alldeles utanför. 'Var inte blyg.'

Lydia böjde sig fram med pistolen riktad mot fönstret. Även hennes kassa ögon kunde se att kvinnan var alldeles utanför fönstret. Hon måste ha en stege, eller stå på någons axlar för att nå upp.

'Ta det lugnt, vi vill inget illa. Hej, Feda heter jag.'

Kvinnan utanför fönstret rörde sig och Lydia anade hur hon stack in handen genom gallret. Lydia kände kallsvetten i nacken. Om hon försökte ta hennes hand skulle det märkas direkt att hon inte såg. Varken hon eller kvinnan rörde sig. Hur skulle dödläget lösas? Innan hon hann göra något hördes en annan röst utifrån.

'Ingen kontakt med karantänen! Ni vet vad som gäller. Ta bort handen, annars skjuter jag av den.'

'Okej, ta det lugnt,' sa kvinnan utanför fönstret, och drog tillbaka sin hand. Sen vände hon sig mot Lydia igen. 'Du kan väl komma och titta? Jag skulle bli jätteglad om du gjorde det.'

Motvilligt närmade sig Lydia fönstret bara för att få kvinnan att försvinna.

'Sådär, det var väl inte så farligt? Välkommen!'

Kvinnan försvann från fönstret, förmodligen för att tjata på andra celler.

På den öppna planen utanför fönstret rörde sig figurer i grälla färger fram och tillbaka. Gycklare. Det kunde inte vara något annat. Mycket riktigt började de snart göra volter, stå på varandras axlar och liknande konster. Då och då ropade de ut reklam för olika butiker, som Haades Handelsbod – allt du kan tänka dig!

Mycket av konsterna var allt för små för att Lydia skulle uppfatta det. Hon stod ändå kvar vid fönstret och tittade för att hålla illusionen uppe. Och kvinnan hade haft rätt, hon hade inget bättre för sig. Halvhjärtat föll hon in i granncellernas applåder.

När spektaklet var över tog kvinnan till orda igen.

'Vi hoppas att ni funnit glädje i vad vi kunnat visa för er. Annars ber vi ödmjukast om ursäkt. Men om vi bringat er lite glädje får ni gärna visa det med en gåva. Tänk på att vi blott är fattiga spelemän. Att visa upp oss för er är allt vi kan.'

Säkert, tänkte Lydia, med de färdigheterna fanns det mycket de kunde göra.

'Ingen kontakt med karantänen sa jag!' ropade rösten ovanför. 'Den som kastar ut något till dem blir utslängd från staden med huvudet före.'

'Men snälla du...' började kvinnan men avbröts.

'Ni vet vad som gäller, ni kan dra åt helvete!'

Lydia satte sig på sängen igen. För sig själv erkände hon att det hade varit trevligt med något som bröt av monotonin, men det vara skönt att det var över. Hon undrade vad klockan var.

* * *

Vakterna vid karantänen hade varit motvilliga att låta honom träffa Lydia, men en av hans sista chokladkakor fick dem att ändra sig. En stark röklukt mötte dem när de kom till cellerna. Vakten måste ha sett Marus reaktion.

'Det är bara en cell som renas. Det är ingen fara, var inget fruktansvärt. Men vi tar inga chanser. Vem sa du att du ville prata med?'

'Lydia.'

'Äldre kvinna va? Solglasögon? Då vet jag.'

De gick några dörrar bort och stannade utanför den som bar Lydias namn.

'Fem minuter. Ingen fysisk kontakt. Du kan ge henne saker, men inte tvärt om. Okej?'

'Okej,' sa Maru och nickade.

Vakten bankade på dörren och öppnade en liten lucka i den.

'Besök!' ropade han innan han gick några steg bort.

Maru klev fram till luckan och försökte titta in, men kunde inte se någon i det mörka rummet. Var det ens rätt cell?

'Lydia?'

Det kändes som att ljudet av hans röst försvann i rummet utan att nå fram till något öra.

'Lydia, är du där?'

'Maru?'

Lydia kom fram ur skuggorna bredvid dörren.

'Vad är klockan?'

'Eh,' svarade Maru och räknade bakåt. 'Nästan halv sex. Hur är det med dig?'

'Det är ingen fara med mig. Hur har det gått?'

'Både bra och inte. Jag har sålt vapnen och fått in nästan fyratusen koppar, som deras mynt kallas. Det motsvarar typ ett och ett halvt tusen i Vattentornets marker tror jag.'

'Okej. Ja det borde räcka. Och det mindre bra?'

'Jag hittade schemat för arenan. Auktionen drar igång redan klockan elva, och du släpps ut fem i halv tolv.'

'Okej.'

'Jag vet inte när slavarna säljs, tror att det är först efter tolv, men jag vet inte. Det var auktioner med andra saker också.'

'Har du hittat någon slav som skulle passa våra behov?' frågade Lydia övertydligt.

'Nej, jag har inte hittat slavarna än.'

'Leta upp dem då, ägarna måste veta när det är deras tur på auktionen.'

'Något speciellt jag ska titta efter?' frågade Maru i ett försök att vara diskret.

'En äldre kvinna, en bit över fyrtio vore lagom,' svarade Lydia, 'de borde inte vara för dyra. Mer hjälp än så kan jag inte vara härifrån tyvärr.'

'Okej. Behöver du något?'

'Nej, det är lugnt. Gå och gör det du måste och kom tillbaka när du vet mer om tiderna, så bestämmer vi då.'

'Okej.' Maru sänkte rösten. 'Jag har hittat en glasögonhandlare.'

Lydia gjorde en hyschande rörelse och skakade på huvudet.

'Gå nu.'

Maru tog ett steg från dörren.

'Färdig?' frågade vakten som stod en bit bort.

Maru nickade till svar.

Vakten gick fram, stängde luckan och föste Maru framför sig ut. För sent kom han på att försöka flytta tidsstenen något hack för att få ut Lydia tidigare men fick ingen chans att göra något utan att bli sedd. Han var nog inte den förste som fått den idén.

Maru tog sig tillbaka till Arenan och försökte att inte se målmedveten ut medan han gick runt och letade. Till slut hittade han på baksidan en gårdsbyggnad med fållor som innehöll vagnar, djur och människor. På en gång var en kvinna framme hos honom.

'...kommit hit för att ta en en närmare titt innan auktionen smart smart något speciellt du du är ute efter...'

Kvinnans blick var stirrig och hon hade hela tiden kroppen i rörelse. Maru påmindes om Fisken och höll extra hårt om mynten.

'Tänkte mest kolla om det fanns något intressant,' sa han och försökte låta bli att snegla på slavfållorna.

'...okej okej behöver du en slav någon att hjälpa hjälpa dig bära och hålla din säng varm om om natten...'

Hon spärrade upp ansiktet i ett lite för stort leende som rimmade väldigt illa med de jagade ögonen.

'Kanske det,' svarade Maru med en så neutral röst han kunde.

'...bra bra kom med kolla in ut utbudet...'

Hon tog hans arm och drog med honom till en av fållorna längst in. De passerade två andra med människor i, men kvinnan ville inte låta honom stanna.

'...bara skräp inget inget att ha...' muttrade hon om sina konkurrenter och Maru lät sig dras med.

De stannade framför en fålla med tretton människor som satt eller låg på marken, fastkedjade vid varandra och väggen. Några såg upp med hatiska blickar, men de flesta verkade inte registrera deras närvaro. Det gjorde ont i Maru att ens vara där, än mindre titta på dem som varor. Han försökte skjuta känslan åt sidan men lyckades inte.

'...titta titta fina starka...' Kvinnan puttade på de närmaste med foten, '...upp och stå nu...'

'Nej, det behövs inte,' sa Maru besvärat, 'sitt kvar ni.'

'...okej okej sitt sitt köparen har alltid alltid rätt ha ha men visst är de fina...'

'Jodå,' sa Maru och tittade noggrannare, men kunde inte se någon som passade in på beskrivningen på vare sig Nova eller Niman. De var kanske i någon av de andra fållorna. Om de ens var här. 'Vad kostar de?'

'...ingen ingen affär nu allt på auktionen alla bud börjar börjar på femhundra...'

Femhundra, då skulle de kunna ha råd med både Nova och Niman. Men han fick inte verka nöjd.

'Det var lite saftigt tycker jag.'

'...inte dyrt dyrt alls mycket nytta med med slav...' sa hon och böjde sig fram och sänkte rösten, '...men alla alla går inte för så mycket mycket några går ofta ofta för en hundring kanske kanske lägre...'

Hon blinkade upprepat med ena ögat och log alldeles för stort igen.

'När börjar auktionen?'

'...elva elva men slavarna är kvart över tolv kanske halv halv ett kanske...'

Maru pressade ihop läpparna för att dölja sitt leende. Tre kvart till godo, kanske mer.

'Okej, tack för titten. Jag ska tänka på det.'

'...inga inga problem...'

Kvinnan sprätte iväg på jakt efter någon annan att prata med. Maru stannade vid det intilliggande båset med slavar och försökte se milt intresserad ut. Där var tio stycken. En kvinna som kunde vara Nova satt nära en ung man med långt hår. Båda såg slitna ut, men när han tittade noga var det mest skrubbsår och smuts. Deras kläder var trasiga och illasittande, som om de blivit av med sina egna och tvingades klä sig i vad de hittat. Kvinnan hade kort gråsprängt hår och såg ut att sova. Den unge mannens bruna hår hängde ned för hans ansikte. Mellan de smutsiga testarna syntes hans vaksamma, mörka, blick. Det måste vara de. Maru försökte tänka bort kvinnans näsa och tyckte sig se likheter med systern. Skulle han försöka signalera dem på något sätt? Kanske visa näsduken med Näslösas symbol?

Men hur han än funderade kunde han inte komma på hur han skulle lyckas utan att alla såg. Istället frågade han slavägarna samma sak han frågat den energiska kvinnan och fick liknande svar av dem. Det sista båset hade bara sex slavar, ingen matchade beskrivningen av Nova. Deras ägare gav honom samma svar om priser och tider. Nu kunde han faktiskt våga tro på det.

För att inte väcka uppmärksamhet tog han en tur bland fordonen också. Men det var knappt

att han la märke till vad han såg på, hjärnan bara malde igenom informationen han fått. Tre kvart, kanske en timme. Även om Lydia rörde sig jättelångsamt måste de hinna till Arenan i tid. Många av de andra slavarna hade sett värdefullare ut än Nova och Niman, och utbudet på unga kvinnor var stort, så Nova skulle nog inte bli så dyr. Niman var förstås ung och frisk, hans pris kunde kanske dra iväg. Skulle Maru våga spendera lite på mat och en sovplats? Han slängde ett sista öga på Nova för att memorera hennes utseende innan han tog sig tillbaka till Lydia.

Det kostade honom ännu en chokladkaka att få träffa henne igen. De fick tala mer ostört än förra gången, men han fick ändå inte tillfälle att flytta tidsstenen. Fast det skulle inte behövas nu.

'Det låter som hon,' sa Lydia när Maru beskrivit kvinnan han sett. 'Bra Jobbat.'

'Alla jag pratade med sa att slavauktionen skulle börja tidigast typ kvart över tolv.'

'Och när skulle jag komma ut?'

'Fem i halv tolv.'

'Bra. Då vågar vi chansa. Du hämtar mig och vi går dit tillsammans. Okej?'

'Har vi något val?'

'Du kan göra det själv om du tror att det är en risk att vi missar auktionen.'

'Nej tack, inte om jag kan slippa. Behöver du något?'

'Nej. Vill du lämna något?'

'Jag tänkte, du kunde ta det mesta av kopparn så jag slipper släpa på dem och vara rädd att bli av med dem.'

'Visst, bra tänkt.'

Det var alltid en skön känsla när Lydia gav honom en komplimang.

'Det är okej att jag lämnar lite saker va?' sa Maru och gav vakten en frågande blick.

'Visst, så länge ni inte rör vid varandra och du inte tar något från henne.'

Maru lade upp tretusen i metallmynten på luckans kant och tog ett steg tillbaka. Lydias hand kände sig försiktigt fram och snappade upp dem utan problem.

'Har du hittat någonstans att sova?' frågade hon.

'Nej, jag har inte letat än.'

'Gör det. Och se till att få något att äta. Det kommer bli en lång dag imorgon också.'

'Okej. Sov gott då.'

Var det ett leende från henne innan hon försvann i skuggorna igen? Varför kunde han aldrig säga saker som lät tuffa?

* * *

Det var ofantligt frustrerande att sitta fast i cellen när det fanns jobb att göra. Men Maru verkade klara sig bra, som hon hoppats. Hon öppnade lyktans luckor igen och släppte ut ljuset i den mörka cellen. Förmodligen var det ingen som såg henne, men hon vände sig ändå bort när hon lättade på solglasögonen och granskade mynten. Redan i mörkret hade hon känt att de var fem- och sexkantiga och låg i två jämna travar i hennes hand. Falska mynt skulle inte passa så bra ihop, och stämplingen verkade också stämma. Hon hade varit lite rädd att Maru skulle bli lurad, men trots hans ibland fåraktigt oskuldsfulla sätt hade ingen utnyttjat honom. Än.

Hon gick fram och tillbaka i cellen, kände sig som ett fängslat vilddjur. Vilket hon på ett sätt var. För att lugna sig gick hon igenom planen igen. Det tog sig till auktionen och köpte Nova och Niman. Om de inte hade nog för båda köpte de bara Nova. Om någon annan bjöd över följde de efter dem och fritog henne vid tillfälle. Om det inte var Nova som var här fortsatte de söderut. Kanske med en båt. Ett varmare klimat skull inte skada.

* * *

Solen hade försvunnit bakom hustaken när han kom ut, men det var som om hela staden sken. I alla stånd och fönster lyste glödlampor och över gatorna hängde stora lyktor som gjorde det nästan lika ljust som på dagen.

Maru strosade runt och åt lite av sin medhavda mat, ville inte slösa koppar i onödan. Han hade tänkt att han kunde sova ute i någon gränd som han gjort vid Vattentornet när han inte haft råd med en sovplats, men när solen inte nådde fram längre kände han hur kallt det drog från havet. Han skulle bli tvungen att hitta någonstans. Löften om billiga sovplatser tvingade honom ner till hamnen. Det knöt sig fortfarande i magen när han såg allt vattnet, men inte lika mycket som förra gången. Kanske höll han på att vänja sig.

Många ställen erbjöd rum, men flera av dem var redan fulla. I hamnen låg stora skepp som hade billiga sängar, men Maru vågade inte testa. Även om skeppet inte kantrade och sjönk så

kanske det åkte iväg med honom när han sov, hur orimligt det än kändes att så stora plåtlådor kunde röra sig i vattnet.

En bit in i staden hittade Maru ett hotell där han hyrde en del i ett rum för tvåhundra koppar. Rummet hade fyra sängar, två var lediga när Maru kom. På den ena av de upptagna låg en man som betraktade honom skeptiskt utan att säga något. Den andra var rörd men tom. Maru tog den lediga sängen som var längst från mannen och packade sina saker mot väggen som han var van. Han åt lite och la sig på sin säng. Så låg de båda männen i tystnad och såg upp i taket.

Maru funderade på om han borde gå och pissa, men orkade inte lasta på sig alla saker igen och han vågade inte lämna allt med mannen. Han sparkade av sig kängorna och viftade med fötterna. Höger stortå hade arbetat sig ut genom strumpan, det var det som känts obekvämt. Han orkade inte laga den nu, så han bytte plats på strumporna istället.

Trots en stor trötthet ville inte sömnen komma enkelt, och när den väl dök upp var det med kaotiska drömmar som ständigt väckte honom i tron att han var försenad. Flera gånger var han tvungen att gå upp till fönstret och i det svaga ljuset från gatlyktan utanför se vad Lydias armbandsur visade för att kunna lugna sig nog att somna igen.

När morgonen slutligen kom var det en befrielse. Han följde andra nattgäster till den plats där de kunde lämna ifrån sig sitt avfall, inte olik den i Gregersborg. Han kom på sig själv med att sakna sjukhusets toaletter.

Efter en snabb frukost gick han bort till Arenan. Det borde vara en timme kvar till spektaklet drog igång och en lång kö utanför sa att så nog var fallet. Han jämförde på nytt armbandsuret med klockan på tornet och tidsskillnaden var fortfarande densamma. Han stannade kvar, men höll sig i bakgrunden tills de började släppa in en dryg halvtimme senare. Folksamlingen hade växt sig imponerande stor vid det här laget. Han hoppades att det skulle finnas plats kvar för honom och Lydia.

Trots den stora mängden vid arenan förvånades han över hur många människor han mötte i staden när han gick tillbaka. Marknaden drog verkligen mycket folk. Han försökte fördriva tiden så gott han kunde, gick fram och tillbaka mellan karantänen och Arenan för att vara säker på att hitta. Efter några varv kändes det som att vakterna vid visitationen stirrade på honom när han passerade, så han sattes sig att vänta utanför karantänen.

Tiden kröp långsamt fram och han var nära att nicka till när en vakt kom fram till honom.

'Ska du komma och hjälpa henne, eller?'

'Va?' Maru stirrade på klockan. Nästan en halvtimme kvar.

'För du är Lydias polare va?'

'Ja, ja det är jag. Förlåt, jag måste ha slumrat till.'

'Kom nu, vi behöver cellen.'

Maru följde vakten längs den nu välkända vägen, men den här gången stod celldörren vidöppen. Lydia satt väntande på sängen.

'Var fan har du varit?'

'Förlåt, men de släppte dig tidigare än jag trodde,' viskade han medan han hängde på sig packningen.

Lydia såg ut att fundera.

'Hur mycket är klockan?'

'Eh,' svarade Maru. 'Fem över elva.'

'Okej, så de släpper folk på hela timmar. Då har vi gott om tid. Förlåt att jag tog i.'

'Det är lugnt.'

'Ta mig härifrån.'

När de kom ut såg Lydia ut att växa flera centimeter mot solen. Maru räknade diskret mynten i påsfickorna utan att titta. Om och om igen vandrade de mellan hans fingrar och hela tiden kom han fram till minst tre och ett halvt tusen. Det skulle räcka gott och väl.

Vid vapeninlämningen var det samma kvinna som hjälpt Maru tidigare.

'Jag behöver nått större den här gången,' sa han med ett leende, men hon svarade inte med annat än en suck. Med hjälp av en kollega lyfte hon upp en stor låda, lång nog för att gevären skulle få plats, på en lägre del av disken.

'Lägg alla skjut- och kastvapen i lådan.' Kvinnan upprepade samma harang som förra gången.

Lydia drog fram kniv efter kniv ur sin utrustning och la på disken. Fler än ett dussin, Maru tappade räkningen medan han försiktigt la ned dem och resten av de otillåtna vapnen i lådan. Han häpnade över mängden, men kvinnan bakom disken verkade inte imponerad.

Ett frö av oro började gro i Maru när de gick mot visitationen. Hade Lydia lämnat allt? Det hade varit väldigt många knivar, men hade hon behållit något? Säkert. Bara tanken gjorde honom sur, de hade inte tid för något strul.

Vakterna kände igen honom och kollade dem extra noga. Hans springande fram och tillbaka på morgonen kanske fått dem att tro att han smugglade. Lydia visade upp en handfull batonger, linor och andra verktyg med hänvisning att de inte var avståndsvapen och vakterna köpte det. De hittade inget otillåtet och släppte igenom dem.

På den östra sidan var det färre människor nu än på morgonen, men betydligt fler än dagen innan. Efter några steg på de folktäta gatorna stoppade Lydia honom.

'Vänta, det här funkar inte.'

'Vad då?'

'Det är för mycket människor, för mycket intryck, jag kan inte ta mig fram. Du skulle vara tvungen att leda mig som en blind. Vi går till den där glasögonförsäljaren. Om vi har tid?'

Maru tittade på klockan, över en halvtimme tills det var dags för slavarna. De borde hinna.

'Visst. Ta min hand.'

Det var en ovan känsla att hålla Lydia i handen. Sval och torr med ett bestämt grepp. Så snabbt de kunde rörde de sig fram på gatorna. Han var glad att han haft tid på sig att lära sig hitta, annars hade de varit förlorade.

Glasögonboden var även nu tom på kunder. Maru kunde känna blickarna på sig när han målmedvetet gick fram. Idag hade försäljaren ett par klart blå glasögon på sig. Han sken upp när han såg Maru.

'Nämen, är det inte mannen med perfekta syn! Vad för dig hit?'

'Min vän,' svarade Maru kort och steg åt sidan för att släppa fram Lydia.

'Det var... där ser man. Så, vad kan jag hjälpa dig med?'

'Något starkt,' svarade Lydia.

'Ha, det är vad jag brukar säga i baren varje kväll! Skämt åsido, jag har nog vad du behöver. Testa de här.' Han räckte henne ett par.

Lydia skuggade ögonen med handen medan hon såg sig om med de nya glasögonen.

'Starkare.'

'Visst, då provar vi de här.'

Han bytte hennes par mot ett annat.

'Starkare.'

'Okej... då ska vi se. Prova de här.'

'Starkare.'

'Eh, jag har inget starkare, men jag tror inte att det är det du behöver. Vänta en sekund.'

Han började leta bland sina lådor.

'Blev det inte bättre med någon av dem?' frågade Maru.

'Lite, men inte alls som mina gamla.'

'Då ska vi se,' sa försäljaren och putsade snabbt ett dammigt par. 'Prova de här.'

Lydia tog skeptiskt emot dem och provade.

'De var... inte dumma,' sa hon frånvarande. 'Kanske lite för starka.'

'Okej, då är det någon av de här du vill ha.'

Lydia tog de två han höll fram och provade fram och tillbaka mellan dem.

'De här,' sa hon och behöll ett stålbågat par med fyrkantiga, tjocka glas. 'Du har dem inte som solglasögon?'

'Skämtar du? De är de enda jag har för ditt synfel. Jag kan inte ens försöka sälja på dig ett reservpar, var glad att jag ens hade dem.'

'Var kostar de?'

'För dig... fyratusen.'

Maru skrattade honom rakt i ansiktet.

'Inte en chans. Tusen kan du få.'

'Skojar du, hon är ju blind utan dem!' utbrast försäljaren och fick en mördande blick av Lydia. Han fortsatte mer dämpat. 'Jag kan lova er att ni inte hittar ett bättre par för dig i hela Alhamn. Fyratusen är de värda, det är till och med billigt!'

'Tusen, annars får det vara.'

'Alltså...'

'Lämna tillbaka dem. Har du klarat dig så här långt så klarar du dig utan.'

'Du kan inte mena allvar?' Försäljaren lät förtvivlad. 'Okej, du får dem för tre och fem, bara för att jag vet hur det är att inte se.'

'Tolvhundra, men inte mer.'

'Kom igen, ge mig ett riktigt bud.'

'Då struntar vi i det,' sa Maru och sträckte sig för att ta glasögonen från Lydia.

'Okej, tretusen.'

'Ett och fem.'

Två och sju?'

Maru plockade upp fyra femhundringar och höll fram dem.

'Tvåtusen. Ta det eller inte.'

Försäljaren såg mellan mynten, Lydia och Maru.

'Två och tre?' försökte han, men Maru hörde på rösten att han redan vunnit.

'Du har haft dem ett bra tag,' sa Maru och försökte att inte låta segerviss. 'Du ska vara glad att hitta en köpare över huvud taget.'

Försäljaren slickade sig om munnen.

'Fan,' sa han och tog mynten. 'Jag är alldeles för jävla snäll.'

De gick några steg från handelsboden och redan började flera personer närma sig försäljaren. Det gällde bara att någon skulle våga bryta isen. Han skulle nog göra en god förtjänst idag.

Lydia försökte ha solglasögonen utanpå sina nya, men de var inte breda nog så de hamnade på sniskan. Med en suck la hon ned solglasögonen i sin väska och tog upp en gråsvart hatt med kort brätte som hon tryckte ned långt i pannan så den skuggade ögonen.

'Redo?' frågade Maru.

'Redo.' Lydia mötte Marus blick. Det var första gången Maru såg hennes ögon. Grönblå med en gnista som nästan fick honom att rygga tillbaka. 'Starkt jobbat, sa ju att du var bra. Hur mycket har vi kvar nu?'

Maru räknade efter.

'Sexton femtio. Tror du det räcker?'

'Jag hoppas det. Vi borde i alla fall kunna få... det viktiga för det. Jag kan ta tillbaka min klocka nu.'

'Visst,' sa han och räckte över klockan. Då slapp han vara rädd att tappa bort den. 'Vill du leda?'

'Gör det du, du hittar bättre. Jag har inte varit här på flera år.'

De kryssade sig fram mellan människorna som rörde sig i staden. Maru försökte trycka undan stressen att de skulle komma för sent. Han sneglade på Lydia som inte verkade kunna hålla sig från att se på allt med sin återvunna syn. Eller var det bara ett spel för att se ut som en nykomling? Det var skönt att ha en seende Lydia igen, men samtidigt saknade han lite att vara behövd. När de lämnade sjukhuset hade hon inte klarat sig utan honom, men nu fyllde han ingen funktion längre. Han var bara vanliga Maru igen. När de kom fram till Arenan möttes de av en leende kvinna.

'Välkomna! Det blir hundra koppar per person.'

Lydia såg på Maru som urskuldande ryckte på axlarna. Bredvid ingången satt en skylt där det mycket riktigt stod att det kostade etthundra att komma in. Men det kunde ändå vara en blåsning. Maru sneglade på klockan på tornet. Inte många minuter till godo. Några officiellt klädda vakter stod en bit bort och betraktade dem.

'Är det på riktigt?' frågade Maru och pekade på skylten och fick ett nickande till svar.

Hundra per person, då skulle de ha fjortonhundrafemtio kvar. Mynten rann mellan fingrarna på honom, och då hade de inte ens kommit fram till auktionen än. Han borde ha sålt fler saker. Men det fanns ingen tid nu. Om de var där inne hade de i alla fall chansen. Han plockade snabbt ihop tvåhundra och betalade.

Arenan var en stor avlång grusplan, över tjugo meter lång, som omgavs av ett midjehögt plank. De kom in på ena långsidan mellan betongläktare där publiken stod i lösa grupper. De andra sidorna på planen ramades in av höga byggnader som Maru förstod var baksidan av de fållor där han sett slavarna. De tog sig upp på läktaren och såg över planen där två kämpar cirkulerade varandra med dragna vapen. En kvinna med två långa knivar och en man med någon form av spjut. Ingen av dem såg ut att vilja ta det första steget. Var det här tvekampen det hade pratats om på radion?

'Har slavarna varit?' frågade Maru en kvinna som stod bredvid dem.

'Va? Nej, det är efter matchen. Kom igen nu då!'

Det sista riktade hon mot arenan och utstrålade en stark ovilja att fortsätta prata.

'Om jag mins rätt,' sa Lydia, 'brukar de ha matcher i tvekampen mellan varje huvudevent för att hålla publiken intresserad.'

'Jag förstår inte vad det är för kul med att se någon ha ihjäl en annan människa,' svarade Maru med avsmak i rösten.

'Allt du kan satsa på är underhållande,' svarade Lydia. 'Och jag tror inte det är till döden. Ser du ringen runt dem i gruset?'

'Ja?'

'Ser du att de hela tiden undviker kanten? Den förste som lämnar den, med eller mot sin vilja, levande eller död, har förlorat.'

'Så då kan du sticka om...' började Maru med avbröts av publikens jubel när mannen på planen gjorde ett utfall med spjutet. Det parerades av kvinnan och med några snabba steg tog

hon sig innanför sin motståndares räckvidd. Allt gick så fort, Maru hann inte se om mannen blev knuffad eller slängde sig för att komma undan, men plötsligt låg han på rygg och kravlade sig bort från kvinnan som med höjda knivar hade sin fot på det tappade spjutet.

Publiken jublade och skanderade 'Iga! Iga! Iga!' men hon verkade inte höra dem. Utan att släppa sin motståndare med blicken pekade hon på honom med en av sina knivar och sen bort från planen. Några i publiken buade, de ville ha mer strid. Kanske hade de satsat på en dödlig utgång. Mannen tog sig långsamt på fötter och höll om sin högerarm. Även på det här avståndet kunde Maru tydligt se blodet som sipprade mellan hans fingrar. De båda kämparna såg andfått på varandra. Kvinnan skakade långsamt på huvudet och mannen började gå med tunga steg mot ringens kant, fortfarande utan att släppa sin motståndares blick. Fler och fler burop hördes från publiken.

'Kämpa din jävla nolla!' ropade en man inte långt från Maru. 'Värdelösa idiot, du är inte värd ett piss om du lämnar ringen!'

Mannens röst var stark och bar igenom publiksorlet. Kämpen på arenan stannade mitt i steget och vände sig ursinnigt om. Med ett vrål satte han fart, och publiken jublade åter enhälligt. Men han passerade sin motståndare på flera meters håll, lämnade ringen och dök över det låga staketet rakt på den häcklande mannen. Det bildades snabbt ett tomrum runt de båda männen, ingen vågade närma sig. Kämpen vevade på med sina nävar så blod stänkte åt alla håll. Först hans eget, sedan blandat med mottagarens. När vakterna till slut lyckats ta sig fram och övermanna honom var det klart att den häcklande mannen inte skulle resa sig igen. Medan kämpen och den livlösa kroppen fördes bort kom en pratare in på planen.

'En stor applåd för Iga!'

Publiken gav en rungande applåd.

'Det var ingen dålig uppvisning,' sa prataren när ljudnivån dämpats. 'Du är alltså vidare till kvartsfinalen.'

Iga nickade och tog fram en trasa som hon noga torkade sina knivar med innan hon stoppade ner dem och lämnade planen.

'Alla ni som har vinster att hämta ut kan göra det i kassan,' fortsatte prataren och pekade mot ingången. Flera människor lösgjorde sig från folkmassan och rörde sig ditåt. 'Söker du också efter någon som kan lätta din börda? Du behöver inte leta längre, här är marknadens urval av trälar!'

Tre grupper människor kom in, alla med kedjor som band samman ägare och ägodelar.

Slavarna han sett dagen innan. Det blev ett uppvaknande för Maru allt som skett runt dem hade fått honom att för stunden glömma bort varför de var där. Han påmindes om hoten från Sjukhuset och Vattentornet, men försökte skjuta det åt sidan och koncentrera sig på slavarna. Totalt var det nästan trettio stycken. Sex i den första gruppen, tio i den andra och tretton i den sista. Kvinnan han trott var Nova var i den andra gruppen, men nu kände han sig osäkrare än någonsin.

'Ser du någon som...' sa han dämpat och lät meningen hänga oavslutad mellan dem.

'...någon som skulle duga?' fortsatte Lydia och gav honom en positiv blick. 'Jo, jag ser ett par som skulle funka. Gruppen med tio, till höger.'

En lättnad kom över Maru, det var som han trott. Båda såg ännu slitnare ut än dagen innan, och han som måste vara Niman haltade betänkligt. Det var lugnande att se, om Maru bara varit ute efter en slav hade han inte velat köpa någon av dem. Förhoppningsvis skulle andra känna det samma.

'Vem ska ta budandet?' frågade han försiktigt.

'Jag tar det,' svarade Lydia. 'Om du inte har något emot det?'

'Inte alls,' svarade Maru som bara var lättad, 'kör på du.'

Prataren vinkade fram den minsta gruppen. Några av dem gick självmant, en stolt med höjt huvud, medan två behövde släpas i sina kedjor.

Maru blev kall inombords när budgivningen började på femhundra koppar, men ingen av de två första gick för så mycket. Den ene kom det bud på när priset gått ned till tvåhundra, slutsumman blev tvåhundrasextio. Den andra fick inga bud alls och ställdes åt sidan. Maru kunde begripa det, hon såg inte ut att ha mycket livskraft kvar. Den tredje såg starkare ut och då började buden komma direkt. Lydia chockade honom med att lägga ett bud på sexhundra.

'Vad gör du,' viskade Maru, 'vi har inte råd att leka!'

'Lugn,' svarade hon dämpat, 'vi måste visa ett allmänt intresse. Sju femtio!'

Buden fortsatte komma in, Lydia gav sig först när åttahundra passerats. Priset hamnade till slut på det dubbla. Om det blev ett sånt intresse för Nova så fanns inte mycket de kunde göra. Lydia var med och bjöd på nästa också, men slutade precis innan priset stannade på åttahundrafemtio. Den femte ville ingen ha och den sjätte gick för utgångsbudet. De två kvarvarande slavarna klumpades ihop och erbjöds till valfritt pris. Det kom några tvekande bud och någon på andra sidan arenan fick dem för hundratjugo koppar. Försäljaren såg trots det nöjd ut, tackade för sig och lämnade plats för nästa.

Nu var det Novas grupp. Den första slaven som presenterades gick för sjuhundrasextio. Lydia följde med en bit på vägen, men stannade i god tid. Den andra var det inte någon som ville ha. Sen knuffades Niman fram. Han haltade, snubblade och föll, hållandes sitt vänstra knä. Vakten slet i hans kedjor och fick upp honom på fötter igen, men han stödde sig helt på det högra benet. Ingen la något bud. Maru sneglade på Lydia som diskret skakade på huvudet. Hon hade nog en plan. De kunde vara tvungna att offra Niman för att få Nova. Han skulle nog förstå. Niman drogs tillbaka och ställdes bredvid den andra osålda. Nu var det Novas tur. Hon såg inget vidare ut. Prataren försökte med femhundra, men ingen nappade. Han sänkte till tvåhundra, men det var fortfarande ingen som sa något. Maru sneglade på Lydia igen och petade henne i sidan. Det här var ju deras chans, det de hade väntat på. Varför gjorde hon inget? Hon tog hans petande hand i ett fast grepp och förde bestämt bort den från sin kropp. Sen gav hon honom en liten blinkning. Vad betydde det? Maru förstod inte, men nu spelade det ingen roll. Inget bud hade lagts på Nova och hon fördes till de ratades massa.

'Vad håller du på med?' väste Maru.

'Lugn, vi tar dem i grupp i slutet. Då får vi båda och kan kanske frita någon annan stackare också.'

Maru förstod hur hon tänkte, men det var en stor risk. Att frita slavar var nobelt, men det var deras frihet hon lekte med. Han försökte intala sig att hon visste vad hon gjorde.

Den fortsatta budgivningen var olidligt långsam. Ytterligare två ställdes till de ratade innan det var färdigt. De fem kvarvarande slavarna motades fram och ett bud efterfrågades. De var ingen vacker syn. Någon la skrattande ett bud på femtio. Prataren sökte i publiken efter tidigare budgivare. När han såg på Lydia sa hon äntligen något.

'Åttio!'

'Hundra!' kom det från den skrattande.

'Hundrafemtio!' svarade Lydia.

'Hundrasjuttio!'

'Tvåhundra!'

'Två femtio!'

'Trehundra!'

En tystnad följde, den andre budgivaren verkade ha gett upp. Maru kände hur nöjd värme spred sig genom kroppen.

'Trehundra per liv!'

Budet kom från ett annat håll, en ny köpare. Segervärmen som börjat sprida sig i kroppen försvann på ett ögonblick och ersattes av iskyla. Trehundra per slav, det var femtonhundra totalt. Femtio mer än de hade. Lydia såg sammanbiten ut och skakade på huvudet när Prataren sökte hennes blick. Det fanns inget hon kunde göra.

'Såld för trehundra per slav! Gratulerar!'

'Håll koll på vem det är,' viskade Lydia, 'släpp dem inte ur synhåll.'

'Vad ska vi göra?'

'Allt vi kan.'

Okej, Lydia hade en ny plan. De kunde följa efter dem och... Maru ville inte tänka längre just nu. Det var i alla fall inte kört än.

Över planket till grusplanen hoppade en ung man Maru kände igen. Det var han som kört bilen, han som Lydia identifierat som Junior Rööde. Hur skulle de kunna följa efter en bil?

'Det är ingen fara,' sa Junior när slavvakter skyndade fram mot honom med höjda armar, 'jag tar fullt ansvar för vad som än händer. Hörde alla det, jag vet vad jag gör.'

Han tittade närmare på slavarna och skakade på huvudet.

'Det var inte mycket. Men de duger. Jag köper deras liv, men kropparna kan ni behålla.'

Maru såg med tomma ögon på hur slavarnas kedjor låstes upp.

'Menar han vad jag tror?' frågade han.

'Att vi inte kan göra annat än se på vårt misslyckande?' svarade Lydia sammanbitet. 'Ja. Näslösa kommer inte bli nöjd.'

'Men något måste vi väl kunna hitta på? Kan han göra så?'

'Vad skulle stoppa honom? Han gör vad han vill med sina ägodelar.'

Junior Rööde hoppade runt lite och sträckte på sig, boxade några slag i luften för att värma upp. Sen vinkade han fram den första slaven som ratats, en hålögd kvinna. Framknuffad av vakterna försökte hon skydda sig med armarna när Junior närmade sig, men efter några snabba slag föll hon till marken. De andra slavarna backade undan, men hindrades av vakternas påkar. För Maru var det tydligt att Niman såg till att hamna framför Nova.

Kvinnan på marken levde fortfarande, men rörde sig knappt. Junior ställde sig med ena knät tryckt mot hennes hals och log mot publiken medan han masserade sina knogar. När hon slutat andas reste han sig upp och lyfte segervisst armarna och fick spridda applåder från publiken. Han slängde några metallmynt till slavägaren.

'Trehundra för den första. Skicka fram nummer två.'

Gruppen med slavar klumpade ihop sig, ingen ville stå längst fram. En äldre man knuffades fram, kanske av Niman. Mannen hamnade på alla fyra framför Junior som sträckte fram en hand som för att hjälpa honom upp. En gnista av hopp tändes i mannens ögon när han fattade Juniors hand, men den släcktes snabbt när mannen halvstående drogs mot Junior som fångade hans ansikte med sitt knä. Det knakande ljudet fick en rysning att gå genom publiken.

Junior upprepade rörelsen och lät sedan mannen falla livlös till marken. Han slängde fler mynt till ägaren och vinkade att han ville ha fram nästa. Varken slavägaren eller Prataren verkade särskilt bekväma med det som skedde, men ingen gjorde något för att stoppa honom.

Maru kunde inte bara se på, något måste han kunna göra. Om han skrek ut att Nova var Näslösas syster skulle hon kanske skonas. Vem vet vad som skulle hända med henne, men hon skulle nog få leva. Och liv var bättre än död.

Nu var det Niman som knuffades fram. Han haltade kraftigt, verkade ha svårt att hålla sig på benen. Junior såg roat på slaven framför sig och måttade en spark mot det skadade knät. Då blixtrade Nimans arm till och levererade ett hårt slag mot Juniors hals. Junior tog några stapplande steg bakåt och blev stående dubbelvikt. Han sträckte sig mot publiken därifrån han kommit och föll till marken. Hans vänner slängde sig ut på arenagolvet och skyndade sig fram till honom. Vakter och slavar backade undan från Juniors kropp som om den var pestsmittad. Vännerna bråkade sinsemellan tills de plockade upp Junior och skyndade iväg med honom.

'Jaha,' sa prataren roat när de försvunnit, 'så kan det gå. Om jag förstått det hela rätt har vi tre slavar kvar, finns det någon som är intresserad? Trehundra per person var det senaste budet.'

'Du får hundra för alla tre!' ropade Maru innan Lydia hunnit öppna munnen.

'Taget!' ropade en av slavägarna som verkade fått bråttom därifrån.

Maru skyndade sig fram och betalade. Nu hade han Nova, Niman och en okänd kvinna framför sig.

'Du har gjort ett misstag,' sa Niman mörkt.

Maru sa inget, utan visade diskret näsduken med Näslösas symbol.

Nova reagerade direkt.

'Hur många är ni?'

'Bara två. En förtrupp.'

Niman såg längtansfullt mot de som just sålt dem, men Nova stoppade hans tankar.

'Nej, inte nu. Vi hittar dem sen.'

Lydia klev fram bredvid Maru.

'Vi kan inte vara kvar här, för många intresserade ögon.'

'Lydia?' sa Nova förvånat. 'Det var den siste jag hade väntat mig.'

'Är ni skadade?' frågade Lydia utan att bry sig om Novas replik. 'Det är Niman, va? Hur är ditt knä?'

'Inte så illa som jag låtsades, men det har fått en rejäl smäll. Men oroa dig inte för det, jag kan nog hålla jämna steg med er.'

När de kom ut från Arenan stoppades de av en ung man.

'De där tillhör oss!'

'Nej, det gör de inte,' svarade Lydia lugnt.

'Vårt bud var det högsta, de tillhör oss.'

'Junior betalade bara för de två vars liv han så klumpigt tog. Resten var fria att köpa för den som ville betala. Vilket vi gjorde.'

'Men...' började den unge mannen och tystnade när två stadsvakter som kom fram.

'Är det något problem?'

'Nej då,' sa Lydia med ett leende, 'inga problem allas. Verkligen inga problem.'

Den unge mannen dämpade sig lite.

'Ni får dubbelt vad ni gav för honom,' sa han och pekade på Niman.

'Nej.'

'Fyrdubbelt.'

'Nej. Spring du hem till din chef med svansen mellan benen. Vad du än erbjuder kommer du inte få dem.'

Den unge mannen sneglade på stadsvakterna och gav Lydia en hatisk blick.

'Ni kan inte gömma er här inne för evigt. Vi får alltid som vi vill.'

Med de orden stormade han iväg. Stadsvakten nickade med ett leende och lämnade dem också. Lydia, Maru, Nova och Niman såg på varandra och alla förstod allvaret. De rörde sig snabbt genom staden med Maru i spetsen. När de kom fram till vapeninlämningen insåg Maru att den tredje slaven hade försvunnit. Lika bra det, då behövde han inte lägga tid på att förklara att hon var fri.

* * *

Lydia samlade snabbt ihop kastvapnen och la dem i sin väska. Ingen tid att sätta dem till rätta nu.

'Vad kan jag ta?' frågade Niman.

Maru räckte honom en av sina väskor.

'Jag menade vapen,' sa Niman, men tog ändå väskan.

Lydia tog snabbt automatkarbinen och slog ut med handen mot resten.

'Ta något som passar.'

Nova tog en av pistolerna och Niman tog hagelbössan.

'Jag tar gärna en kniv också.'

'Visst,' sa Maru och räckte över de två han fått vid Vattentornet. 'Du är nog bättre med dem än jag.'

Han borde inte varit så snabb att ge bort dem, men det fanns ingen tid för en lektion nu. De skyndade sig ut ur staden och passerade bron halvspringande. Lydia hade förberett sig på en välkomstkommitté från Rööde, men ingen väntade på dem. Bilen stod kvar med sin vakt, men han verkade mer intresserad av att kasta småsten i en burk än att se åt deras håll.

Niman haltade allt mer ju längre de kom.

'Gör det mycket ont?' frågade Maru.

'Skit i det du,' morrade han sammanbitet.

De måste fort försvinna ur synhåll, bort från förföljarna. Lydia försökte minnas hur många Rööde varit. Fem i bilen och lika många på släpet? Det lät inte orimligt. Minus en gav det fortfarande nio mot fyra – odds värda att undvika.

'Vi kan ta det lugnare när vi är bland träden,' sa hon och pekade på skogen som började något stenkast bort.

Niman ökade på stegen och gjorde sitt bästa för att det inte skulle synas att han hade ont, men var fortfarande den som drog ned tempot. De småsprang in bland träden, sicksackande mellan stammarna. En bit in hittade de en skyddad sänka där de inte syntes från vägen.

'Okej, vi hämtar andan här i några minuter,' sa Lydia och kontrollerade karbinen. Det var en befrielse att åter ha ett vapen i händerna och ögon att kunna se det med.

'Är ni hungriga?' frågade Maru.

'Skojar du?' sa Nova.

'Ingen eld,' sa Lydia snabbt. Niman gav henne en blick som om hon idiotförklarat dem.

Maru delade avslappnat ut några konserver som om de kommit undan. Lydia kände sig inte lika lugn. Om ingen sett vart de tog vägen satt de ganska säkert för tillfället, men det var ett väldigt stort om. Förr eller senare skulle de komma åt det här hållet. Hon hatade att inte ha några ögon på vägen, men vågade inte lämna Maru ensam med de andra. Kunde hon skicka honom? Var det större risk att han skulle bli sedd än att han gjorde nytta? Att skicka Nova eller Niman som spanare var inget alternativ, Niman var för skadad och de kunde inte riskera att ha Nova ensam. Men hon stod inte ut med att inte veta, Maru var den enda möjligheten.

'Smyg tillbaka,' sa hon till honom, 'och se vad som händer.'

'Du tror de kommer efter oss?'

'Det är klart de gör. Frågan är bara vilka, var och när.'

'Okej, jag ska göra mitt bästa.'

'Om de är på väg hitåt kommer du tillbaka direkt och rapporterar, hitta inte på något själv. Och framförallt, bli inte sedd.'

'Det är lugnt, jag tänker inte börja slåss ensam mot tio man.'

Maru tog jaktgeväret och rörde sig tillbaka den väg de kommit. Det skulle gå bra, att hålla sig gömd var det han var bäst på. Nova och Niman åt under tystnad ur varsin burk med köttsoppa. Lydia drack lite vatten ur sin flaska och räckte över den. Hon önskade att hon fyllt på den i Alhamn. Niman tog den och skickade vidare till Nova som drack innan hon lämnade tillbaka och han tog för sig. Nova torkade sig runt munnen med baksidan på handen och såg utforskande på Lydia.

'Jag visste att någon skulle komma, men jag kan fortfarande inte fatta att det är du.'

'Inte jag heller,' svarade Lydia.

'Jag antar att du och syrran inte slutit fred?'

'Inte troligt. Hundbett.' Lydia höll upp armen. 'Infekterat. Hade inget val.'

'Hon måste varit nöjd med den dealen. Förstår inte att hon släppte iväg dig.'

'Tydligen fanns det saker hon värdesatte högre än att jävlas med mig. Vem hade kunnat tro det.'

Nova log.

'Jag är tacksam för att ni kom, tro inget annat, men vad hade du för plan egentligen? Varför bjöd du inget på mig?'

'Jag ville inte sätta något fokus på dig, det skulle se bättre ut om vi fick dig på köpet. Sen hade vi dåligt med tid, det var knappt att vi hann till auktionen, så medlen var begränsade.'

'Vad hade du gjort om han velat sparra med mig först?'

'Jag litade på att Niman skulle göra sitt jobb.' Lydia log mot honom men fick bara en sur blick tillbaka. 'Sen vet jag att du kan ta vara på dig själv.'

'Det var många år sedan jag behövde göra det,' sa Nova och såg på sina händer. 'Åldern tar ut sin rätt. Så vad gör vi?'

'Tar er tillbaka till Sjukhuset så fort som möjligt.'

'Ni följer med?'

'Det är inte som att vi har ett val. Om inte du kommer dit helskinnad... ja du vet hur din syster är.'

'Allt för väl.'

'Vi vilar här en stund och ser vad Rööde tar sig för.'

Som på beställning hördes ljudet av en bilmotor som startade och rörde sig från Alhamn in mot landet. Alla tre satt tysta och gjorde sig redo för vad som kunde komma. Även om Junior överlevt skulle han inte vara i skick att leda. Hade de tur var ingen av hans mannar starka nog att ta över befälet.

Minuterna gick utan att något hände. Sen prasslade det i undervegetationen och Maru dök upp igen.

'Kommer någon?' frågade Lydia dämpat.

'Nej,' svarade Maru lika tyst, 'det verkar inte så. Hela gänget kom ut till bilen och hade Junior på en bår. Jag vet inte om han levde, jag tror inte det. De började i alla fall bråka med han som vaktade bilen. Alla viftade och pekade åt olika håll. Sen var det en som lappade till en av de andra och då lugnade alla ner sig.'

Maru stannade upp i berättelsen och lyssnade uppmärksamt men inget ljud av människor kunde höras. 'I alla fall,' fortsatte han, 'de packade in Junior i bilen och två av dem körde iväg med den från hållet de kommit. Resten joggade åt andra hållet.'

'Kustvägen, okej,' sa Lydia. 'Hur många var de?'

'Som inte tog bilen? Åtta stycken.'

Åtta, fler än hon hoppats.

'Okej,' sa Lydia, 'vi har två alternativ som jag ser det. Antingen går vi genom skogen, eller längs floden. Det är snabbare, men risken är att de vänder bilen, eller hinner tillbaka med förstärkning. Vad säger ni?'

'Skogen,' sa Maru och Niman i kör och såg misstänksamt på varandra.

'Vägen,' sa Nova.

'Det är för farligt...' började Niman, men Nova tystade honom.

'Du skulle aldrig klara att klättra genom skogen. Du behöver platt mark för ditt knä, jag såg hur illa du grinade bara på den här lilla sträckan.'

'Du kan lämna mig.'

'Nej, det kan jag inte. Du har räddat mitt liv fler gånger än jag kan minnas, jag tänker inte överge dig här. Och jag behöver dig. Tänk om något hände mig och du satt här? Jag vet att du inte vill lägga mitt liv i deras händer.'

Niman nickade.

'Vägen,' sa han kort.

'Då blir det vägen,' sa Lydia och försökte ignorera Marus småsura blick. 'Det är lika bra att vi beger oss direkt, nu när vi har ett försprång.'

'Och om vi stöter på dem ska nog inte det vara ett problem,' sa Niman med ett elakt leende, men grimaserade av smärta när han reste sig upp.

Maru erbjöd honom sin arm, men han viftade bort det. Lydia slutade aldrig förundras över Marus agerande, men förvånades ännu mer när Niman efter några steg ångrade sig och vinkade till sig Maru. Med armarna om varandras axlar tog de sig fram som om de var gamla vänner.

Gruppen rörde sig mellan träden med Lydia i täten och Nova som tross. När de kommit ut på vägen lösgjorde sig Niman från Maru och insisterade på att gå själv.

De lämnade Alhamn bakom sig och följde vägen bredvid floden som nu var tom på resande. Nimans knä gjorde att de rörde sig outhärdligt långsamt. Fast de inte såg några spår efter Röödes manskap var stämningen nervös, alla fyra vände sig om så fort ett ljud hördes. Kanske var det därför ingen av dem upptäckte bakhållet.

'Inte ett steg till!' sa Mela med triumferande röst.

De var totalt nio stycken utspridda på båda sidor av vägen med gevär riktade mot dem. Två höll hundar vars ögon lyste av jaktens glädje och bara väntade på att alfahonan skulle släppa dem fria.

'Lägg vapnen i en hög, lugnt och försiktigt, och ta två stora steg bort. Ingen brådska, vi har all tid i världen.'

Det fanns inget de kunde göra, hur Lydia än spelade scenariot i huvudet låg de döda långt

innan Vattentornets folk gjorde det. Motvilligt la de vapnen ifrån sig. När hon släppt automatkarbinen insåg hon att inget av hennes kastvapen var på plats, alla låg huller om buller i väskan. Hur hade hon kunnat glömma att sätta tillbaka dem på sina rätta ställen?

'Gör inget korkat nu,' fortsatte Mela, 'så ska ni få komma härifrån levande. Vad som händer sen får bli en överraskning.'

Skratt kom från hennes soldater.

'Det hade jag väl aldrig trott, att goda ting faktiskt kommer till den som väntar.' Mela gick fram mot dem. 'Lydia, Lydia, Lydia. Trodde du att ni skulle komma undan? Trodde du att det fanns någon sten du kunde gömma dig under som jag inte skulle lyfta på?'

Lydias hjärna gick på högvarv, hur skulle hon få Mela att fortsätta prata? Var sekund hon babblade var en sekund längre vid liv och en sekund närmare en chans till att något skulle ge dem övertaget de behövde för att slå sig fria. Hon sneglade mot floden, men den var som som förut tom.

'Bekymra dig inte om floden,' sa Mela. 'Alla är på marknaden, det kommer inte någon vaktbåt på flera timmar.'

Lydia förbannade de klara glasögonen, hon hade glömt att hennes ögon syntes. Hon måste skärpa sig, det var allt för mycket hon missade.

Ett ljud fick dem att se sig om. Mot dem kom Röödes mannar joggande.

'Och där har vi förstärkningen,' sa Lydia lugnt och klistrade på ett leende. 'Om ni packar er härifrån med en gång så ska vi ge er ett försprång.'

'Skitsnack,' sa Mela, men hennes osäkerhet sken igenom. 'Samla ihop dem.'

Melas soldater närmade sig och föste ihop dem i en tät klunga. Några av dem riktade sina vapen mot Röödes gäng, som saktade in och närmade sig långsamt med dragna vapen.

'Det är nära nog,' ropade Mela. 'Vi vill inte ha några problem.'

'Inte vi heller, men vi har inte mycket val,' svarade den som verkade föra befälet, en man med glest skägg och vakna ögon. Han gjorde en vinkande handsignal som fick hans mannar att stanna och sprida ut sig på vägen.

De båda grupperna stirrade på varandra, men ingen såg ut att vilja göra ett första drag.

'Ni är övermannade, stick medan ni har chansen.' Mela hånlog och sträckte på sig.

Varför hade hon inte öppnat eld redan? Det var inte likt henne att fega ur en strid, framförallt inte när hon hade överhanden. Med ens stod det klart för Lydia. Mela fruktade Alhamns vakter. Om de började skjuta inom hörhåll från staden skulle vakterna vara på dem

som getingar. Mela var långt hemifrån och ville inte dra uppmärksamhet till sig.

'Tyvärr är det inte en möjlighet,' sa mannen som ledde Röödes gäng. 'Vi åker inte hem utan den som dödade Junior.'

Han pekade mot dem och fick ett höjt ögonbryn från Mela.

'Jag är ledsen, men min bror blev dödad långt tidigare.'

'Det skiter jag i, lämna över mördaren.'

'Inte en chans.'

Fler och fler vapen riktades om från Maru och Lydia till Röödes mannar. Det behövdes inte en stor droppe för att få bägaren att rinna över. Men hur skulle hon får den att falla? Och var? Beroende på vem som sköt först hade de olika stor chans att överleva. Och de måste utnyttja tumultet för att ta tillbaka sina vapen, annars var de lika chanslösa som nu mot vem det än var som stod kvar.

'Okej, det här leder ingen vart,' sa ledaren för Röödes mannar. 'Om jag helt enkelt skjuter den jäveln, vad gör du då?'

'Dödar dig och hela ditt skabbiga anhang och tar med mig hennes huvud tillbaka.'

'Det låter ju inte så lockande. Vänta, sa du hennes?'

'Ja?'

'Vem är det ni är ute efter?'

'Tanten med glasögonen och grabben med den fåraktiga blicken. Ni?'

'Den långhårige killen som haltar.'

De båda ledarna stirrade på varandra och brast gemensamt ut i skratt vilket lättade upp stämningen och fick alla vapen att sänkas några centimeter. Lydia svor inombords. På grund av ett enda litet ord hade möjligheten att de båda fienderna skulle ta ut varandra blåst bort. Hon skulle tagit chansen när hon haft den.

'Så tokigt det kan bli,' sa Röödes ledare och torkade en tår ut ögonvrån. 'Här var vi nära att... ja det spelar ingen roll, men ingen av oss hade tjänat på det. Skulle vi kunna få ta med oss honom?'

'Alltså,' sa Mela, 'jag brukar säga att de som umgås med den skyldige är lika skyldiga, så jag skulle helst ha alla.'

'Men om jag lovar att han kommer dö plågsamt? Jag skulle inte kunna komma tillbaka utan honom.'

'Okej, för att få den här situationen ut världen, och för att jag förstår behovet av hämnd. Vill

du ha tanten som han försöker skydda utan att vi ska märka det också?'

Niman rörde sig lite från Nova och sen tillbaka igen, som om han inte visste vart han skulle ta vägen.

'Alltså, jag kan ta henne om du vill slippa,' sa Röödes ledare med ett leende, 'men jag behöver henne inte på samma sätt som honom. Du kan ta henne.'

'Det är inget problem, har jag gett upp den ene kan jag ge upp den andre. De verkar ju höra ihop, tänkte att det kunde hjälpa tortyren.'

'Om det inte är för mycket besvär.'

'Inte då, ta henne!' sa Mela och slog ut med armen.

'Okej, gärna för mig. Ska vi säga så då? Hur gör vi med deras vapen och utrustning?'

'Vi behåller dem,' slog Mela fast, 'det var ju ändå vi som tog dem.'

'Sant, det är inte mer än rätt. Trevligt att göra affärer med dig.'

'Det samma.'

Melas manskap knuffade fram Nova och Niman. Han gjorde ett utfall men det trycktes ned av hotande vapen. Lydia såg sig om i hopp om att se en vaktbåt från Alhamn, men det verkade som Mela haft rätt. Floden var tom och det enda som syntes på vägen var en man med en hund.

* * *

Maru kvävde ett skratt, så absurt var det. Nova, den som var värd mest av dem, var den ingen ville ha. Men om gruppen splittrades skulle hans och Lydias chanser att klara sig minska drastiskt. Om de hade förts med Nova förbi sjukhuset skulle hon känts igen och de kunde räddats. Men om hon försvann med Rööde skulle de inte ha något att komma med. Utan Nova skulle inte Näslösa lyfta ett finger för deras skull, tvärt om.

Han kunde berätta för Mela vem Nova var, en så värdefull person skulle hon inte släppa. De skulle inte kunna använda henne vid sjukhuset då, men de skulle i alla fall inte skiljas. Kunde han offra Nova för deras egen skull? Han försökte nå Lydia för att förstå hur hon tänkte, men hon bara såg längs vägen. Han följde hennes blick och var tvungen att snabbt titta bort för att inte avslöja sina tankar. När han fått kontroll på sina känslor tittade han igen. Det var som han trott, Kromm och Bassa kom gående längs vägen.

Den ärrade krigarens siluett gick inte att ta miste på. Han gick lugnt med hunden bredvid sig

som om det inte fanns några bekymmer i världen. Det måste betyda att han hade en säker plan, annars skulle Bassa aldrig varit med. Kom de för att rädda dem? Eller skulle han bara köpslå om Novas liv och lämna dem åt sitt öde? Det skulle inte förvåna Maru. Lydia hade nog en plan och borde kunna få med Kromm i den.

Men i samma stund han tänkte det insåg han misstaget. Lydia hade aldrig träffat Kromm. Hon kunde inte veta det Maru visste. Hur skulle han få henne att förstå utan att någon annan gjorde det? Omöjligt. Och Nova och Niman verkade inte ha sett Kromm än. Näslösas krigare kunde vara deras räddning. Men han var fortfarande för långt borta för att kunna göra något och tiden började rinna iväg. Maru måste uppehålla dem. Han kanske kunde få de båda grupperna att börja bråka igen. Men det måste se trovärdigt ut.

'Mela? Du, hej. Du vet vem det där är va?' Maru pekade på Nova. 'Du vet Näslösa, hon som styr Sjukhuset? Det är hennes syster. Hennes enda syster, mamman till hennes enda blodsband.'

'Jaså?' Tonen i Melas röst fick vapnen att åter höjas. Men Kromm var fortfarande för långt bort, Maru måste vinna mer tid.

'Så du vet, det var inte jag som dödade Ramal, det var Lydia.'

'Tror du inte jag fattat det?' fräste hon till svar.

'Jo, det är klart. Jag tänkte bara att vi inte hade något otalt egentligen.'

Lydia gav honom en mörk blick, men i hennes ögon fanns en fråga om vad han höll på med.

'Alla håller käften! Ingen rör sig!' skrek Mela och drog ena handen genom håret. 'Nu tar vi det jävligt lugnt. Är det något du vill berätta för mig?'

'Va? Vad då?' Ledaren för Röödes såg förvirrad ut.

'Var det här planen från början? Allt prat om mördare och hämnd var bara skitsnack för att lura oss?'

'Vad då lura, jag vet inte...'

'Käften! Packa er härifrån innan jag spikar fast dig i vägen.'

'Men du kan väl inte lita på honom, han hade ju ihjäl din bror.'

'Du talar inte om min bror! Jag vet att Maru är för dum för att kunna hitta på en sådan här historia. Din berättelse däremot luktar skämt lång väg. Jag kunde bara inte lura ut vad som var fel. Men nu förstår jag.'

'Det är lugnt, ta henne. Bara jag får honom.'

'Du får ingen. Ingen! Jag vet inte vem någon av dem är, men om du vill ha dem så får du

dem inte. Och vad fan vill du?'

Det sista riktades till Kromm som kommit fram till dem.

'Jag hörde bråket lång väg och tänkte bara fråga om jag fick eskortera den där damen bort från eländet.' Han pekade på Nova.

'I helvete heller!' skrek Mela. 'Ingen går någonstans!'

'Jag var tvungen att fråga,' sa Kromm med ett leende och lyfte på hatten som dolde hans ärrade skalp.

Sen satte han sig på huk och klappade om Bassa, samtidigt om han höll henne i ett stadigt grepp och sänkte huvudet. Ett tecken. Niman rörde sig redan mot Nova när Maru fattade. Han slängde sig över Lydia och drog henne till marken. Innan de landat hördes de första skotten. Maru höll ned huvudet och försökte göra sig så liten som möjligt. Skott brann av både nära och långt borta, han kunde höra hur de vinande kulorna mötte sina mål. Lydia rörde sig under honom, men han vågade inte flytta på sig. Om hon ville kunde hon säkert slänga bort honom. Skott och skrik fick det att ringa i öronen. Ett hårt slag i ryggen tryckte ned honom och tömde hans lungor på luft. Flämtande för att smärtsamt fylla dem kände han hur en dunkande värme spred sig i bröstet. Var han träffad? Förmodligen. Han visste inte hur det kändes. Utan att resa sig försökte han känna efter men han kunde inte nå fram. Smärtan från ett nytt slag inte långt från det förra fick det att att svartna för ögonen. Lungorna ville inte ta emot hans andetag. Det var så här han skulle dö. Så länge det slutade göra ont välkomnade han det. Han hade i alla fall räddat Lydia från två skott tänkte han medan han kände hur kroppen började domna bort. Om han bara låg stilla så gjorde det inte så ont.

Med ens var det tyst omkring dem. Maru kände en fot som petade honom i sidan.

'Lever du?' frågade Kromm.

Maru slog upp ögonen. Han var inte död. Smärtsamt satte han sig upp och försökte känna där han träffats. Lydia sträckte sig fram och han kunde känna hennes händer mellan skulderbladen.

'Du hade visst turen med dig,' sa hon, 'två träffar och båda tog rakt på västens skyddsplattor. Hur känns det, kan du andas?'

Maru drog försiktigt in luft och fast det gjorde lite ont gick det bra.

'Jag tror det. Turen var att någon försett mig med bra utrustning.' Han klappade på skyddsvästens plattor med grimaserade illa när bröstsmärtan återvände.

'Ta det lugnt, du har nog några spruckna revben. Vi får ta och kolla det närmare när det är över.'

Maru såg sig försiktigt om. Nova hukade sig bredvid Niman som låg på sidan och höll om sitt knä. Bassa luktade på Melas livlösa kropp. Alla ur de båda gängen var döda eller döende. Från sidan av vägen kom ett dussin personer med gevär i händerna. Flera bar Näslösas symbol.

'Vad händer nu?' frågade Lydia.

Kromm log ett brett leende.

'Det beror på vad Nova har att säga.' Han vände sig till henne. 'Har de här två varit till någon som helst hjälp?'

Nova såg på dem eftertänksamt.

'Jag kan inte påstå att de bidrog med någon fantastisk räddningsaktion, men om det inte var för dem hade vi nog varit döda vid det här laget.'

'Två liv för ett,' sa Lydia och reste sig upp. 'Bättre affär får Näslösa leta efter.'

Kromm kliade på sin sneda näsa och såg ut att tänka.

'Okej, jag antar att vi är kvitt. Jag hade hoppats att vi skulle hinna före, men du kan inte få allt du önskar.'

'Bra,' sa Maru och lämnade över näsduken med Näslösas symbol till Kromm. 'Du kan ge tillbaka den här och stryka mig ur stora boken.' Han såg sig om bland kropparna. Så mycket grejer. 'Hur gör vi med deras vapen?'

'Låt allt ligga,' sa Nova, som uppenbarligen var den som bestämde nu, 'så löser vi skuldfrågan. De hade ihjäl varandra.'

'Bra tänkt,' sa Lydia, 'men vi tar våra grejer för att inte lämna några ledtrådar när Rööde väl kommer tillbaka. Vi var aldrig här, precis som ni inte var det. Hertigen av Vattentornet får ta den smällen.'

Nova nickade med ett snett leende. Maru reste sig upp och plockade åt sig deras packning och vapen.

'Ju förr vi kommer härifrån desto bättre,' sa Nova och gruppen från Sjukhuset började röra på sig.

Kromm stod kvar och tittade på dem.

'Jag antar att ni förtjänar de här,' sa han och kastade två par solglasögon till Lydia, sen vände han sig om och följde efter Nova och de andra med Bassa bredvid sig.

Lydia tog på sig sina gamla glasögon. Det var som att hon förvandlades till sig själv igen.

'Lika bra att vi också kommer iväg,' sa hon, 'innan vakterna från Alhamn dyker upp.'

'Visst. Vartåt?'

Lydia såg sig omkring.

'Tja, jag känner ingen större lust för vare sig Vattentornet, Sjukhuset eller Alhamn. Söder ut har Rööde folk i alla städer, och där emellan har jag en känsla av att det kommer bli stökigt den närmaste tiden.'

'Vad finns kvar då?' frågade Maru och rättade till ryggsäcken.

'Resten av världen. Ska vi ta kustvägen norrut? Med lite tur kanske vi hittar Klaos karavan. Han har förstånd nog att lämna ett blivande krigsområde. Och sen – ja det får vi se.'

'Låter bra. Du leder.'

* FIN *

Tack till min kära hustru Sofie för att du står ut med att var förste korrläsare och bollplank.

Tack till Anders och Sara T för att ni omedvetet fick mig att ta tag i mitt skrivande.

Tack till Helga, Josefin, Patrik, Sara Å och alla andra skrivarkurskamrater som hela tiden gör mig bättre.

Och tack till dig som läst det jag skrivit.

Ramsan som KFD skanderar kommer från låten *Kill. Fuck. Die.* av W.A.S.P.